

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 66
25 de juny de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 35, primera reunió

Dossier

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre el Decret llei 2/2014, del 10 de juny, de modificació de la Llei 31/2010, del 3 d'agost, de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (tram. 310-00327/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre la línia 9 del metro (tram. 310-00324/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre els complements de pensió de les infermeres jubilades i prejubilades de l'Institut Català de la Salut (tram. 310-00325/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre la defensa de les competències en inspecció de treball de la Generalitat (tram. 310-00328/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el bloqueig de la diplomàcia espanyola als actes per a donar a conèixer el dret a decidir del poble de Catalunya (tram. 310-00329/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre els projectes per a la gestió de l'Institut Català de la Salut (tram. 310-00326/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre l'eurovinjeta (tram. 310-00334/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre la situació de la sanitat pública (tram. 310-00335/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre els objectius assolits en l'àmbit universitari en el viatge als Estats Units (tram. 310-00330/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre la decisió del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport amb relació als «papers de Salamanca» (tram. 310-00331/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre els resultats de les proves d'avaluació dels alumnes de sisè de primària (tram. 310-00332/10) p. 16

Pregunta

al Govern sobre l'Agència Catalana de l'Aigua (tram. 310-00333/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el futur acord transatlàntic de lliure comerç i inversions entre la Unió Europea i els Estats Units (tram. 317-00191/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la rectificació de les polítiques actuals del Govern o la convocatòria d'eleccions anticipades (tram. 317-00190/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la tramitació urgent de la Proposició de llei de la renda garantida de ciutadania (tram. 317-00193/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions del Govern per a la reactivació de l'economia i la creació de llocs de treball (tram. 317-00196/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les alternatives a la no-consecució dels ingressos extraordinaris per a afrontar el compliment de l'objectiu de dèficit (tram. 317-00192/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les decisions del Govern de l'Estat amb relació al repartiment dels beneficis dels ports (tram. 317-00194/10) p. 24

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el resultat de les balances fiscals i les decisions del Govern de l'Estat en matèria fiscal (tram. 317-00195/10) p. 25

→

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 26

Situació

de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00023/10) p. 26

Projecte de llei

de fusió dels col·legis de titulats mercantils i empresarials de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, del Consell de Col·legis de Titulats Mercantils i Empresarials de Catalunya i del Col·legi d'Economistes de Catalunya en el Col·legi d'Economistes de Catalunya (tram. 200-00021/10) p. 27

Decret llei

1/2014, del 3 de juny, pel qual es modifica el text refós de la Llei de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2008, del 25 de juny (tram. 203-00011/10) p. 32

Interpel·lació

al Govern sobre la gestió dels aeroports i ports de competència estatal (tram. 300-00191/10) p. 44

Proposicions de llei

de modificació de la Llei 16/2000, del 29 de desembre, de l'impost sobre grans establiments comercials, i de l'article 1 de la Llei 9/1993, del 30 de setembre, del patrimoni

cultural català (debat de totalitat) (tram. 202-00053/10 i 202-00054/10) p. 47

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures fiscals per a reactivar el consum, la inversió i l'ocupació (tram. 300-00193/10) p. 60

Interpel·lació

al Govern sobre la transferència de coneixement i els parcs científics (tram. 300-00187/10) p. 64

Interpel·lació

al Govern sobre els escenaris pressupostaris per al 2015 (tram. 300-00189/10) p. 69

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'acció exterior (tram. 300-00188/10) p. 73

Interpel·lació

al Govern sobre el model de gestió del 0,7 per cent de l'IRPF per a finalitats socials i les perspectives de futur d'aquest model (tram. 300-00190/10) p. 78

Interpel·lació

al Govern sobre la situació dels professionals del sector sanitari (tram. 300-00192/10) p. 83

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 35.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
3. Situació de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00023/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 337, 65).
4. Projecte de llei de fusió dels col·legis de titulats mercantils i empresarials de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, del Consell de Col·legis de Titulats Mercantils i Empresarials de Catalunya i del Col·legi d'Economistes de Catalunya en el Col·legi d'Economistes de Catalunya (tram. 200-00021/10). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 334 26).
5. Decret llei 1/2014, del 3 de juny, pel qual es modifica el text refós de la Llei de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2008, del 25 de juny (tram. 203-00011/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 336, 3).
6. Proposició de llei de modificació de la Llei 16/2000, del 29 de desembre, de l'impost sobre grans establiments comercials (tram. 202-00053/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 297, 19).
7. Proposició de llei de modificació de l'article 1 de la Llei 9/1993, del 30 de setembre, del patrimoni cultural català (tram. 202-00054/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat (text presentat: BOPC, 297, 20).
8. Interpel·lació al Govern sobre les mesures fiscals per a reactivar el consum, la inversió i l'ocupació (tram. 300-00193/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la transferència de coneixement i els parcs científics (tram. 300-00187/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre els escenaris pressupostaris per al 2015 (tram. 300-00189/10). Pere Aragonès i Garcia, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la gestió dels aeroports i ports de competència estatal (tram. 300-00191/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la política d'acció exterior (tram. 300-00188/10). Sara Vilà Galan, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre el model de gestió del 0,7 per cent de l'IRPF per a finalitats socials i les perspectives de futur d'aquest model (tram. 300-00190/10). Pere Bosch Cuenca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre la situació dels professionals del sector sanitari (tram. 300-00192/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Projecte de llei orgànica per la qual es fa efectiva l'abdicació de Sa Majestat el Rei Joan Carles I de Borbó (tram. 302-00180/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reconfiguració del mapa comunicatiu (tram. 302-00178/10). Grup Mixt. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'economia del tercer sector (tram. 302-00174/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació actual del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 302-00175/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la violència que generen els grups radicals i els organitzats (tram. 302-00176/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural (tram. 302-00177/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a garantir la viabilitat i l'estabilitat de les entitats socials (tram. 302-00179/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió plenària.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier, i seran substanciades com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió.

Així mateix, els comunico que, d'acord amb l'article 84 del Reglament, per a aquesta sessió plenària la diputada Maria Senserrich, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, senyor Jordi Turull. No ha tingut encara la criatura, eh? (*Remor de veus.*) Quan la tingui, els ho comunicaré.

Pregunta

al Govern sobre el Decret llei 2/2014, del 10 de juny, de modificació de la Llei 31/2010, del 3 d'agost, de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (tram. 310-00327/10)

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes al Govern.

La primera pregunta és sobre el Decret llei 2/2014, del 10 de juny, de modificació de la Llei 31/2010, de 3 d'agost, de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. La formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tothom. Senyor conseller, vostè... –i senyors consellers i conselleres, diputats i diputades–, l'anterior curs, al desembre, es va aprovar aquí en aquesta cambra un pressupost que, més enllà que li puguin semblar bé o malament a la gent, doncs, les retallades que incloïa o en tot cas les partides que intentava indicar en aquest pressupost, tenia un defecte de forma que nosaltres vam denunciar, diguéssim, iradament, perquè ens semblava que una cambra democràtica no podia aprovar un pressupost amb aquesta mancança, que és que incloïa una partida de 2.400 milions d'euros d'ingressos, de suposats ingressos a futur, sense especificar com s'ingressarien aquests diners, amb la venda de quin patrimoni, amb la venda de quins serveis públics o de quins serveis socials. Resulta que han passat sis mesos des de l'inici d'aquest curs 2014, d'aquest curs pressupostari, i encara no hem sabut pràcticament re d'on es pensen ingressar aquests 2.400 milions d'euros, i a nosaltres òbviament ens fa patir que es vulguin començar a vendre patrimoni públic de cop o durant l'estiu.

Fa dues setmanes, el consell executiu de govern va aprovar un decret llei en el qual feia, diguéssim, una operació o aprovava una operació per la qual el Govern deixaria d'ingressar el cànon, un determinat cànon de l'ACA, vinculat a la xarxa de sanejament de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, perquè el vendria, el privatitzaria a Agbar, a una multinacional propietat del grup francès Suez i amb capital de «la Caixa» a dins, amb la qual cosa deixaria d'ingressar 4.200 milions d'euros a canvi d'ingressar de cop 800 milions d'euros. És aquesta, l'única operació que hi ha en marxa per recuperar aquests 2.400 milions d'euros? Els sembla gaire profitós per al conjunt de la ciutadania deixar d'ingressar 4.200 milions d'euros per ingressar-ne 800 milions? Els sembla gaire lògic deixar d'ingressar els diners que proporciona l'Àrea Metropolitana de Barcelona, en concret aquesta xarxa, que és l'única que dona beneficis nets a l'ACA, per poder fer inversions fora de l'Àrea Metropolitana de Barcelona?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, bé, el que vostè explica està ple, de fet, d'ineexactituds, per no dir senzillament d'errors. No és cert, eh?, que el Govern de Catalunya pretengui privatitzar l'aigua, com diu vostè. No és cert que pretengui privatitzar el cànon de l'aigua; això seria obertament illegal, impossible. I aquesta operació que vostè descriu, que efectivament s'està duent a terme, no només persegueix un objectiu, en definitiva, d'aconseguir majors ingressos per al pressupost de la Generalitat, tal com ens hi vam comprometre en aquest Parlament, sinó que també –si li convé, li ho explicaré– pretén buscar la manera de poder garantir que anticipem algunes de les inversions necessàries per aconseguir la depuració d'aigües al conjunt del país. Aquesta és una operació important, que té un objectiu, efectivament, de consecució de majors ingressos, també d'anticipar el finançament d'inversions en infraestructures de depuració d'aigües, i que, en tot cas, en el curt termini l'estem treballant amb l'Àrea Metropolitana de Barcelona, que, com vostè sap, per llei, és una entitat local de l'aigua i, per tant, està plenament capacitada per dur a terme la competència en gestió de depuració d'aigües.

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Està molt bé dir que està ple d'ineexactituds i que potser no ens assabentem de re. M'agradaria, en tot cas, o ens agradaria saber quines són les inexactituds de la nostra exposició.

Hi ha una pregunta que no ha respost; és: quines altres coses pensen vendre per completar els 2.400 milions? Hi ha alguna exploració, alguna memòria? A quins mercats estan acudint, a quins inversors estan cridant, què estan posant a la venda per cobrir aquest buit?

I una observació: en un moment en què capitals com Berlín i París, capitals europees, plenament europees, estan municipalitzant, remunicipalitzant l'aigua, com és que aquí només s'intenta –com la venda d'ATLL o, ara mateix, aquesta venda de l'ACA– privatitzar, i privatitzar el mercat de l'aigua?

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Insisteixo en un argument que és absolutament determinant: en aquests moments, des del punt de vista competencial hi ha una disfunció molt gran entre l'atribució de la depuració de les aigües, que correspon a l'Administració local, i l'estratègia de finançament d'aquest tipus d'actuacions, que a Catalunya afortunadament s'ha pogut tirar endavant gràcies

a l'establiment d'un cànon de l'aigua que en aquests moments, doncs, és responsabilitat de la Generalitat. Aquest cànon de l'aigua redistribueix, en funció de cada anualitat, com es pacta amb el món local, amb un percentatge o amb un altre.

En aquest cas concret el que es durà a terme és una actuació concertada amb l'Àrea Metropolitana de Barcelona, que en primer lloc permetrà, eh?, que anem aproximant el que és la competència al que és la gestió del cànon. Aquest cànon, encara no s'ha pactat en quin percentatge es servirà, però el que és segur és que ja ens permetrà, hi insisteixo, més enllà de la contribució a la consecució de majors ingressos per al conjunt del pressupost del Govern, també anticipar inversions previstes en el PSARU i que, si no féssim res, no es podrien dur a terme ben bé fins al 2018. Afortunadament, si tanquem aquesta operació, a partir del 2015 es podrà tirar endavant i, per tant, el que ara és el 95 per cent de les aigües depurades a Catalunya, doncs, estic convençut que amb aquesta mesura podrem arribar al 100 per cent.

La consecució de majors ingressos? Bé, doncs, s'anirà veient. És evident que tot el Govern de Catalunya hi estem absolutament compromesos, però fixi's que aquí no hi ha ni rastre de privatització d'aigües. Per tant, em sap greu, els he espatllat...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...el titular... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

Pregunta

al Govern sobre la línia 9 del metro
(tram. 310-00324/10)

La pregunta següent és sobre la línia 9 del metro. La formula l'illustre senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, vostè ha anunciat que la línia 9 del metro arribarà a primers de l'any 2016 a la terminal 1 de l'aeroport del Prat, de la qual cosa ens alegrem. Fa un parell de mesos li vaig fer una interpellació també en aquest mateix sentit de la línia 9, es van aprovar unes resolucions que indicaven que el metro havia d'arribar el 2016 a la terminal 1, però també deien que en la mateixa data havia d'arribar a la Zona Franca. Li preguntem per això, conseller: quan veuran els veïns i veïnes de la Marina entrar en funcionament el ramal de l'L10, que és un ramal de la línia 9? Complirà l'acord, senyor conseller?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Illustre diputat, no considero especialment just que vostès ens formulin aquesta pregunta avui en aquests termes, entre altres coses perquè saben l'extrema dificultat que hem tingut com a govern per garantir que les obres de l'L9 fossin unes obres finalment viables. Saben vostès que no ens ha caigut cap anell quan n'hem reconegut l'audàcia des del punt de vista de l'enginyeria, des del punt de vista també de l'exigència en la qualitat de l'arquitectura, però el desastre de plantejament des del punt de vista financer i la lesió que ha tingut per l'interès públic l'estratègia de finançament que es va fer d'aquesta L9.

Malgrat això, en un exercici de prioritització que crec que hauríem de celebrar tots, hem pogut confirmar que el primer semestre de l'any 16 en podríem posar en funcionament el primer tram, eh?; són vint quilòmetres de línia de metro. Això jo crec que és el que en aquests moments el Govern de Catalunya hem pogut posar sobre la taula i garantim que es durà a terme. A partir d'aquí ens quedarà pendent el tram de la Zona Franca i el tram central de l'L9, que crec que en la propera legislatura, d'entrada, doncs, s'haurà de revisar fins a quin punt és un objectiu assumible.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'illustre senyor diputat.

Jordi Terrades i Santacreu

Miri, conseller, creiem que els veïnes i les veïnes de la Marina, així com els treballadors i treballadores de la Zona Franca, han de tenir assegurat el seu dret a la mobilitat, actualment malmès per falta d'una infraestructura tan important com és el metro. Vostè va anunciar l'arribada a l'aeroport, i hem entès, com ens ha confirmat avui, que el tram de la línia 10 entre el Gornal i la Zona Franca no s'utilitzarà per al trànsit de passatgers, per al transport de passatgers, sinó que serà un ramal tècnic per als trens. Els veïns veuran amb frustració com el metro passa pel seu barri i que, en canvi, no el poden utilitzar.

Senyor conseller, Barcelona, l'Hospitalet, l'àrea metropolitana, no són només dels que vénen a fer turisme o a participar en congressos i turisme; molt important, sí, però Barcelona és sobretot els seus barris i la seva gent, és la millora de la qualitat de vida i moure's d'una manera més sostenible, tan important com el primer.

Senyor conseller, seria important respectar les decisions que s'adopten en seu parlamentària, i cal ser conseqüent amb el que es vota i es pacta democràticament.

Per cert, vostè té..., li aconsello que miri la documentació que té a la conselleria i el projecte que existia a la mateixa conselleria a finals del 2003, i entendre perfectament els modificats que es van haver de fer en aquesta obra, aquesta obra important, que ha significat certament un increment del cost de l'obra de

2.300 milions a quasi 7.000 –6.800, per ser més exacte. M'imagino que vostè sap perfectament per què això va succeir: perquè el 2002, el seu Govern o el Govern del qual alguns dels seus membres formaven part, van voler fer-se una foto electoral, però el projecte que hi havia en la conselleria i que el Govern d'esquerrres va haver de refer, doncs, era francament millorable, com s'ha demostrat actualment.

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Home, a mi em sembla que no deu ser per als turistes que hàgim resolt un tram de vint quilòmetres de metro amb quinze estacions, perquè els veïns que han de pujar a Collblanc o els veïns que pujaran a Zona Universitària no deuen ser especialment turistes; o els veïns que pujaran des de qualsevol dels barris del municipi del Prat, eh?, quan l'alcalde mateix del Prat ha celebrat que poguéssim finalment remuntar aquesta actuació, no deuen ser especialment turistes. Tot i així, efectivament, hi haurà turistes que se'n beneficiaran, com se'n beneficiaran també els veïns de l'Hospitalet i els negocis de l'Hospitalet i les actuacions econòmiques de l'Hospitalet, que en aquests moments veuran com complim i el Govern de Catalunya aconsegueix portar l'L9 a la zona firal.

Per tant, fixi's vostè que més enllà de la connectivitat amb l'aeroport, que completarem amb la llançadora quan tanquem aquest acord amb el Govern de l'Estat, doncs, l'L9 atén el seu primer tram. De totes maneres, jo a vostè li recordaria que aquesta actuació, després de les audàcies del darrer bienni 9-10 d'aquest Govern de Catalunya, suposarà un cost de 16.000 milions per a la hisenda pública. Jo crec que si amb això vostè té l'atreviment de venir aquí al Parlament i recordar-nos que hem d'anticipar aquesta actuació, doncs, vol dir que té una percepció, jo diria, molt superficial del que és la bona gestió en matèria de l'Administració pública.

Més enllà d'això, de totes maneres, buscarem totes les fórmules que puguem per, lògicament, no aturar en cap cas les obres i, evidentment, doncs, ajustar tant com puguem uns calendaris que, en aquests moments, hi insisteixo, la previsió és que atenguin aquest primer tram.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els complements de pensió de les infermeres jubilades i prejubilades de l'Institut Català de la Salut.

Pregunta

al Govern sobre els complements de pensió de les infermeres jubilades i prejubilades de l'Institut Català de la Salut (tram. 310-00325/10)

La formula la il·lustre senyora Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, per quin motiu el Govern de la Generalitat va deixar de pagar el complement a la pensió de desembre de 2012 a les infermeres jubilades i a altres professionals sanitaris de l'Institut Català de la Salut, i per quins motius ara ha tornat a retallar el complement a la pensió a una part d'aquest col·lectiu, el que es va prejubil·lar abans de l'any 2005?

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, com ja vaig tenir ocasió de contestar a la seva pregunta escrita del 28 de març, l'Institut Català de la Salut s'ha ajustat al que estableix l'article 151 de l'Estatut del personal no facultatiu –i subratllo el que diré ara– de les institucions sanitàries de la seguretat social, que ha estat afectat per la Llei de mesures d'estabilitat pressupostària i competitivitat, la doctrina del Suprem i els principis constitucionals. Malauradament, s'ha hagut d'ajustar a això.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Núria Segú Ferré

Senyor conseller, l'Institut Català de la Salut fa la interpretació que el complement a la pensió d'aquestes persones jubilades era una retribució diferida, i per això li aplica la legislació que vostè ha esmentat. Però és significatiu que només el Govern de la Generalitat faci aquesta interpretació; a la resta d'Espanya no es fa, aquesta interpretació, i és significatiu. I no deu ser una coincidència, també, que amb aquesta interpretació s'estalviessin 1 milió d'euros el desembre del 2012, un any que, vostès ho deuen recordar va ser molt dur tancar el pressupost, lligat a altres episodis que encara cuegen, com és la venda d'Aigües Ter Llobregat. I el que és més significatiu encara és que vostès amenassin el setembre del 2013, segons consta a la resolució del recurs de reposició, aquestes persones –i ho llegeixo literalment– «amb una demanda creuada si qüestionaven la legalitat de la resolució i la sotmetien a valoració de l'òrgan judicial».

Avui, aquest complement a la pensió del 2012 està pendent de resolució judicial. I vostès, immediatament a continuació, senyor conseller, què han fet? Dient-ho suauement, continuar pressionant. Han passat de les amenaces a l'acció, i fa pocs mesos han decidit retallar entre tres i sis euros el mes una part d'aquestes mil nou-cents persones, aquelles que tenen més de setanta anys i que en el seu dia es van jubilar i reben un petit import que els compensa la pèrdua de la pensió per jubilació. I si bé és cert que a hores d'ara aquest és un complement absorbible a Catalunya, l'any 2005 es va arribar a un acord que aquest complement no seria absorbible per als jubilats abans de l'any 2005. És un acord de la mesa sectorial entre tots els agents.

Vostès han decidit, en aquest sentit, continuar aquesta manera de pressionar aquestes persones, entenem nosaltres. Perquè estem convençuts que no es tracta dels 40.000 o 50.000 euros l'any que s'estalvien per aquesta segona retallada en aquest col·lectiu de jubilats. I és per això, senyor conseller, que li preguntem quins són els motius per a una actuació que m'atreveixo a qualificar de mesquina vers unes persones grans, que reben una prestació que s'extingirà d'aquí a pocs anys, bàsicament per llei de vida, algunes d'elles molt, molt grans, sense força, salut, coneixements ni mitjans per defensar els seus interessos. Quins són els motius, senyor conseller? Represàlies des de la prepotència?

Senyor conseller...

La presidenta

Senyora diputada...

Núria Segú Ferré

...li faig dos precés... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, jo crec que, com comprendreu, el qualificatiu de mesquina i de represàlia se'l podia estalviar, perquè no és aquesta la intenció amb la qual es fan les coses. Malauradament, estem en la situació que estem, i jo hi insisteixo: no confonguem les qüestions. Hi ha un desacord entre aquest col·lectiu, hi ha un desacord amb l'ICS i està als tribunals. Per tant, quan hi ha desacords entre les parts, per a això hi ha els tribunals, a aquest país. No és res dolent que un, si no hi està d'acord, faci una reclamació i que l'Administració faci el que creu oportú en dret que ha de fer de manera pertinent.

I, a més a més, qualifiquem bé les coses. L'acord que es fa amb aquest personal és que mantindrà el sou que tenia en el moment que es va jubilar. Per tant, si la pensió va pujant progressivament, ha d'anar reduint-se

el complement, això és elemental en termes merament aritmètics. Per tant, no entro en qüestió de drets o no drets, això ho determinaran els tribunals, però hem d'explicar les coses com són. És una paga extra que es considera una despesa diferida, perquè si s'hagués considerat una ajuda social s'hauria hagut de retirar perquè a ajuda social només hi té dret el personal en actiu. Hem mantingut que fos una despesa diferida per poder mantenir aquest complement. Això ho decidiran els tribunals en funció de si aquest dret és un dret que assisteix a uns o uns altres. Que, per cert, en termes d'administració pública no es poden establir acords que diferenciïn, dins d'un mateix col·lectiu, unes persones en funció d'unes dates o d'unes altres dates.

Per tant, aquesta és la realitat en la qual ens movem i jo sí que he de dir-li que lamento profundament que s'hagin de prendre aquestes decisions i s'hagin d'ajustar aquestes qüestions, especialment sense autonomia des de la nostra mateixa organització, quan li és d'aplicació un estatut del personal no facultatiu de les institucions sanitàries de la Seguretat Social que és de l'any 73 i sobre el qual no tenim cap capacitat d'influir des de l'Institut Català de la Salut, ni des del Departament de Salut, ni des de la Generalitat de Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la defensa de les competències en inspecció de treball de la Generalitat.

Pregunta

al Govern sobre la defensa de les competències en inspecció de treball de la Generalitat (tram. 310-00328/10)

La formula l'il·lustre senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Amorós i March

Senyor conseller, li pregunto per un nou conflicte competencial que s'albira i que demostra, una vegada més, que l'encaix és impossible. En aquesta setmana que hem conegut dos nous atacs del Govern espanyol a la nostra economia, en forma d'atac als beneficis del port o amb l'intent de privatitzar l'aeroport per deixar-ho tot *atado y bien atado* i mantenir el model únic a Europa, juntament amb Romania, d'aeroports centralitzats, hem viscut un altre atac a les nostres competències, que potser ha quedat menys reflectit però que és igual d'important.

És la creació d'un cos de subinspeccors sobre salut i seguretat laboral que vulnera les nostres competències. De fet, les dos últimes competències transferides amb l'Estatut de 2006, ben característiques d'aquell estatut, és a dir, transferències a mitges, eren les d'immigració, en el sentit de permisos de treballs per a persones immigrants, depenent sempre del permís de residència i, per tant, amb molt poc marge de maniobra, i, per una altra, les de la inspecció de treball, en què es feia un invent, que era dividir la inspecció de treball en dos blocs diferents de treball: d'una banda, ocupació

i seguretat social, que s'ho quedava l'Estat; seguretat i salut laboral, que tocava a la Generalitat. Això vol dir vigilar condicions de treball pactades segons els convenis, condicions de jornada, de salari, les condicions amb què es fa un expedient de regulació d'ocupació, els plans d'igualtat, els accidents laborals, etcètera.

Problema: efectivitat de les inspeccions. És aquest un bon mètode, dividir la inspecció de treball en dos? Nosaltres pensem que no. S'havia de solucionar aquest pedaç mitjançant crear una agència d'inspecció que integrés totes les competències, però ens vam trobar que ni els governs del PSOE ni els governs del PP han tingut cap sensibilitat a facilitar aquesta millora de l'eficiència en la gestió.

Què fa el Govern de les contrareformes, el Govern de les centralitzacions massives, el Govern del PP? Doncs, en el seu *borrador de proyecto de ley de reforma de la inspección del trabajo* crea una unitat a imatge d'aquest bocí de competències transferides. És a dir, aquella ineficiència del sistema català l'estén a tot l'Estat per crear una nova escala de subinspectors especialitzats en allò que tocava fer a la Generalitat i també en allò que en el cas basc feia el Govern del País Basc. I amb quins motius? Home, doncs, l'exposició de motius és tota una declaració de principis; diu: «garantizar los principios esenciales de unidad de función y de concepción única del sistema». Escolti, en aquesta exposició de motius, vostès, senyors del PP, ho diuen tot.

Com hem d'esquivar-ho, això? Doncs, miri, la Generalitat hauria d'haver desplegat plenament les competències que tenia, i la veritat és que la feblesa financera que ha tingut no sé si ho ha fet possible. I li pregunto, senyor conseller, com pensa evitar aquesta nova invasió competencial, com pensa desplegar les competències que tenim, com pensa evitar aquest dispendi que suposa una duplictat innecessària i com ho podem fer perquè, ja que l'Estat amb aquesta llei vol entrar a les competències de la Generalitat, també la Generalitat pugui exercir la vigilància...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...sobre aspectes tan importants... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, sí, aquesta nova iniciativa legislativa segueix l'estela marcada per lleis que ja han atemptat d'una manera molt clara al nostre autogovern. Si agafem com a precedents la Llei de ga-

rantia de la unitat del mercat, la Llei de racionalització de les administracions locals, la Llei de la reforma del sistema elèctric o moltes normatives que en els darrers mesos, en els darrers dos anys s'estan impulsant des del Govern de Madrid, estem davant, també, d'una nova hostilitat mostrada amb relació a allò que ha representat en els darrers anys, en aquest cas, des de fa prop de quatre anys, però en altres àmbits des de fa molts anys, un repartiment competencial, no només una des-centralització sinó una assumptió del nostre autogovern. Això està en risc.

El que no evitem de cap de les maneres és aquesta voluntat del Govern central de replicar duplicitats, de ser de nou dels estats més ineficients de la Unió Europea i de continuar amb una línia clarament d'agressió. El que sí que estem, d'alguna manera, intentant i estem, també amb una certa prudència, en la fase inicial de diàleg previ, tenint present que aquest avant-projecte de llei es va presentar el mes d'abril, que hem presentat alegacions, que hi han hagut reunions bilaterals, que aquesta mateixa setmana hi ha una nova reunió a Madrid per tal d'intentar, d'alguna manera, perfilar els aspectes que més ens preocupen i, si fos el cas, evidentment, ja després, des d'una perspectiva política i des d'una perspectiva jurídica, també prenent aquest Parlament com a base per plantejar conflictes en el seu moment, ho farem sense cap, d'alguna manera, feblesa ni sense cap dilació.

Ara bé, li haig de dir que en aquests moments alguna cosa s'ha millorat amb relació als primers esborranys, que ens continua preocupant el tema d'aquesta proposta de crear un cos nacional de subinspectors, cosa que per llei ja tenim assumida i creada des de la Generalitat de Catalunya. Estem mirant com les competències d'aquesta nova direcció especial que volen crear, pel que fa sobretot als mecanismes de coordinació, no afecti la nostra competència en aquest cas exclusiva i d'ordenació. També en el govern d'aquest sistema que estan creant nou, com queden els mecanismes de cooperació i, en aquest sentit, tant el nostre com el del País Basc, que són els règim especials i singulars, i altres aspectes relacionats també amb els sistemes d'informació.

Estem encara en els mecanismes de diàleg. Esperarem a veure...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...com evoluciona... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre el bloqueig de la diplomàcia espanyola als actes per a donar a conèixer el dret a decidir del poble de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre el bloqueig de la diplomàcia espanyola als actes per a donar a conèixer el dret a decidir del poble de Catalunya (tram. 310-00329/10)

La formula l'il·lustríssim senyor Jordi Solé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, presidenta. Conseller, dimarts de la setmana passada havia de tenir lloc a Brussel·les, al Centre for European Policy Studies, un debat organitzat per Diplocat sobre la pertinença o no, la continuïtat o no, de Catalunya dins de la Unió Europea. El debat l'havia de protagonitzar el president del Consell Assessor per la Transició Nacional i havia de presentar, doncs, un dels informes que està duent a terme aquest consell amb tot el rigor possible.

A darrera hora el debat es va suspendre, sembla que per pressions diplomàtiques, i hem sabut també que altres debats o altres jornades organitzades pel Diplocat també han rebut pressió per part, sembla, de la diplomàcia espanyola, del Ministeri d'Exteriors, de les ambaixades, per tal d'impedir que es duguin a terme aquests debats, com per exemple a Lisboa, a Tolosa de Llenguadoc o també a Oslo.

Amb relació a aquest darrer cas, a la Universitat d'Oslo, la setmana passada es va fer pública una carta que l'ambaixador espanyol va enviar al rector de la universitat, retraient-li, d'alguna manera, que hagués allotjat un debat d'aquestes característiques a la seva universitat. Per tant, la pregunta és, conseller, com valora aquestes pressions de la diplomàcia espanyola?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència
(Francesc Homs i Molist)

Moltes gràcies, senyora presidenta. *(Remor de veus.)*
Senyor diputat...

La presidenta

Un moment, si us plau. Demano silenci. *(Pausa.)* Senyor conseller...

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, doncs, evidentment, ho valorem d'una manera molt negativa. No podria ser d'una altra manera, la valoració que en fem, no? Deixi'm, de tota manera, arran de la seva pregunta, que li exposi així molt sintèticament el que estem fent i, de fet, el que seguirem fent.

En primer lloc, en la línia del que vostè referia, diferents cicles de conferències amb col·laboració d'universitats, de centres sense ànim de lucre de tot ordre

i de tota mena, que n'hem fet arreu, aquests darrers mesos, doncs, a països com França, el Regne Unit, Suècia, Portugal, el Japó, els Països Baixos, Noruega, Alemanya, Suïssa, Bèlgica, i li haig de dir que amb un notable interès; en alguns que he tingut l'oportunitat jo de participar-hi directament ha estat així, i em consta que en la resta, doncs, també, no?

En segon lloc, una presència regular als mitjans de comunicació internacionals, perquè desperta interès el plantejament i el procés que s'està seguint a Catalunya, no?

En tercer lloc, hem cregut oportú activar una web específica, als efectes, no?, que és Cataloniavotes.eu, destinada particularment al públic internacional que vol seguir, doncs, tot el procés que s'està duent a terme a casa nostra, no?

I, en quart lloc, estem procurant i, de fet, mantenint contactes amb representacions diplomàtiques de països diversos, no?, i també d'organismes internacionals. De fet, ens sentim, a més a més, reforçats des d'aquest punt de vista en concret a partir de la sentència del Tribunal Constitucional del mes d'abril –quines coses més contradictòries que a vegades dona la vida, no?–, perquè hi havia un punt en aquella resolució que va ser impugnada pel Govern espanyol que deia, literalment, que calia dialogar i negociar, a part, òbviament, amb l'Estat espanyol, cosa que procurem fer, amb les institucions europees i amb el conjunt de la comunitat internacional. I a això, a més a més, que era una resolució política, el Tribunal Constitucional li va acabar donant valor jurídic, perquè, si no, no ho hauria pogut jutjar, i en aquest punt concret ho va validar. I la gran contradicció, en aquests moments, que ens trobem, doncs, és que, sent això una sentència del Tribunal Constitucional, que va validar aquest punt que li he llegit, no?, i que nosaltres estem actuant en conseqüència, perquè era un mandat d'aquest Parlament envers el Govern, doncs, resulta que no hi trobem cap mena de col·laboració per part del Ministeri d'Assumptes Exteriors, eh? I, en aquest sentit, li avanço que, vist el desenllaç d'aquesta sentència, hi actuarem amb més incidència per part nostra.

La presidenta

Senyor conseller... *(Pausa.)*

Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, presidenta. A nosaltres ens sembla que, en cas que es confirmés aquesta hipòtesi de pressions diplomàtiques..., ens sembla lamentable que una diplomàcia que paguem entre tots tingui com a prioritat, una de les seves prioritats, impedir el debat asserenat i rigorós sobre una qüestió, doncs, tan important i tan d'actualitat com el futur polític del nostre país.

També ens sembla que això demostra un concepte de democràcia de molt baixa qualitat; en democràcia, en els termes democràtics, s'hauria de poder parlar de tot

i a tot arreu, no només aquí, no només a l'Estat espanyol, sinó també a nivell internacional.

També ens sembla que conté una certa ironia que el Ministeri d'Afers Exteriors espanyol, que dóna subvencions a les fundacions polítiques per poder fer activitat a l'exterior, doncs, hagi concedit més de mig milió d'euros a la FAES, a la fundació del Partit Popular, entre altres línies, entre altres coses, per ajudar a la consolidació de processos democràtics, que és molt lloable intentar ajudar a processos democràtics que es duen a terme a molts llocs del món, i, en canvi, el nostre, que és un procés absolutament democràtic, doncs, el negui i l'impedeixi.

I, de fet, veient les inestimables aportacions que alguns ministres espanyols fan al debat, que si estarem donant voltes per l'espai sideral, que si serem presa de...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Solé i Ferrando

...les xarxes terroristes i màfies, el millor... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre els projectes per a la gestió de l'Institut Català de la Salut.

Pregunta

al Govern sobre els projectes
per a la gestió de l'Institut Català de
la Salut (tram. 310-00326/10)

La pregunta la formula la il·lustre senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Conseller, aquesta setmana acaba el termini de tres mesos que ens vam donar en aquest Parlament, a partir d'una moció d'Iniciativa i Esquerra Unida, perquè fessin un procés de diàleg i de debat sobre aquell ens misteriós que volen crear a la regió sanitària de Lleida; un procés de diàleg i de debat que havien de fer tant amb els grups parlamentaris com amb els agents implicats en el territori. I no s'ha fet ni l'un ni l'altre. No s'ha fet perquè no han fet, no han convocat les reunions mínimes necessàries per fer aquest procés de diàleg, però, a més, perquè en les poques que s'han fet no han explicat què pensen fer ni per què ho volen fer.

Quan fa tres mesos li dèiem que estava tractant aquest tema amb molta opacitat i que això ens generava sospites que vostè el que pretén és desmantellar l'ICS, ens deia que som uns demagogs. Mirin, tres mesos després, continuen amb la mateixa opacitat i, a més, ara s'hi sumen les sospites que estan intentant fer el

mateix i encara amb més opacitat a Tarragona, perquè, en aquest cas, ni tan sols han encarregat al CatSalut que prepari i plantegi com fer un nou ens en aquell territori.

Vostè és conseller d'un govern que diu i presumeix de voler fer una llei de transparència i d'aplicar-la; doni exemple: què pretenen fer a Lleida?, què pretenen fer amb l'ICS a Tarragona?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, em reitera la pregunta sobre una interpellació que ja em va fer i que vaig contestar. Miri, opacitat –opacitat–, crec que zero –zero. I a la segona part li ho explicaré. Opacitat, zero. Voluntat de veure-ho tot fosc, tota per part seva.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Marta Ribas Frías

Conseller, continua sense contestar. Cap vegada no ha contestat. Miri, ja li explico jo les coses i, després, si de cas, em desmenteix i em diu que sóc demagoga, però li asseguro que estarà mentint si em diu que és mentida el que jo ara li diré.

És cert o no és cert que vostès des del maig, com a mínim, tenen un document de proposta del consorci que volen fer a Lleida? I no l'han explicat ni a Lleida ni al Parlament.

És cert o no és cert que a Tarragona ja ho tenen tot preparat per crear un nou ens que aplegui els serveis públics de l'ICS i del Gipss, al Camp de Tarragona, però també amb la Xarxa Santa Tecla, que aquí estem parlant d'una empresa privada, capital privat, de l'Església?

És cert o no és cert que amb aquesta operació el que faran és donar-los la participació en la direcció dels serveis públics de sanitat, al més alt nivell, a persones com en Joan Maria Adserà, el gerent de Santa Tecla, germà de l'Adserà de Barcelona World, exsoci seu en negocis sanitaris per Amèrica Llatina fracassats?

És cert o no és cert que tot això ja està a punt de fer-se?

Senyor conseller, digui'ns què pretén fer amb l'ICS a Lleida i a Tarragona. I aquesta vegada contesti de debò i digui'ns que vostè el que està fent no és facilitar negoci amb la nostra salut i amb els nostres drets als seus amics.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Ja m'estranyava que triguessin el negoci i la privatització a sortir. Miri, opacitat: 1.585 persones en un munt de reunions sobre Lleida. No sé si vostès hi són o no hi són; crec que hi són –crec que hi són.

Segona qüestió. A Lleida, volem fer allò que vostès, governant al 2009, volien fer: simplement, un sol ens de gestió a Lleida –que en aquell moment plantejaven que fos un consorci. Documents del Servei Català de la Salut de l'any 2009. Vostès hi eren en aquest Govern. Què passa? Que les limitacions administratives, en aquests moments, de poder fer una figura jurídica de consorci hi són. I estem treballant jurídicament per veure quina figura jurídica garanteix que això sigui sempre una entitat pública, pública, pública. Per tant, això és el que fem a Lleida; 1.585 persones hi han participat. Miri, no sé si vostès van a les reunions, si la gent que hi va no hi va, etcètera.

Tarragona. No és cert que es pensi fer a Tarragona el mateix que a Lleida, no és cert. I, a més a més, l'ICS funciona amb un consell d'administració; per cert, prou ampli, on hi és tothom i on es prenen les decisions. Així és com funciona l'ICS.

Vostès tenen la impressió..., o tinc la impressió que es plantegen no sé quina realitat. L'ICS funciona a través d'una llei que va votar aquest Parlament, que vostès van votar; hi ha un consell d'administració on hi és tothom –tothom–, fins la participació directa de sindicats i professionals. De què estem parlant? De quina opacitat estem parlant? De quina opacitat em parla? Digui'm de quina opacitat em parla. Les actes del Consell d'Administració de l'ICS són públiques. De quina opacitat em parla? De quantes privatitzacions pot parlar?

I, per cert, un matís: no és capital de l'Església la fundació Santa Tecla de Tarragona, és una fundació privada que presideix l'Església. Per tant, matisem les coses. És una entitat sense afany de lucre d'aquest país, centenària històricament, eh?, i que no persegueix ni el benefici ni el lucre, i que ha substituït un sistema sanitari públic quan només era la seguretat social.

Per tant, aquesta és la realitat del nostre país. Vostès no ho volen admetre, vostès són d'un model únic, un model únic sanitari; doncs, miri, Catalunya no ha estat mai un model únic sanitari, ha estat un model divers, on la societat de cada territori ha fet possible que tinguem l'excel·lència en el sistema que tenim en aquests moments i que se n'ha pogut sortir amb un mal finançament i amb menys de mil euros *per capita*, menys de mil cent euros *per capita*, en aquest país. Això és la sanitat de què es lucra tanta gent i que privilegiem tant que és capaç de fer i tenir els resultats que té.

Per tant, home, el seu model únic no sé si podria competir amb aquest.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'eurovinyeta.

Pregunta

al Govern sobre l'eurovinyeta
(tram. 310-00334/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, el seu departament fa un any van anunciar que, per decret, aplicarien l'eurovinyeta al sector del transport al seu pas per l'eix Transversal en el segon semestre d'enguany. Recordo les seves paraules i el seu compromís de parlar, negociar, concertar i obrir debat amb el sector sobre la imposició de l'eurovinyeta per part del seu Govern de la Generalitat.

El director general senyor Pedrosa i el senyor Font es varen reunir a l'última setmana de maig amb els representants de les patronals del sector, la mesa sectorial, sense donar cap sortida ni concretar cap classe de demanda que el sector ha plantejat en diferents àmbits, especialment, en el de la implantació del peatge a l'eix Transversal.

El sector, descontent i dolgut, en constatar la incomprensió cap als problemes que pateix un dels sectors estratègics a Catalunya es varen aixecar de la mesa i varen plantar el seu director general. Pèssima notícia, conseller.

Però el sector s'organitza i el dia 2 de juliol el sector del transport iniciarà una campanya per tot Catalunya, començant per Barcelona, amb uns adhesius de campanya «Eurovinyeta?, no, gràcies»; una campanya que vostè, conseller, pot saber quan i com comença, però no sap com pot acabar.

Conseller, quin és el grau de voluntat i de compromís del seu Govern envers l'aplicació de l'eurovinyeta?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustre diputada, no dubto que vostè es deu haver equivocat i quan volia dir «imposició» devia voler dir «transposició», perquè el que estem fent és el que ens mana Europa a través d'una directiva europea, on hem de transposar un criteri de gestió de les vies d'altres prestacions; un criteri de gestió de les vies d'altres prestacions que garanteix el pagament per ús i el pagament per contaminació.

Ahir mateix, l'Assemblea Nacional francesa prenia aquesta decisió, com l'ha pres Alemanya, com l'ha

pres Àustria i com la prenen tots els països avançats, tots els països moderns, que volen que hi hagi un criteri d'equitat en la gestió de les infraestructures i de les vies d'altres prestacions.

Tenim un problema, efectivament, senyora diputada, i els expliqui a aquest sector que vostè diu tan bé representar, i és que Europa ens empeny, ens vol fer avançar i Espanya ens frena.

La presidenta

Té la paraula la senyora Dolor Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies. Conseller, li vull recordar que la normativa europea no imposa i no obliga a imposar la directiva; per això, el Govern de l'Estat i la ministra que tant vostè coneix i tanta amistat li té no l'aplica perquè no la incompleix, no l'estem incomplint, a Espanya, perquè no és oportuna la mesura, perquè el sector estratègic del transport, ara, que s'està iniciant una recuperació de la sortida de la crisi, però que el sector encara no ha aixecat suficientment el vol, no pot.

Conseller, no talli les ales a un sector cabdal i que vol volar. Vostè vol un sector estratègic només per pagar; vostè ha perjudicat el sector amb el centim sanitari durant anys i panys. Vostès no han retornat les ajudes al sector compensatòries, les han tret dels pressupostos i fora. Vostès fan proves i experiments amb els transportistes. Sembla que estiguem en un laboratori d'experiments i no en una conselleria per compartir la campanya del president Mas «La Catalunya industrial, un objectiu compartit», que presentarà el proper 4 de juliol.

Conseller, vostè té a les seves mans un sector que sí que és estratègic i vol compartir. Cuidi'l, però no imposi l'eurovinyeta, que no és cap transposició, sinó que, evidentment, és una imposició del seu Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Més enllà que la memòria ens fa males passades i és indòmita, i, per tant, no sempre ens ajuda. No crec..., recordar, en els mateixos termes que vostè, qui va ser l'autor del centim sanitari, no crec recordar-ho, no em consta que hàgim estat nosaltres els qui instauréssim el centim sanitari. En tot cas, en patim les conseqüències des del punt de vista de l'aplicació; això sí que n'hem patit les conseqüències a nivell pressupostari.

Miri, jo només li vull fer notar una cosa, il·lustre diputada, li vull fer notar una cosa. En aquests moments, quan, per exemple, ahir, Ségolène Royal justificava la

transposició de l'eurovinyeta a França, advertia que el 80 per cent dels camions que hauran de pagar aquesta eurovinyeta són camions estrangers, deia literalment la ministra; deia: «Són camions estrangers que utilitzaran infraestructures de França.» Per tant, és lògic, és absolutament necessari que contribueixin.

De totes maneres, vostè pot traslladar al sector una cosa que jo també he fet personalment, però que és bo que consti aquí, en cambra parlamentària: el Govern de Catalunya no contribuirem a l'augment de la incoherència en la gestió de les vies d'altres prestacions a Catalunya, i és evident que no implantarem l'eurovinyeta a la C-25 si no ens posem d'acord amb l'Estat i també ho fem a l'A-2, perquè seria un absolut despropòsit, només comparable al despropòsit amb què es gestionen les vies d'altres prestacions al conjunt de l'Estat. Per tant, en la mesura en què a Catalunya no siguem capaços de tenir una gestió harmonitzada del conjunt de les vies d'altres prestacions, ja li avanço que al Govern no precipitem aquesta decisió. Una decisió, hi insisteixo, que és correcta, que és justa i que ajuda no només a la sostenibilitat del model de gestió de les infraestructures, sinó també a la contribució, en bona mesura, de camions i de trànsit de vehicles estrangers al manteniment d'aquestes infraestructures.

De totes maneres, hi insisteixo, perquè li quedi ben clar, il·lustre diputada: no farem res que no garanteixi que el model és coherent, és harmònic i perfectament homologable a les nacions més avançades del conjunt d'Europa; un exemple que hauria de seguir...

La presidenta

Senyor...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...l'Estat espanyol... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació de la sanitat pública.

Pregunta

al Govern sobre la situació de la sanitat pública (tram. 310-00335/10)

I la formula la il·lustre senyora Eva García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller de Salut, quina opinió li mereix la situació de les llistes d'espera en els hospitals catalans? Creu vostè també que això és un model d'èxit a Catalunya?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, miri, la situació de la sanitat pel que fa a l'atenció a les persones és bona, sempre millorable; pel que fa al seu finançament, injusta, i pel que fa a la situació dels professionals, francament millorable.

Aquesta és la situació de la sanitat pública a Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, tots els hospitals de l'ICS superen el temps màxim d'espera en algun dels procediments quirúrgics amb termini garantit. Vostès no poden eludir la seva responsabilitat dient, com ens ha dit ara, que la situació és bona però una mica millorable respecte a les llistes d'espera generades als serveis dels centres concertats, perquè tenen la responsabilitat de la prestació dels serveis sanitaris i de controlar que es mantingui la qualitat de tots els serveis oferits amb finançament públic a Catalunya.

Però lluny de millorar la situació de les llistes d'espera dels nostres hospitals i treballar perquè els catalans no hàgim d'esperar mesos i mesos per ser visitats o per ser operats, doncs, ara vostès es dediquen a llançar una campanya carregada de demagògia contra la Llei de racionalització de l'Administració local del Govern espanyol, perquè saben perfectament que els feia més complicada la corrupció a la sanitat i mantenir els seus «xiringuitos», senyor conseller, els consorcis mixtos, publicoprivats, de Catalunya. Sap perfectament que aquesta llei pretén evitar que tornin a passar els mateixos robatoris i atracaments a la sanitat catalana. Segurament no agradava gens a molts personatges de Convergència i Unió i propers, denunciats per activitats presumptament corruptes. Espanya ens roba, senyor conseller, o tenim el lladre a casa?

Doncs, ara, a més –a més–, el Col·legi de Metges de Barcelona i l'Assemblea Nacional Catalana també es preparen per fer un paper sinistre. Casualment, el president d'aquest col·legi, afiliat de Convergència i Unió, organitza unes jornades perquè la senyora Forcadell adoctrini el personal sobre la sanitat en una Catalunya independent, amb el títol tan original de «Salut per la independència». (*Rialles*.) Aquest personatge, que considera el Partit Popular com el seu enemic, doncs, resulta que ara és la promotora intel·lectual d'aquesta nova ocurrència perquè la gent cregui que en una Catalunya independent no hi hauria malalts, i tampoc, evidentment, llistes d'espera.

Senyor conseller, ens pot vostè confirmar que el Departament de Salut no ha col·laborat en l'organització i mobilització d'aquestes jornades? Ens pot vostè també confirmar que no estan a punt d'incomplir l'acord pressupostari i retallar 60 milions d'euros a la sanitat entre la concertada i els hospitals de l'ICS, amb la inestimable complicitat d'Esquerra Republicana? Sap, conseller, què passaria, doncs, amb aquesta situació amb les llistes d'espera?

Senyor conseller, Catalunya està a la cua d'Espanya quant a despesa sanitària *per capita*, però al capdavant de les comunitats autònomes d'Espanya en llistes d'espera. Els malalts catalans no tenen la sensació...

La presidenta

Senyora diputada...

Eva García i Rodríguez

...que sigui un model d'èxit.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, aniré molt ràpidament amb la primera part. Les llistes d'espera es van endreçant, a final de l'any ja en parlarem, vostè parla de les dades de l'any 2013..., a més a més, una mica desvirtuades, perquè no van empitjorar, van millorar, no van millorar el que volíem, però van millorar.

Miri, respecte al president del meu col·legi –jo sóc metge i col·legiat a Barcelona–, crec que no hi té res a dir, perquè és una persona escollida democràticament per tots els metges d'aquest país i, per tant, fa la feina que li toca fer com a president del col·legi. I, per tant, desqualificar en un parlament un president d'un col·legi professional escollit democràticament, jo crec que no és massa, diguem-ne, estètic, eh?, si em permet.

Vostè em preguntava per la sanitat d'aquest país. Veig que les preguntes que em fa poca relació tenen amb allò que beneficiaria els nostres ciutadans malalts i els nostres professionals. Miri, jo li demano que amb el mateix èmfasi amb què moltes vegades demana determinades coses ens ajudi, a Catalunya, que d'alguna manera sortim d'aquest subfinançament crònic, que a més a més hem hagut d'enfrontar una crisi econòmica, que hem demanat, com sap molt bé, que s'alleugerís l'objectiu de dèficit de Catalunya en unes dècimes simplement i que fossin finalistes, no per a Catalunya, per a totes les comunitats autònomes, perquè tota la sanitat del conjunt de l'Estat està infrafinançada. Aquesta és una realitat reconeguda per tothom, eh?, reconeguda per l'OCDE; per tant, no té discussió. No podem reconèixer des de l'àmbit de l'Estat que la sanitat del país –del país gran i del país petit– està subfinançada i prendre mesures en aquest sentit?

En segon lloc, home, també ens ajudaria que el Govern prengués alguna o altra mesura per compensar l'IVA; ens ajudaria que es fes el fons de garanties i que paguessin entre les comunitats els desplaçaments; ens ajudaria que d'alguna manera tot el que són les ajudes en sida i en recerca fossin tornades un altre cop a plena capacitat i que no haguéssim de compensar la de Catalunya. Això ajudaria els pacients de Catalunya, ajudaria els professionals i ajudaria les nostres llistes d'espera. La resta no ens ajuda gaire.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els objectius assolits en l'àmbit universitari en el viatge als Estats Units.

Pregunta

al Govern sobre els objectius assolits en l'àmbit universitari en el viatge als Estats Units (tram. 310-00330/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller Mas-Colell, des de finals dels anys vuitanta que som conscients, doncs, que la internacionalització de la indústria era un dels reptes que havíem d'assolir per aconseguir que hi hagués un creixement econòmic, i així es van dur a terme moltes iniciatives, entre les quals, a nivell internacional, destaquen els quatre motors per a Europa. Vint-i-cinc anys després, ja és una realitat el grau d'obertura que té la nostra economia; de fet, l'exportació s'ha convertit ja en un dels motors econòmics, i també som capaços de captar una gran quantitat d'inversió estrangera. Aquest últim any, sense anar més lluny, hem captat més del 50 per cent de tota la inversió que ha vingut a l'Estat espanyol.

Els darrers dos anys, el Govern ha intensificat una estratègia similar en l'àmbit del coneixement, amb la voluntat d'obrir noves relacions científiques i de consolidar-ne les ja existents. El president de la Generalitat ha encapçalat unes delegacions a dos territoris dels més excel·lents en recerca i innovació: Massachusetts el 2012 i Israel el 2013. El viatge a Califòrnia el 2014 tanca d'alguna manera el cercle i completa les relacions bilaterals amb aquests territoris que són singulars en l'economia del coneixement.

Califòrnia té una llarga tradició acadèmica i d'alta qualitat. Té tres universitats entre les deu millors del món o, si ho volem mirar d'una altra manera, deu universitats entre les cinquanta millors del món; això és una clara mostra de la potència acadèmica d'aquest territori. En producció científica, Califòrnia participa en el 5 per cent dels articles que es publiquen arreu del món i representa el 0,5 per cent de tota la població mundial; és una proporció similar a la que en aquests moments té Catalunya també. A més d'aquesta gran capacitat científica, i igual que Massachusetts o Israel, Califòrnia ha estat capaç de convertir aquest actiu en avantatge competitiu per activar l'economia, i avui

mostra indicadors espectaculars en la creació d'empreses i de llocs de treball.

Tot i que les relacions que tenim amb el món acadèmic de Califòrnia no vénen d'ara, sinó que remunten a trenta anys enrere, sabem que se'ls vol donar un nou impuls. I, per tant, el que voldríem preguntar és en què s'ha concretat, quins objectius s'han assolit en aquest darrer viatge que s'ha fet a Califòrnia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyora diputada, les relacions entre Califòrnia i Catalunya són antigues, són intenses i antigues.

En l'àmbit econòmic, per exemple, la majoria d'inversions dels Estats Units a Espanya són de Califòrnia i la majoria d'inversions d'Espanya als Estats Units són de Catalunya. Pensen en Hewlett-Packard o Raventós-Codorníu, dues de les empreses que vàrem visitar en aquesta visita recent.

En l'àmbit institucional, des de l'any 1986 hi ha un conveni de germanor entre Califòrnia i Catalunya, que vaig tenir ocasió de refermar a Sacramento adreçant-me en nom del president de la Generalitat al Senat de l'Estat de Califòrnia.

I, pel que fa a l'àmbit universitari i de recerca, des del 95 tenim un conveni de col·laboració amb la Universitat de Califòrnia, que de nou aquest any hem tornat a relançar reprenent el del 95. L'hem relançat mitjançant un acord marc amb la Universitat de Califòrnia, i després amb acords més específics amb tres campus de la Universitat de Califòrnia: el de Berkeley, el de Davis i el d'Irvine. El de Davis el va signar el conseller Pelegrí per temes agraris; els altres dos, jo mateix. S'han establert acords d'intercanvi de celebració de congressos a un i altre lloc; sobretot s'han fet acords d'intercanvi d'experiències i, per la nostra banda, d'aprenentatge en temes d'emprenedoria amb Berkeley i Irvine, emprenedoria, diguem-ne, des del moment..., per al segment just de sortida de la universitat cap al mercat. Amb Irvine, a més a més, s'ha renovat i s'han posat les bases per estendre l'acord entre la Fundació Balsells i Irvine, que fins ara, després de disset anys, hi ha aportat...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...133... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre la decisió del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport amb relació als «papers de Salamanca».

Pregunta

al Govern sobre la decisió del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport amb relació als «papers de Salamanca» (tram. 310-00331/10)

La formula la il·lustre senyora Marta Pascal, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Marta Pascal i Capdevila

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller Mascarell, ja fa més de trenta anys que la societat civil i les institucions catalanes van sol·licitar la devolució de la documentació «incautada» per les tropes franquistes durant la Guerra Civil espanyola. Com tothom sap, els anomenats «papers de Salamanca» pertanyen a milers de particulars i a les institucions catalanes, però encara actualment es troben dipositats al Centre Documental de la Memòria Històrica de Salamanca.

La Llei 21/2005, de 17 de novembre, obliga l'Estat a restituir a la Generalitat la documentació confiscada, i, al seu torn, és la mateixa Generalitat qui ha de procedir al retorn de la documentació als seus legítims propietaris. Des del seu departament s'han portat a terme els treballs arxivístics, jurídics i administratius que en aplicació d'aquesta llei li corresponien realitzar i s'han assumit, a més, els costos relatius als fons documentals transferits. A data d'avui s'han restituit un conjunt de 1.439 capses de fons documentals i uns 579 llibres. De tota manera, encara queda pendent el retorn de més material, entre ell, capses documentals, llibres i objectes diversos, com banderes, segells o cartells.

El passat 4 de març de 2013, la Comissió Mixta Estat-Generalitat va acordar el retorn a Catalunya dels fons documentals i objectes que encara queden pendents. Val a dir que aquest retorn de la documentació iniciat l'any 2006 ha anat acompanyat de reiterats incompliments i de retards injustificables, quan del que es tracta és del restabliment de documents i pertinences que en moltes ocasions van ser arrabassats a la força als seus propietaris.

Malauradament, la setmana passada assistíem a un nou episodi de deslleialtat de l'Estat espanyol: l'anunci del ministre Wert de no retornar aquells fons dels quals no es conegui amb exactitud quins són els seus legítims propietaris. Una vegada més el Govern espanyol incompleix la legislació vigent, tot i que s'omple la boca d'un respecte a la llei que amb mesures com aquesta incompleix flagrantment. Pel nostre grup aquesta és una situació intolerable, que atempta contra la dignitat el poble de Catalunya, dels propietaris de la documentació, i contra les institucions catalanes.

Honorable conseller, per tot plegat voldríem saber quines accions té previst emprendre el Govern per tal

d'exigir el retorn de la totalitat dels «papers de Salamanca» que el Govern espanyol es nega reiteradament a retornar.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Sí, senyora presidenta. Senyora diputada, abans de respondre-li, deixi'm fer constar el condol per la mort –acabo de saber-ho– d'Ana María Matute; s'ha produït fa uns instants, i, bé, em penso que és correcte esmentar-ho, atesa l'aportació de sensibilitat que ella ha fet a les lletres en llengua castellana i produïdes des de..., escrivint sempre des de Catalunya. Ana María Matute.

Bé, el que vostè em pregunta és una expressió vergonyosa d'una manera d'entendre la política i la realitat de les coses, és una mostra extraordinària d'insensibilitat amb les persones que tenien dret a recuperar aquests documents, és una mostra de deslleialtat amb el Govern i les institucions catalanes i, alhora, és una mostra d'incompliment sistemàtic d'una llei, una llei, la de l'any 2005, que, en fi, marcava unes pautes perfectament clares i que no s'estan complint. Sembla mentida, però aquests papers van ser arrabassats dels seus legítims propietaris l'any 1939, fa ara setanta-cinc anys –setanta-cinc anys–; d'aquests setanta-cinc anys, trenta-nou han estat dictadura però trenta-sis han estat democràcia, i aquests papers no han tornat als seus legítims propietaris. I sembla increïble que encara ho hàgim de discutir. Res justifica la dilació, res absolutament, excepte entendre o pensar que l'Estat té unes capacitats, que no li atorguen les lleis, de determinar allò que fins i tot les mateixes lleis obliguen a fer. És una manifestació extrema d'autoritarisme absolutament incomprensible per a la gent que pensa en termes democràtics.

Què és el que volem fer? Què és el que podem fer? Doncs, d'una banda, evidentment, farem un recurs, posarem –així ho plantejarem a nivell governamental català– un recurs contenciós administratiu contra la decisió, que no es correspon amb la llei existent; no descartem recórrer a organismes internacionals; seguirem treballant amb la Comissió de la Dignitat per fer plegats, doncs, la suma necessària per poder seguir fent la feina de pressió imprescindible, i si aquest Parlament no ho creu malament, doncs, fins i tot seria bona una nova declaració d'aquest Parlament de cara a fer possible que tinguin consciència de què és el que estan fent respecte a aquest conjunt...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Cultura

...de materials.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els resultats de les proves d'avaluació dels alumnes de sisè de primària.

Pregunta

al Govern sobre els resultats de les proves d'avaluació dels alumnes de sisè de primària (tram. 310-00332/10)

Formula la pregunta la il·lustre senyora Ramona Barrufet, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, el passat dia 13 de juny vàreu presentar l'avaluació de les competències bàsiques de sisè d'educació primària, unes proves que es fan i es realitzen a les escoles de primària del país. En aquestes proves s'avaluen diverses competències; en primer lloc, la competència lingüística en llengua catalana, en llengua castellana i en aranès exclusivament per als alumnes de la Vall d'Aran. En aquestes competències s'avalua tant la comprensió lectora com l'expressió escrita dels alumnes. En segon lloc, també s'avalua la competència lingüística en llengua estrangera, tant la comprensió oral com la comprensió lectora i l'expressió escrita. I, per altra banda, hi ha la competència de matemàtica, on s'avaluen aspectes com la numeració i el càlcul, espai, mesura i representació gràfica de dades, relacions i canvi.

Enguany més de setanta mil alumnes han participat en les proves. Aquesta és una avaluació que és cabdal per la importància que representa per al sistema educatiu, per als centres, per a les famílies, però sobretot per als alumnes. D'entrada, permet saber als centres quin és el grau d'assoliment dels alumnes en les competències anteriorment esmentades i, per tant, quins són aquells aspectes que el mateix centre ha de millorar; en segon lloc, permet a les famílies conèixer quina és la situació acadèmica dels seus fills, i, finalment, als mateixos alumnes, perquè mitjançant aquesta avaluació poden, durant l'estiu, millorar en aquelles assignatures en les quals hagin tret pitjors resultats. Cal destacar que en alguns casos aquests alumnes hauran d'entregar al seu futur centre de secundària un treball sobre les assignatures en les quals han obtingut uns resultats més baixos. Tot això està pensat perquè els alumnes millorin i, per tant, evitar en un futur un baix rendiment acadèmic.

Per altra banda, honorable consellera, ens agradaria que també ens parlés de les auditories pedagògiques, que per primera vegada s'han realitzat a noranta-sis centres de primària, sobretot perquè s'ha demostrat que aquestes ja han servit per reduir les desigualtats i aconseguir millorar alhora la motivació dels alumnes. En definitiva, és una radiografia del nostre sistema educatiu útil per a totes les parts, sobretot encarada a reforçar tots aquells aspectes que permeten tant als centres com als mateixos alumnes estar més ben preparats de cara al seu futur.

Dit això, ens agradaria saber quina valoració fa el Govern dels resultats de les darreres proves d'avaluació dels alumnes de sisè de primària.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, certament, més de setanta mil alumnes han fet aquesta prova. Cada any hi ha més alumnes perquè reduïm el nombre d'alumnes exempts per tenir una radiografia ben real dels resultats educatius.

La veritat és que hi ha hagut un increment notable en totes les matèries, però en la que més s'ha destacat ha estat en matemàtiques. Vostè és conscient que feia anys que detectàvem que en l'àrea de geometria teníem un decalatge important en relació amb càlcul, amb mesura, altres àrees de la mateixa matèria matemàtica. Però també hem pogut constatar, com ja ho sabíem, que tant en català com en castellà la puntuació és equivalent: 75,4, 75,3, un increment important en relació amb l'any passat i una equivalència important. A més a més, les hem procurat comparar amb les proves que, per exemple, fa la Comunitat de Madrid –aquest ha estat un treball intern– per veure si la dificultat de la prova de castellà a Catalunya estava a la mateixa alçada que la prova de castellà de la comunitat i, certament, podem dir perfectament que la valoració que fem és la que correspon.

A partir d'aquí, doncs, el fet que les famílies puguin rebre aquest informe que reben, en què es detecta de cada alumne què és allò que durant l'estiu ha de poder millorar a partir d'unes propostes de materials que troben a la xarxa, de manera que les famílies saben, des de cada apartat, quin subapartat, el nivell assolit, requereix o bé un manteniment o bé una recuperació durant l'estiu. L'objectiu és clar: que avancin tots els alumnes, que avancin tots els centres en la línia de l'ofensiva contra el fracàs escolar. Una millor primària és garantia d'una millor secundària i aquesta és la nostra aposta, fer que les diferències a dins els centres disminueixin, perquè les diferències entre centres són mínimes. Amb aquestes avaluacions podem personalitzar després els suports per fer que les diferències socioeconòmiques tinguin menys impacte, cada vegada més i, per tant, l'equitat sigui millor a l'ensenyament obligatori.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'Agència Catalana de l'Aigua.

Pregunta

al Govern sobre l'Agència Catalana de l'Aigua (tram. 310-00333/10)

La formula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Señor *conseller*, con fecha 10 de junio de 2014 su gobierno aprobó un decreto mediante el que se traspasaba al Área Metropolitana de Barcelona la gestión de las depuradoras, servicio que hasta ahora llevaba a cabo la Agencia Catalana del Agua. Parece que lo fundamental de esta operación no es ese traspaso, sino el traspaso del cobro del canon de saneamiento del agua de los próximos treinta años a cambio de ingresar 800 millones.

Señor *conseller*, en este contexto y con la intención de que pueda poner luz sobre esta operación de ingeniería financiera es por lo que planteamos esta pregunta sobre su opinión ante la actual situación de la Agencia Catalana del Agua.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, en primer lloc li agraeixo ja molt més la precisió de la pregunta, eh?, que en aquest cas sí que vostè se centra en l'objecte del que estem treballant en aquests moments, que té a veure en primer lloc, com he intentat dir en la primera intervenció, amb regularitzar una disfunció important que tenim des del punt de vista competencial entre qui té la competència en matèria de depuració d'aigües i qui, en aquests moments, té un instrument, que es diu cànon, per fer possible el seu finançament. Aquesta disfunció crec que amb les mesures que estem prenent aquestes setmanes i aquests propers mesos la podem resoldre i gestionarem integralment el cicle de l'aigua, el Govern de Catalunya i, en aquest cas, una entitat local que ja té acreditat i fins i tot reconegut estatutàriament que és entitat de l'aigua. Aquest és un primer aspecte.

Hi ha un segon aspecte, que vostè s'hi ha referit, que és la possibilitat de contribuir a repercutir el deute en infraestructures hidràuliques que ja s'han construït en la regió metropolitana i que en aquests moments suporta el pressupost de l'Agència Catalana de l'Aigua, amb tota la dificultat econòmicofinancera que això té. Si arbitrem aquesta solució, en bona mesura traspassem part d'aquest deute a l'entitat metropolitana. A més a més, amb una garantia, com vostè explica, a trenta anys vista, que els permetrà calcular i preveure des del punt de vista financer quins són els ingressos que obtindran via el percentatge que acabem pactant, que encara no ho tenim tancat, de participació en el cànon.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, la Agencia Catalana del Agua tiene una deuda de 1.000 millones de euros y una gestión, cuanto menos, controvertida. Aparte de algún escándalo que ha salido últimamente a la prensa, aún está sobre la mesa la gran chapuza de su Gobierno en la privatización de Aguas Ter Llobregat, tema este que sigue en trámite judicial y que podría salirnos muy caro a todos los catalanes.

Pues, con todos estos antecedentes, usted se atreve a utilizar nuevamente a la Agencia Catalana del Agua como objeto de su creatividad financiera. Su Gobierno necesita desesperadamente cubrir, aunque sea en parte, la partida trampa de su presupuesto, unos ingresos por privatizaciones y ventas de patrimonio de 2.300 millones de euros, de los que, mediado ya el año, parece que llevan ingresados algo más de 65. Con este fin ustedes diseñan una operación por la que van a contabilizar un ingreso de 800 millones, ¿pero a cambio de qué? No queda muy claro si estamos privatizando un servicio o estamos ante una mera operación financiera en la que la Generalitat pide un préstamo de 800 millones que se pagará con los ingresos que corresponderían al canon del agua de los próximos treinta años. Explíquenos la operación, señor *conseller*.

Pero, en cualquier caso, ¿qué supone para la gestión ordinaria del ACA y para su plan de inversiones el renunciar a estos ingresos durante los próximos treinta años? ¿Está la Generalitat utilizando en este caso al Área Metropolitana de Barcelona como entidad financiera, ya que nadie más les presta dinero? ¿Es verdad que finalmente la cesión del canon acabará en Aguas de Barcelona y que al final será esta entidad privada la que gestione el cobro del canon del agua a cambio de poner la mencionada cantidad de dinero?

De momento, señor *conseller*, después de dos preguntas, más interrogantes que respuestas, y siempre una sospecha: ustedes gestionan servicios que son fundamentales para los ciudadanos con la urgencia y la improvisación del que necesita desesperadamente algo más...

La presidenta

Senyor diputat...

José Manuel Villegas Pérez

...para llegar a final de mes.

Gracias, señora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, vostè ha dit, efectivament, que tenim en aquests moments un deute a l'Agència Catalana de l'Aigua de prop de 1.000 milions d'euros. El que no ha dit és que a finals del 2010 era de 1.400 milions d'euros. Això vol dir que atendre aquests compromisos financers d'engoliment del deute ens suposa un 40 per cent del nostre pressupost ordinari. Dit d'una altra manera, la possibilitat només de a penes un 18 per cent del pressupost de l'Agència Catalana de l'Aigua poder-lo invertir en infraestructures hidràuliques. El que li he procurat explicar és que en aquest acord el que farem és repercutir el deute que hem acumulat com a Agència Catalana de l'Aigua amb infraestructures hidràuliques a la regió metropolitana, justament amb un instrument *públic*, eh?, perquè l'Àrea Metropolitana de Barcelona és entitat *pública* de l'aigua, per fer possible aquesta gestió, a més a més, amb la garantia que podran preveure a trenta anys vista quina és, a partir de la participació que tinguin en el seu cànon, la seva contribució i la seva previsió financera.

Crec que aquesta és una operació pública, transparent, eh?, que es farà amb totes garanties i que no té res a veure amb plantejaments de privatització o amb altres distorsions de l'actuació que estem duent a terme i que, sincerament, no s'ajusten a la realitat de l'objectiu que estem treballant, que no només és financer, sinó que també persegueix anticipar inversions en matèria d'infraestructures hidràuliques.

Moltes gràcies.

La presidenta

Iniciem ara les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el futur acord transatlàntic de lliure comerç i inversions entre la Unió Europea i els Estats Units (tram. 317-00191/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia, president. Amb el rerefons de la persistència impertèrrita de les dades d'atur, de desigualtat i de precarietat, i de pobresa infantil, també, d'una reforma fiscal que és una presa de pèl, i al fil del seu viatge a Califòrnia, de la recurrent tesi del *business friendly* i d'unes afirmacions seves on deia que Catalunya era l'economia més oberta del sud d'Europa, ens agradaria obrir el debat sobre un dels aspectes més amagats, silenciats i emmordassats de la conjuntura europea, que és el macroacord, el tractat transatlàntic de lliure comerç i inversions, que anul·la la democràcia.

Preocupació profunda pel què i pel com. Pel com, perquè es fa amb absolut secretisme, opacitat programa-

da i agenda oculta neoliberal; ni els europarlamentaris tenen accés al seu contingut. Segons la Comissió Europea, de cent trenta parts de les dades amb les quals negocia, cent dinou ja són multinacionals. I sobretot pel què: privatització ferotge dels serveis públics, en especial en la salut; reestructuració industrial i devaluació de normatives i regles; desregulació social, laboral i ambiental; concentració, oligopoli de poder; transgenitzar l'agroindústria; alenar el *fracking*; abonar la tirania de les patents, o restringir drets civils i barreres privatives de l'accés al coneixement.

Des d'aquesta perspectiva de segrest i atac a la sobirania política i econòmica dels pobles d'aquest projecte d'acord comercial, ens agradaria saber quin és el posicionament del president i, per extensió, del Govern respecte al futur tractat, tant pel què –antidemocràtic– com pel com –sense democràcia.

Gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, vostè mateix deia que moltes de les coses que es deuen estar parlant no estan a l'abast públic, i li he de dir que tampoc estan a l'abast, diguem-ne, de governs com el nostre, en el sentit de tenir la informació acurada de tot el que s'està, doncs, comentant en aquestes negociacions entre la Unió Europea i els Estats Units.

En la seva pròpia exposició de motius, per entendre'ns, hi ha la resposta: si tan poc públic és, és evident que no en podem fer una valoració encara definitiva; altra cosa és el judici sobre si això hauria de ser més públic o menys públic. I, en aquest sentit, jo el que li he de dir és que imagino, és de lògica, no?, que si ara s'ha de constituir el nou Parlament Europeu, una de les funcions clares d'aquest nou Parlament Europeu ha de ser precisament de treure la llum a aquestes negociacions.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, president. La resposta és més inquietant que la pregunta. Perquè el Govern de la Generalitat no té constància d'un acord que afecta l'estructura social, l'estructura productiva i l'entorn ecològic del nostre país? On queda, doncs, la democràcia? Quaranta entitats ja impulsen la campanya de «No al TTIP» –catalanes–, en el marc d'una campanya europea. Però, hi insisteixo, els europarlamentaris tenen prohibit veure la documentació, i aquells que poden, sobre la promesa de no facilitar-la.

Tres preguntes... Si és així, per què el 6 de maig de 2014 Convergència, al costat de PNB, UPyD, PP i PSOE, van votar en contra de sotmetre a consulta el

Tractat de lliure comerç i inversions al Congrés espanyol?

I, finalment, també, una reflexió. Coordinadament o no, quina part de la seva acció de govern segueix, d'una forma o una altra, aquest full de ruta neoliberal?

Torno al principi de la seva resposta, i hi afegiríem..., li agrairíem que, com a govern, precisament, denunciés aquesta absència absoluta de democràcia a la Unió Europea, la tirania del poder multinacional i que siguin uns pocs, unes poques corporacions, qui estiguin definint com serà el nostre futur. I això queda molt, molt, molt lluny del dret a decidir i s'incardina en el dret a imposar.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Entenc que el preocupi la resposta, però jo li he de dir quina és, quina és el..., vaja, li he d'explicar la veritat, no? També això li hauria de fer entendre, que crec que vostè ho vostè ho entén perfectament, que el fet de no poder ser un interlocutor ordinari a nivell de la Unió Europea i de les institucions europees provoca tot això. Aquesta pregunta seva era molt més lògica feta d'alguna manera o per algun canal en el Congrés dels Diputats respecte al Govern espanyol que no pas respecte al Govern de Catalunya, perquè el Govern espanyol sí que seu a les taules a on aquesta informació ha de ser present. I, com vostè sap perfectament, el Govern de Catalunya, en aquestes taules, d'Europa, no hi seu. I no faig cap comentari més, perquè tothom entén per què no hi seiem, en aquestes taules. Si hi seguéssim, doncs, òbviament, el nostre nivell d'informació i d'influència seria diferent del que és en aquest moment.

Dit això, també li dono una opinió, en aquest cas, personal. Quan acabi tot aquest procés de negociació, és lògic que això finalment es negociï a nivell del conjunt de la Unió Europea. Vostè, segurament, en això hi estarà en contra, però jo hi estic a favor; hi ha coses que ja no es poden negociar més estat per estat. Si algun dèficit té Europa, és precisament la seva incapacitat, en molts rengles, en molts temes, d'arribar-se a articular políticament, com una unitat política. I aquestes són les coses que li corresponen a una unitat política: gestionar els grans acords comercials amb les altres grans àrees regionals del món.

Els Estats Units és una gran àrea regional del món i Europa, en el seu conjunt, no cada estat per separat, és també una àrea regional molt important del món. És lògic que aquestes negociacions i aquests acords es facin en aquest nivell, òbviament –en això li dono la raó–, amb informació precisa a tots els altres nivells.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la rectificació de les polítiques actuals del Govern o la convocatòria d'eleccions anticipades (tram. 317-00190/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, l'altre dia parlàvem dels resultats de les europees. Veiem el desgovern en què està entrant al seu Govern; un govern que ha aprovat, a penes, ara mateix, tres lleis en mitja legislatura; un govern, senyor Mas, dèbil; un govern que perd, a tots els sondejos, el reforç i el seu lideratge, senyor Mas.

I vostè, senyor Mas, s'està convertint en el millor candidat de la història, en el millor candidat de la història d'Esquerra Republicana, perquè mai ningú en tan poc temps ha aconseguit que un partit que no fa res, que no fa oposició, que no governa, que no pregunta, creixi tant a les enquestes i en els resultats electorals.

Jo li pregunto, senyor Mas, fins quan serà vostè el candidat d'Esquerra Republicana i quan començarà a ser el president de la Generalitat? Perquè vostè no governa, vostè no proposa lleis al Parlament; el seu partit està en descomposició electoral, com s'està veient als resultats electorals; vostè està propiciant un mapa electoral català, de futur, fragmentat, i sobretot un mapa on no hi hauran majories, perquè vostès acabaran com la UCD catalana, és a dir, descomposta.

I, per tant, senyor Mas, jo li pregunto: rectificació, persistència en l'error o convocatòria d'eleccions anticipades?, perquè és evident que fins a finals de 2016 no podem arribar amb un desgovern com aquest.

No sé si vostès arribaran vius o menys vius a les enquestes i als resultats, però jo li pregunto, senyor Mas: rectificació, tendir la mà a partits de moderació que ocupin la centralitat, acabar amb l'extremisme i anar amb un conjunt d'apostes i d'acords entre tots, o vostè vol seguir amb l'error, com va fer el dia 25 de novembre, que en comptes de rectificar li va donar la mà a Esquerra Republicana, que li va fer l'abraçada de l'ós, com s'està veient a les enquestes?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, li agraeixo molt que es preocupi tant i tant i tant i tant, moltíssim, vaja, em sorprèn, de la nostra formació política i de mi mateix. És d'una candidesa i d'una generositat extrema que vostè, doncs, es preocupi tant per nosaltres. Però jo no tinc més remei que agrair-li-ho, perquè òbviament, un diputat de l'oposició que es preocupa tant pel president del país i per la força política que,

d'entrada, li dona suport, doncs, és mereixedor de tots els elogis per part meva. Moltíssimes gràcies, senyor Rivera, per aquesta gran delicadesa, i per aquesta gran generositat, i per estar molt a sobre de la nostra salut política.

Jo no sóc candidat, en aquest moment, de ningú; sóc el president de la Generalitat de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyor president, a mi no em preocupa vostè com a candidat, em preocupa com a president de la Generalitat, perquè vostè no governa. Em preocupa el seu partit perquè era un partit que ocupava la centralitat política, que havia defensat l'autonomia de Catalunya dintre d'Espanya i Europa, i que ara han embogit políticament defensant la secessió, la ruptura, el trencament de la societat catalana en dos.

Per tant, em preocupa, senyor Mas, clar que em preocupa. Em preocupa el president de Catalunya, em preocupa el president de la meua autonomia, em preocupa el primer representant de l'Estat a Catalunya, que és vostè. Clar que em preocupa que vostès entrin en una deriva rupturista. Clar que em preocupa que vostè no governi. Clar que em preocupa que Esquerra Republicana li digui el que ha de fer a vostè, quan ni governa ni pregunta ni fa oposició.

Senyor Mas, vostè s'està tornant especialista a no contestar preguntes. Convocarà vostè eleccions anticipades? Pensa arribar amb aquesta situació de desgovern fins a finals de 2016 o pensa rectificar?

Nosaltres volem un govern per la convivència; volem, si vostè és incapaç de governar, que convoqui eleccions. I ja li avanço a dir que la moció de censura, senyor Mas, no la presenta vostè, la presenta l'oposició, i que potser el vot secret també seria una opció perquè alguns, com el senyor Duran i Lleida i els seus companys, veiéssim si volen la independència o no la volen, en aquest Parlament.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, jo no segueixo les instruccions de ningú; només d'un, que és del poble de Catalunya. Jo segueixo aquestes instruccions, si és que se'n poden dir instruccions.

I com es produeixen les instruccions d'un país a un govern o a uns governants o a un parlament? A on es produeixen, aquestes instruccions? O aquestes orientacions, digui-li com vulgui? A les urnes, no? I vàrem passar per les urnes, fa dos anys? No, encara no dos anys, un any i mig? Hi vàrem passar. Varen ser

unes decisions anticipades, per decisió meua? També. Quin resultat varen donar? Doncs, miri, Convergència i Unió té cinquanta diputats, el que ens segueix en té vint-i-un. Aquesta és la realitat. A vostè això no li agrada, segur que no li agrada, perquè vostè en voldria tenir més i que nosaltres en tinguéssim menys. Però això és el que van dir els catalans i les catalanes. I això ja no està ni en mans de vostè ni en mans de mi. En aquest moment, és la decisió i el veredict del poble de Catalunya.

Què és el que pretenem, dintre d'aquest esperit que vostè diu que és rupturista i de carregar-nos-ho tot, etcètera? Doncs que, en algun moment, tota aquesta gent, tot aquest poble de Catalunya, pugui tornar a passar per les urnes per decidir què? El futur polític del país. I què més? La relació entre Catalunya i l'Estat espanyol. I aquí veurem què passa.

Vostè diu no sé què del vot secret. Escolti, no hi ha més vot secret que el que es fa a les urnes. Aquest sí que és secret. Perquè cadascú va allà, al seu col·legi electoral, tria la papereta que vol, fins i tot pot fer-ho darrere d'una cortina, i pum!, ho posa en un sobre i a dintre de l'urna. Què més secret, hi ha, que això?

Per què li fa tanta por, senyor Rivera, quan el 80 per cent del poble de Catalunya demana passar per les urnes per decidir el futur polític d'aquest país..., per què vostè, que presumeix tant de tanta democràcia i de tanta modernitat, li fa tanta por l'exercici de la democràcia real?

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la tramitació urgent de la Proposició de llei de la renda garantida de ciutadania (tram. 317-00193/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies... Gràcies, presidenta. President, bon dia. Hi ha coses en política que són importants, hi ha coses que són urgents, i vostè considera que és important i urgent que la Llei de consultes es discuteixi i s'aprovi abans de setembre.

Jo li vull preguntar si considera urgent i important que es tramiti, amb els mateixos terminis, perquè és rellevant, la ILP per la renda garantida de ciutadania, fent efectiva la lluita contra la pobresa, tramitant-ho amb celeritat i no desnaturalitzant la proposta.

I ho dic, perquè Diosdado Toledano, portaveu de la ILP de la renda garantida de ciutadania, demanava el compromís d'aquesta cambra. I jo li vull demanar el seu, entenent que és urgent i és important la tramitació de la ILP de la renda garantida de ciutadania.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Urgent, segur que ho és. Només pel fet del títol, «renda garantida de ciutadania», és obvi que és urgent. Després, aquest concepte s'ha d'aprovar en aquest Parlament, s'ha de tramitar; no es pot simplement, doncs, defensar el concepte i res més. S'ha d'aprofundir en això, no?

Però hi ha una diferència molt gran, senyor Herrera, que vostè coneix perfectament, perquè han governat, i és que la renda garantida de ciutadania té un impacte econòmic i pressupostari immediat, i pot ser molt gran. I, per tant, quan parlem d'això, no hem de parlar només d'un concepte; hem de parlar dels diners que tenim disponibles, i si els tenim i es poden gastar així o si simplement no els tenim. I aquest debat també s'ha de fer. Perquè suposo que vostès no deuen pretendre fer una renda garantida de ciutadania com es va fer la Llei de la dependència, no? (*Pausa.*) Oi que no? Perquè, és clar, amb la Llei de la dependència, molta Llei de la dependència, però després no hi havia els diners per pagar-la; *ergo* frustració pels drets adquirits de la gent, que resulta que no es poden cobrir. Nosaltres, a això no ens hi prestarem, perquè s'ha de ser una mica seriós.

La presidenta

Per pregar, té la paraula l'illustre senyor diputat.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President, la política són prioritats. Ahir, UNICEF deia que tenim un 27 per cent de pobresa infantil, que un 8,3 per cent en privació material severa, que 400.000 infants estan en aquesta situació. Al Ple de pobresa es va establir que es presentaria en dos mesos un pla per garantir l'accés a activitats de lleure en el període no lectiu que inclogui cobertura de necessitats alimentàries bàsiques, 2 milions d'euros, però sense pla.

Els hem plantejar una comissió de seguiment –una comissió de seguiment– per garantir que allò que vam aprovar al Ple de pobresa sigui efectiu. No l'han signada.

I aquesta setmana, president, s'ha convocat la Setmana de la Dignitat per un munt d'entitats. Avui es concentraran davant de la Comissió Europea, davant de les oficines de la Unió Europea, i divendres davant d'aquest Parlament. I el que demanen és que aquest Parlament es comprometi a aprovar la ILP per la renda garantida de ciutadania i, per descomptat, els instruments, amb una política fiscal més justa, en un dels països més desiguals d'Europa, en el conjunt de l'Estat; desigualtat que s'incrementarà, per cert, amb la reforma fiscal que planteja el PP, i a on espero que no hi siguin vostès donant suport, com han estat en les darreres reformes fiscals.

La pregunta és simple. Si vostè es compromet, com es compromet amb el dret a decidir, que en aquest país hi hagi una renda garantida de ciutadania, perquè és la millor lluita contra la pobresa. Amb els instruments que facin falta. Amb una política fiscal redistributiva. Però si aquest és el seu compromís.

Nosaltres entenem que la dignitat d'un país ens la juguem amb els drets de la gent i en la lluita contra la pobresa. I portem massa temps amb silencis entorn de la lluita contra la pobresa per part del seu Govern. I el que demanem, amb la mà estesa, però ferma, és aquest compromís. Li diem, com deia Diosdado Toledano: si vostès no es comprometen, nosaltres no ens aturarem aquí, ni al Parlament ni al carrer, per garantir precisament que la lluita contra la pobresa sigui una prioritat d'aquest Parlament i d'aquest país.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, la lluita contra la pobresa és una prioritat com no havia sigut mai, perquè s'hi dediquen més diners que mai, i no només en termes proporcionals, sinó en valor absolut –en valor absolut. De les poques coses que aquest Govern no ha tocat a la baixa, de les poquíssimes, són els programes orientats al tema de la pobresa. I això la consellera Munté els ho ha explicat moltes vegades, encara que vostès, això, no ho vulguin sentir.

Si la pregunta fos: fins i tot amb els diners que hi destinem, que són més que mai, també més que quan governaven vostès, si fins i tot amb aquests diners..., se n'hi haurien d'afegir més, perquè fins i tot amb aquests diners no n'hi ha prou?, la resposta seria sí. Jo no el vull enganyar. Si n'hi haguessin més, en caldrien més. Fins i tot li diria que bastants més diners. El que passa és que simplement no els tenim. Però n'hi posem més que mai. I és de les poques coses, com, per exemple, amb el treball de les persones amb discapacitat, que també hi estem posant més diners que mai, en contra de regulacions de l'Estat que vostè coneix molt bé. En els temes de màxima sensibilitat hem actuat amb la màxima sensibilitat social.

I permeti'm que li digui una altra cosa. Vostès reclamen comissions; nosaltres el que volem és tirar endavant programes, i sobretot un, que és que hi hagi en aquest país menys atur, que és la millor manera que hi hagi menys pobresa. I en això ens n'estem començant a sortir.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions del Govern per a la reactivació de l'economia i la creació de llocs de treball (tram. 317-00196/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, quines són les reformes que ha impulsat el seu Govern, i el més important, les que pensa impulsar a partir d'ara per a la recuperació econòmica de Catalunya, per a la creació de llocs de treball i per a la reactivació de la nostra economia?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Doncs, miri, tres o quatre coses que són en les que aquest Govern està actuant amb molta intensitat i des de fa temps.

Primer, seguir potenciant a fons tot el que és la modernització de la nostra economia, per tant, tots els programes d'innovació i de recerca, i, òbviament, de coneixements associats a les universitats.

Segon, totes aquelles infraestructures que podem anar acabant i que van en la línia d'una major competitivitat; per exemple, fer arribar el metro a l'aeroport de Barcelona, per exemple, o seguir desenvolupant el canal Segarra-Garrigues, una altra gran infraestructura que en lloc d'aturar-se s'està tirant endavant.

I tercer, tot el que afecta l'àmbit del coneixement i especialment de l'educació. I de l'educació, si m'escolta, i després així retindrà bé la resposta, de l'educació, li deia abans la consellera d'Ensenyament, quan ha fet la seva resposta també a una pregunta: estem millorant en tots els rengles des del punt de vista de la qualificació.

I n'hi afegixo una altra, que és la formació professional. D'aquí a poques setmanes vostès tindran en aquest Parlament la Llei de formació professional, en un àmbit a on a més a més aquest país també està millorant de forma substancial.

Tot això que li he dit, i altres coses, per exemple, la internacionalització de l'economia catalana, tot això, són factors que van directament en la línia de fer un país millor i més competitiu.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. La societat catalana és una societat emprenedora i competitiva, i crec que els èxits en la reducció d'atur i en el creixement és en gran part obra de tots els catalans i catalanes.

Senyor Mas, vostè ha parlat d'impuls de l'I+D, vostè ha parlat d'infraestructures, que, per cert, van quedar prorrogades durant molt de temps, quan vostès van prorrogar pressupostos, i vostè ha parlat de reformes a l'educació, i espero que també les reformes a l'educació siguin per garantir la llibertat i la igualtat, i també l'educació en català i en castellà, a què tenen dret els nens i nenes de Catalunya, espero que també sigui per a això, i per lluitar contra el fracàs escolar.

Però, senyor Mas, vostè se n'ha deixat dues, de les grans reformes que necessita aquest país: reformes en l'àmbit fiscal i reformes en l'àmbit laboral. Portem quasi quatre anys del seu Govern parlant que hi haurà una reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya. De fet, vostès la van signar amb nosaltres. Encara estem amb un projecte que no sabem ni com hi haurà... El Govern d'Espanya ja ha aprovat un nou model d'intermediació per a tots els treballadors i per a totes les empreses a tot Espanya.

Però el que és més important, Catalunya necessita una reforma fiscal. Per què no abaixa vostè impostos? El Govern d'Espanya acaba d'abaixar els impostos ara; una reforma fiscal que beneficiarà... (*Remor de veus.*) Suposo que vostès volen pagar menys impostos, i no més. Per tant, si m'escolten, sabran per quin camí anem. (*Remor de veus.*) Aquesta reforma fiscal permeirà a milers, a milions de contribuents catalans, abaixar impostos.

Vostè, senyor Mas, no ha abaixat mai el tram autonòmic. De fet, no ho ha fet cap Govern a Catalunya. Aquí només ens escanyen a impostos, amb quatre punts més del tram de l'IRPF, quan Galícia o, per exemple, Balears els han abaixat o han anunciat que els abaixarien.

Vostè dirà que tot és culpa de l'Estat espanyol i d'Espanya, perquè què faran vostès amb un estat independent quan no tinguin a ningú amb qui exercir aquest victimisme i aquesta culpa reiterada?

Però, li dic, la culpa és dels deutes del Govern de Catalunya. Tenim més de 10.000 milions de deute de despesa financera. I jo li ho recomano, senyor Mas, deixi d'obsessionar-se amb la consulta il·legal. I per què no fa consultes legals preguntant als catalans si volen abaixar el tram autonòmic d'IRPF, si no volen tornar a pagar l'impost de successions. Per què no fa preguntes legals als ciutadans en l'àmbit de la seva competència, si no volen fer retallades a les polítiques socials? Segur que tindrà el cent per cent dels catalans. Aquestes són consultes legals. El que a vostè només li interessa és no governar i impulsar una consulta il·legal a Catalunya per parlar del trencament d'Espanya.

Li recomano, senyor Mas, que rectifiqui...

La presidenta

Senyora diputada...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...que abaixi impostos i que impulsi un nou model de finançament a Catalunya... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora, que continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, parla vostè d'aquesta reforma fiscal del Govern del Partit Popular a nivell espanyol. Jo, perquè la gent ens entengui, ho explicaré així: el Govern del PP va arribar i va començar a apujar tots els impostos, no se'n va deixar ni un. Va dir: «A veure si els podem apujar tots menys un.» No, els va apujar tots –tots–; no se'n va deixar ni un, al calaix.

I ara el que fa és que, de tots els que va apujar, una part els abaixa, però la majoria d'ells no; per tant, segueixen a dalt de tot. És el que ha fet el PP: apujar-los i deixar-los a dalt de tot. I alguns altres els ha abaixat, però moltes vegades molt menys dels que havia apujat. Aquesta és la realitat del Partit Popular. Això sí, a bombo i platerets, la reforma fiscal, el no sé què, etcètera, que després resulta que té parts amagades, perquè vostè, que està tan preocupada pel tema de l'atur, etcètera..., resulta que els acomiadats, en les indemnitzacions, ara pagaran i no pagaven; és a dir, la gent que se'n va a l'atur, amb la seva indemnització corresponent, ara, gràcies al PP –gràcies, gràcies, gràcies; gràcies al PP–, ara, aquests pagaran. Aquest no pagaven, i ara pagaran, no?

Hi ha una manera de fer una rebaixa d'impostos a Catalunya, que és que ens transfereixin tota la fiscalitat a Catalunya, com els hem reclamat moltes vegades.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és... *(Remor de veus.)* Els veig una mica nerviosos... *(Remor de veus.)*

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les alternatives a la no-consecució dels ingressos extraordinaris per a afrontar el compliment de l'objectiu de dèficit (tram. 317-00192/10)

La pregunta següent és sobre la situació política. I la formula l'il·lustre senyor Maurici Lucena, del Grup Parlamentari Socialista.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Bon dia, president Mas. Vostè s'ha compromès enguany a no fer més retallades de la despesa pública. Per complir la seva promesa, vostè ha d'assolir durant aquest any 3.000 milions d'euros, que

són els 2.318 que contemplen els pressupostos més el desbordament del dèficit de l'any passat.

Aquests dies hem sabut, gràcies a un mitjà de comunicació i la resposta que vostès els van donar, que en l'epígraf de venda de patrimoni, fins el moment, és a dir, en mig any, vostès han obtingut uns modestos 65 milions d'euros del total dels 864 milions previstos.

Per això, president Mas, li pregunto: seria tan amable d'explicar en seu parlamentària què farà quan, com sembla, es constati que no serà capaç d'obtenir la totalitat dels 3.000 milions d'euros d'ingressos extraordinaris?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Lucena, els 3.000 no sé d'on els treu; són 2.300 els que figuren en el pressupost. D'aquests 2.300, que són els que figuren al pressupost, la resta... No pressuposi que no es complirà el pressupost, és possible que sí, que es compleixi; estem fent el màxim d'esforç possible perquè es compleixi. Ja sé que vostès són experts en què es faci un pressupost i després no es compleixi, però els altres intentem fer-ho seriosament, tot això, no?

Aleshores, simplement això, d'aquests 2.300, una part significativa es farà amb aquesta operació que vostè avui ha escoltat aquí, com hi ha hagut diverses preguntes, amb el tema de l'aigua, amb l'Àrea Metropolitana de Barcelona, que per aquesta sola operació hi ha una part molt significativa d'aquests 2.300 milions d'euros.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. President, demani-li al conseller Mas-Colell que li recordi que, a part dels 2.300 milions, ha de sumar el desviament del dèficit de l'any passat, que són 700 milions de despesa addicional, si vol complir. Però, bé, això si vol li ho explico després.

Ja veig que no m'ha respost al que li deia. Jo li diré quina és l'única alternativa que vostè té..., o les tres alternatives que vostè té per completar els ingressos: pagar tard els proveïdors, fer més retallades, i, si aquesta no li val, doncs, el que farà és seguir inflant la muntanya de deute, que després li parlaré d'això. I espero que al segon torn de resposta m'expliqui quina combinació concreta d'aquestes tres alternatives vostè escollirà.

Vostè, president, sempre ha presumit de ser un gestor eficient, el que passa és que, quan un mira la seva etapa com a president, no hi ha un sol element que confirmi la bona opinió que vostè té de si mateix.

Jo recordo, doncs, com vostè ha etzibat permanentment als presidents Maragall i Montilla el seu suposat descontrol en la despesa pública, però la realitat és, i ho diré molt clar, que vostè en quatre anys ha fet més deute públic que els governs dels presidents Maragall i Montilla en set. Ho repetiré: 25.000 milions d'euros de 2011 a 2014, més deute públic que els set anys dels governs d'entesa.

Vaig llegir fa poc que la política necessita il·lusió però no il·lusionistes, i en matèria pressupostària em temo, president Mas, que vostè passarà a la història com un il·lusionista, que a l'hora de la veritat ha esdevingut el mecanisme de producció de deute públic més formidable de la història contemporània de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Lucena, si aquesta pregunta me l'hagués fet una persona que no hi entén, hauria dit: «Mira, és el preu de la ignorància.» Però... O l'atreuiment de la ignorància. Però vostè no, vostè hi entén; per tant, no pot ser ignorant, i aleshores, si no és ignorant, és una altra cosa, ja no la qualificaré.

I quina és aquesta altra cosa? –ho dic perquè les senyores diputades i els senyors diputats ho sàpiguen, i els mitjans de comunicació també. Que si vostè fa la comparació entre els governs tripartits, agafem l'últim, i el que està passant ara, li diré el següent. L'últim Govern tripartit va fer un dèficit l'any 2010 de 8.400 milions d'euros. Sap quant tenia autoritzat de fer aquell mateix any? –parlo de l'últim Govern tripartit, eh? La meitat. És a dir, vostès es van desviar el doble.

Sap a quant està ara el dèficit públic de Catalunya, en plena crisi econòmica i en plena recessió? A 4.000 milions d'euros no arriba, és a dir, a menys de la meitat del que vostès el van deixar.

Senyor Lucena, vostè hi entén, i, com que hi entén, sigui prudent perquè jo no hagi de qualificar la seva intervenció com ara m'agradaria qualificar-la si no m'hagués de mossegar la llengua.

(Remor de veus.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les decisions del Govern de l'Estat amb relació al repartiment dels beneficis dels ports (tram. 317-00194/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia, senyora presidenta. Més enllà de la sorpresa que provoca la reiteració d'alguns diputats i grups parlamentaris en assegurar que cal, per una banda, rebaixar els impostos, reduir el deute, augmentar la despesa social, augmentar les inversions en infraestructures, i fer tot això simultàniament, sense tocar en absolut el monstruós dèficit fiscal que ens afecta i a més a més sense disposar d'una agència tributària amb els seus corresponents inspectors per perseguir l'immens frau fiscal que també ens afecta, més enllà, deia, de la sorpresa en la reiteració d'alguns grups, volia cridar l'atenció del president sobre un altre aspecte concret, que és que la setmana passada vam saber, amb decisions continuades, un dia rere l'altre, que el Govern espanyol té intenció d'apropiar-se de la meitat dels beneficis del port de Barcelona, canviant les regles del joc a mitja partida, després d'haver obligat el port de Barcelona a assumir un seguit de compromisos que prèviament corresponien al Govern espanyol, però que el Govern espanyol incomplia; uns compromisos que són imprescindibles, els que va assumir el port de Barcelona, per mantenir les inversions exteriors que arriben al nostre port, i que, per tant, aquesta decisió del Govern espanyol condiciona de forma extremadament negativa la competitivitat, les inversions, la seguretat jurídica dels inversors que fins ara han arribat i que volien arribar al nostre port, i tres quarts del mateix en el cas de la privatització en bloc dels aeroports, la qual cosa deixarà sense cap possibilitat el fet que, per exemple, l'aeroport del Prat es gestioni de forma autònoma i respongui de forma adequada a les necessitats i els interessos de l'economia catalana.

Volia preguntar al president quines previsions té el seu Govern a l'hora de posar-se en contacte, a l'hora de comunicar a aquests inversors, a aquestes entitats..., quina és la situació, quina és la posició del Govern de Catalunya, com podem defensar-nos davant d'aquestes amenaces reiterades que arriben del Govern espanyol.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, varem saber ara fa uns dies que el Govern espanyol té aquest propòsit de treure la meitat dels beneficis dels ports que fan beneficis per portar-los a altres ports que no en fan i que s'hi ha d'invertir. Això és el que se'ns ha explicat, se li ha explicat al conseller Vila. La ministra de Foment sap, per boca nostra, que nosaltres ens hi oposem *rotundament* i que ho considerem un escàndol, i a més a més d'un escàndol, un despropòsit; tot junt, no? Escàndol i despropòsit perquè recordin que tots els ports que tenen beneficis ja fan una aportació a Madrid en concepte d'un fons de compensació que serveix, precisament, per invertir en aquells ports que no tenen beneficis o que no tenen ingressos suficients i necessiten la contribució d'aquests altres ports per poder tirar endavant. Per tant, això ja està passant ara.

I en el cas del port de Barcelona –perquè això afecta els altres ports, també el de Tarragona–, en el cas del port de Barcelona, resulta que, a més a més, a càrrec del port de Barcelona, cosa que no havia passat mai, ara s'han de finançar una part significativa de les noves inversions de l'arribada de l'ample ferroviari. Això no havia passat mai. Per primera vegada, a un port d'interès general –ara el de Barcelona– se l'obliga a destinar una part dels seus recursos a una inversió que abans feia el Ministeri de Foment; per tant, a càrrec dels impostos de tots els ciutadans de l'Estat espanyol.

Explicat així, que ara, a més a més, pretenguin després de tot això treure't la meitat dels beneficis que encara puguin fer gràcies al fet que ho fas bé i que t'has espropilat és un escàndol i, a més a més, un despropòsit.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'honorable senyor Oriol Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Atès que aquests atacs del Govern espanyol afecten el conjunt dels nostres ciutadans, sense anar més enllà, per exemple, en l'àmbit de la dessecació, de la deshidratació dels purins i les conseqüències que tindrà en l'àmbit agrari, en l'àmbit de les granges de ramaderia, etcètera, voldria saber també la predisposició del Govern que vostè presideix a l'hora de coordinar la tasca o de coordinar-se amb la tasca dels diputats en el Parlament Europeu perquè prenguin coneixement, per fer coneixement a les institucions europees d'aquests casos.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Sabent, senyor Junqueras, que aquesta batalla l'hem de fer a Madrid; és així, ara com ara és així. Per tant, la farem a Madrid. I el conseller Vila té ja, doncs, la instrucció de parlar amb la ministra de Foment..., de seguir parlant, vaja, amb la ministra de Foment per donar-li a conèixer aquesta posició d'oposició clara i rotunda del Govern català, que jo crec que hauria de ser la posició de tots els governs de les autonomies que gestionen un port. Perquè, escolti, ara es dedicaran a treure recursos d'allò que funciona, per posar-los allà on no funciona o no funciona prou bé? Aquí està el futur de l'economia espanyola i de l'economia catalana? Això és el que ens haurien de contestar alguna vegada, més enllà de fer caixa, que és l'única cosa que pretenen fer.

I en aquest «fer caixa», que és l'única cosa que pretenen fer a través dels ports, jo els recordo que els ports són avui un element de competitivitat fonamental i un pulmó d'activitat de primeríssim ordre. Per tant, no els toquem, sobretot aquells que funcionen, al revés, ajudem-los a funcionar millor; i no se'ls ajuda a funcionar millor traient-los recursos d'aquesta manera.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el resultat de les balances fiscals i les decisions del Govern de l'Estat en matèria fiscal (tram. 317-00195/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, ara fa pocs dies el conseller d'Economia va presentar el resultat de les balances fiscals corresponent a l'any 2011. Els números són faves comptades, i en molts casos, com aquest, una xifra val més que mil paraules. I el resultat és tan evident com reiterat en els anys, però això no vol dir que no l'hàgim de denunciar i posar sobre la taula, ans al contrari.

Segons aquest estudi fet amb tot el rigor, les dades són les següents: Catalunya, que és el 16 per cent de la població de l'Estat i el 18,6 per cent del PIB del conjunt de l'Estat, aporta el 19,2 per cent i rep el 14; és a dir, aportem per sobre del PIB i rebem per sota de la població. I això i així i en aquesta dimensió no passa enlloc. Això en xifres absolutes, perquè s'entengui més, vol dir que 15.000 milions d'euros dels catalans, que generen els catalans l'any, o 40 milions d'euros el dia que generem els catalans, no es dediquen als catalans; se'n van i no tornen. Quan nosaltres diem que pel que generem els catalans no hauríem d'estar passant pel que estem passant, quant a sacrificis pressupostaris, quant a estar-nos de coses, quant a no poder desenvolupar al màxim des de les institucions públiques els potencials del nostre país per generar riquesa, quant a temes de poder donar sortida a qüestions de justícia social, no ho diem perquè sí: és que els números així ho posen en evidència.

I si, a més a més, hi sumem els deutes de l'Estat amb Catalunya per la seva deslleialtat, impagaments que hi han sobre la taula, decisions que es prenen des d'allà però que ens costen diners aquí, com la darrera ocurrència en forma d'atac, però amb conseqüències econòmiques, del Govern de l'Estat pel que fa a l'educació i a la immersió lingüística, per la centrifugació de les exigències del compliment del dèficit, per la centrifugació del deute, etcètera, llavors és quan l'ofec es fa absolutament insostenible. És un clar fre a la nostra economia. Però, si això segueix així, l'Estat espanyol es pot dir que ens està posant data de caducitat al nostre estat del benestar.

És una llàstima que a alguns, encara, d'aquesta cambrà, que representen ciutadans de Catalunya, la seva obsessió política en contra de tot allò que surt des de Catalunya els faci veure tota aquesta qüestió amb subterfugis i excuses de mal pagador i no ho denunciïn, com ho hauria de denunciar qualsevol representant del poble de Catalunya.

És per tot això, president, que nosaltres li volem preguntar quina opinió i valoració política fa el seu Govern amb relació al resultat de les balances fiscals darrerament presentades i de les darreres decisions del Govern de l'Estat que afecten les nostres finances i el nostre autogovern.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, si vostè hagués fet aquest discurs en algun altre lloc li haurien dit: «Però que no ho sap, vostè, que no paguen els territoris?» Li haurien dit això: «Els territoris no paguen, home! Això que Catalunya té un dèficit fiscal no és veritat, com no és veritat que el tingui Madrid o no és veritat que el tingui les Balears.» Li haurien dit això, no?

Quan sents aquests arguments penses: «Si no paguen els territoris, com pot ser que Espanya hagi rebut tants diners durant vint-i-cinc anys de la Unió Europea? Perquè, com que no paguen els territoris, doncs, no deu haver pagat cap territori mai?» Dius: «Mai els alemanys han pagat res. Ni els holandesos, ni els austríacs, ni els danesos. Mai han pagat res a Espanya.» Però resulta que sí, resulta que Espanya ha rebut diners, molts, molts, moltíssims, d'altres territoris europeus. I dintre d'Espanya, dintre de l'Estat espanyol, passa exactament el mateix: n'hi ha alguns, com Catalunya, que contribueixen molt, moltíssim, a les arques comunes i que tenen molt poca capacitat de decisió sobre el destí, després, d'aquestes arques comunes.

La pregunta és: això s'hauria d'acabar de soca-rel? Nosaltres sempre hem dit que no. Dintre d'un estat i dintre d'una gran federació com la Unió Europea hi han d'haver transferències entre territoris per ajudar els que necessiten ser més ajudats. I això passa a tot arreu. Per tant, això Catalunya no ho ha discutit mai.

Què és el que discuteix Catalunya? El que discuteix Catalunya és la proporció d'aquest dèficit fiscal, la proporció de l'aportació, i que, a més a més, no hi hagi cap tipus de transparència en la seva aplicació –perquè aquí els diners es gasten com vol el Govern espanyol, sense cap tipus de criteri conegut ni de participació dels que aporten els diners– i, a més a més, sense límit temporal. És a dir, això és desproporcionat, per sempre i sense control. Dius: «Caram, fantàstic!» Desproporcionat, per sempre i sense control i sense criteris, o més enllà dels criteris que fixa el Govern central de cada moment. Això és el que fa mal.

Per tant, fixi's, no fa mal la solidaritat, Catalunya no l'ha rebutjada mai. No fa mal la solidaritat, la solidaritat hi ha de ser. Nosaltres l'hem defensada sempre, dintre d'Europa i dintre, en aquest moment, de l'Estat espanyol. Però dintre d'una proporció lògica –no rebre menys que la teva població, o fins i tot que el teu PIB, o que la mitjana d'això–, per un calendari concret i per uns objectius controlables, que realment ajudin els altres.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

Atès que la composició de la Comissió d'Estudi de la Reforma Horària està inclosa en el dossier del Ple que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego que se'ns eximeixi de la seva lectura. *(Pausa.)*

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Situació

de compatibilitat d'una diputada
(tram. 234-00023/10)

El tercer punt és la situació de compatibilitat d'una diputada.

Els faig avinent que el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat de la diputada Carme Pérez Martínez està publicat en el dossier del Ple que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades.

Prego al secretari segon, l'Il·lustre senyor Pere Calbó, que procedeixi a la lectura del dictamen.

El secretari segon

Gràcies, presidenta. La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda l'11 de juny de 2014, ha acordat establir el dictamen següent:

«Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les dades declarades per la diputada Carme Pérez Martínez, relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Carmen Pérez Martínez.

»Palau del Parlament, 11 de juny de 2014.»

La presidenta

Es pot considerar aprovat aquest dictamen per assentiment? *(Pausa.)*

Si no hi ha, doncs, cap objecció, queda aprovat el dictamen.

Projecte de llei

de fusió dels col·legis de titulats mercantils i empresarials de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, del Consell de Col·legis de Titulats Mercantils i Empresarials de Catalunya i del Col·legi d'Economistes de Catalunya en el Col·legi d'Economistes de Catalunya (tram. 200-00021/10)

Passem ara al quart punt de l'ordre del dia, que és el Projecte de llei de fusió dels col·legis de titulats mercantils i empresarials de Barcelona... (*Diversos diputats s'aixequen.*) Un moment, que s'ha de votar, si us plau; s'ha de votar, perquè se'n demana lectura única. Projecte de llei de fusió dels col·legis de titulats mercantils i empresarials de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, del Consell de Col·legis de Titulats Mercantils i Empresarials de Catalunya i del Col·legi d'Economistes de Catalunya en el Col·legi d'Economistes de Catalunya.

D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació d'aquest projecte de llei en lectura única. Per tant, procedirem, en primer lloc, a la votació sobre la tramitació en lectura única d'aquest projecte. S'entén que els vots afirmatius són a favor de la tramitació en lectura única i els negatius, en contra.

Comença la votació.

S'afegeix el diputat..., de la senyora Maria Senserrich.

Per tant, queda aprovada la tramitació en lectura única d'aquest projecte de llei per 130 vots a favor.

A continuació, procedirem al debat, que d'acord amb l'article 126.3 del Reglament s'ha de substanciar segons les normes establertes per als debats de totalitat. En acabar el debat, el conjunt del projecte de llei se sotmetrà a una sola votació.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyor conseller, ja pot començar.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats, representants dels col·legis professionals que ens acompanyen en aquesta sessió, avui presentem el Projecte de llei de fusió dels col·legis de titulats mercantils i empresarials de Barcelona, de Girona, de Lleida i de Tarragona, del Consell de Col·legis de Titulats Mercantils i Empresarials de Catalunya i del Col·legi d'Economistes de Catalunya per tal de crear el Col·legi d'Economistes de Catalunya.

Aquest projecte de llei és el resultat d'un llarg procés d'anàlisi i debat de les corporacions que es fusionen sobre la situació que presenta avui l'exercici de les seues professions. El Govern, per la seva part, ha fonamentat la iniciativa en el respecte dels acords adoptats per les corporacions afectades, protocolitzats en escriptura pública el 30 de desembre de 2013, així

com en la responsabilitat que correspon al nostre Govern, el Govern de la Generalitat de Catalunya, d'exercir les seves competències estatutàries exclusives en matèria de col·legis professionals i en el compliment d'un dels objectius incorporats a la Llei 7/2006, de 31 de maig, de l'exercici de professions titulades i dels col·legis professionals; en concret, l'adopció de mesures de suport i foment per facilitar el procés de fusió entre col·legis professionals.

Què justifica que el Govern impulsi aquest projecte de llei? Qualsevol observador del mercat laboral pot constatar des de fa anys la complexitat creixent que presenta el món de les activitats professionals, motivada per quatre factors bàsics. El primer, el creixement d'especialitzacions professionals, nascudes dels avenços científics i tecnològics accelerats. El segon, els canvis en les titulacions i graus que culminen la formació reglada en nivells universitaris i no universitaris. El tercer, la fluïdesa i la flexibilitat professional que exigeixen les oportunitats d'ocupació, que comporten capacitat de polivalència i formació permanent en el propi treball, més que no pas una titulació vitalícia preexistent. I el quart i darrer, la dimensió de l'espai on els serveis de professionals són requerits, és a dir, l'aparició del mercat europeu.

La unificació de les corporacions d'economistes i de titulats mercantils de Catalunya és conseqüència de la voluntat dels col·legis, d'aquests que vostès aquí representen, dels quals hem rebut una fusió, i parteix de la necessitat d'adaptació de les corporacions al nou entorn legal derivat de la reforma dels estudis universitaris. Els canvis legislatius vigents a partir de la transposició de la Directiva 2006/123 del Parlament Europeu i del Consell, relativa als serveis en el mercat interior i a la nova demanda dels ciutadans respecte a les professions que representen els col·legis dels titulats mercantils i d'economistes.

Els objectius principals de la iniciativa legislativa són situar el col·legi unificat, tant quantitativament com qualitativament, al nivell de les grans corporacions professionals que per tradició històrica tenen major presència a la societat catalana; millorar la prestació dels serveis tant als col·legiats com als consumidors i usuaris dels serveis que presten els professionals d'ambdues professions; evitar duplicitats en els serveis i comunicacions, aglutinant totes les especialitats i estudis relacionats amb l'àmbit de l'economia i l'empresa; enfortir davant la societat catalana el col·legi resultant de la fusió, amb la possibilitat de millorar les relacions amb el món universitari del nostre país, i evitar la fragmentació de les professions. Així, aquest projecte de llei que presentem té un únic article, que disposa la fusió dels col·legis abans esmentats i crea una comissió gestora regida pels acords aprovats per les corporacions per a les quals es proposa la fusió, i les normes i procediments que han estat consensuats per les corporacions afectades per regir el procés transitori de la fusió.

L'aprovació dels estatuts del nou col·legi es regula a la disposició addicional. A les disposicions transitòries es determinen la incorporació del patrimoni i del personal al nou col·legi, i es fixa el moment d'adquisi-

ció de personalitat jurídica del col·legi sorgit de la fusió i la consegüent dissolució dels col·legis fusionats. Aquesta llei mira al futur, inicia un camí que segurament seguiran altres col·legis professionals per organitzar les seves estructures amb motiu dels canvis de les titulacions d'accés a les professions, de la possible modificació del règim de l'exercici de les professions titulades i de la diversitat de professionals amb competències professionals vinculades. En darrer terme, creiem que cal posar de relleu que la nostra societat demana cada cop més els serveis dels professionals qualificats, amb garanties efectives per als seus destinataris.

El projecte de llei que presentem vol contribuir a satisfer aquesta demanda. El projecte de llei compta amb el suport de les corporacions afectades, té com a marc normatiu referencial la Llei 30/2011, de 4 d'octubre, sobre la creació del Consell General d'Economistes, que va suprimir el Consell General de Col·legis d'Economistes d'Espanya i el Consell Superior de Col·legis Oficials de Titulars Mercantils d'Espanya i va establir les bases per impulsar la unificació dels consells autonòmics i col·legis d'economistes i titulats mercantils, d'acord amb la normativa autonòmica aplicable, i té com a aval l'informe favorable del Consell de Treball, Econòmic i Social. Es tracta d'una norma que serà beneficiosa per als usuaris dels serveis professionals dels economistes i dels titulars mercantils, per a aquells que els presten i extensivament per a tota la societat catalana, per a tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país. Per aquest motiu creiem que cal donar suport a la iniciativa dels col·legis propis, i des d'aquesta tribuna els demano el seu suport.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Molt bon dia. Molt honorable presidenta, honorable conseller, diputades, diputats, degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya i degans dels col·legis de titulats mercantils i empresarials de Barcelona, de Girona, de Lleida i de Tarragona, bon dia a tothom. Des d'Esquerra Republicana donarem suport a l'aprovació d'aquest projecte de llei per permetre la fusió del Col·legi d'Economistes de Catalunya amb els col·legis de titulats mercantils i empresarials de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona i el Consell de Col·legis de Titulars Mercantils i Empresarials de Catalunya.

Les raons són clares i les ha exposat el conseller, i les compartim. S'ha produït en els darrers anys un canvi en quin és el procés d'accedir a la professió d'economista i també, doncs, de titulats relacionats amb l'empresa. La implantació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior i que en un mateix títol de grau tinguem els graduats en economia i els graduats en empresa elimina la diferència que hi havia en els dar-

ters anys entre llicenciats i diplomats, i anteriorment, abans de la diplomatura, doncs, amb els títols de perits mercantils. Per tant, com que canvia la manera d'accés a la professió, tot i que és una professió liberalitzada, que la col·legiació no és obligatòria, però la manera d'accedir-hi mitjançant tenir el títol corresponent pels estudis oficials canvia, ha de canviar la manera d'organitzar-se la professió, amb les diferents orientacions, algunes més d'economia de caràcter general, d'altres centrades més en el món de l'empresa.

Això va lligat a un procés en l'àmbit europeu, doncs, d'aplicació de les directives comunitàries, que han anat canviant la manera que teníem de veure els col·legis professionals, en què s'han anat reduint les col·legiacions obligatòries i es passa més d'una idea antiga de corporació a una idea moderna de prestació de serveis, de formació, de garantir la qualitat i també l'exercici de l'activitat d'acord amb paràmetres ètics i paràmetres de qualitat i de servei a la ciutadania i a la societat.

El procés que s'ha seguit per arribar a avui, quan el Ple del Parlament aprovarà aquesta llei, és un procés que ve d'un marc normatiu que abans el conseller ha explicat, que en bona part és d'implementació dels criteris de les directives comunitàries, la Llei del 2006 o la Llei del 2011 en són un exemple, però que més enllà d'allò que estableixen les lleis ha estat possible gràcies a un treball bastant intens i complex dels col·legis professionals afectats, que han fet una feina llarga, durant molts anys de treball de moltes comissions, de poder anar encaixant l'activitat que ja realitzen aquests col·legis amb el que serà de nou el Col·legi d'Economistes de Catalunya, que sota aquesta denominació integrarà tots els col·legis que es fusionen.

Per tant, des d'Esquerra Republicana de Catalunya donarem suport a aquest projecte de llei. Creiem que ajuda a actualitzar l'organització de la professió d'economistes i de titulats d'empreses de Catalunya, ho fa d'acord amb la nova forma d'accés a la professió amb els títols que s'han anat implementant amb el procés del Pla Bolonya, diríem, doncs, de l'Espai d'Ensenyament Superior Europeu i, per tant, no podem dir altra cosa que aplaudir aquest treball fet pels col·legis afectats.

Esperem, doncs, que l'aprovació d'avui serveixi perquè les entitats afectades segueixin prestant un bon servei no només als seus col·legiats sinó que, el que des del punt de vista del Parlament és més important, que és el conjunt de la societat catalana en la formació d'economistes en el país, en la garantia que l'exercici de les professions, sobretot professions que també tenen una clara vocació al servei de la societat, dels individus i de les empreses, s'ha de fer amb una exigència ètica, també. Si alguna cosa ens ha ensenyat aquesta crisi econòmica que tenim és que en haver baixat la marea ha deixat a la llum, doncs, les restes d'alguns comportaments poc ètics que és important que, si algú s'estima la seva professió, els col·legis professionals segueixin fent aquesta feina d'anar exigint i garantint qualitat ètica a la feina que fan els seus col·legiats. També creiem que és una forma d'apoderament de la societat civil i garantir que els economistes de Catalunya puguin treballar organitzadament, ho puguin fer des de l'autonomia i des de la llibertat que

esperem que garanteixi aquest projecte de llei i tota la feina posterior que hi haurà, que també serà intensa, d'adaptació dels estatuts de dissolució i de fusió que hauran de fer els mateixos col·legis d'ara endavant.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor conseller, degans, senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, en primer lloc, des del Grup Parlamentari Socialista voldríem també transmetre una salutació als degans dels col·legis, dels diferents col·legis que estan afectats per aquest projecte de llei, una salutació que fem, diguem-ne, a més, de manera efusiva, celebrant la tasca intensa que han realitzat perquè aquest projecte també pugui ser el que és avui, perquè entenem que ha de ser una tasca de negociació complexíssima per arribar fins on estem avui aquí, i encara entenem que queda força feina a fer en el període transitori que hagi de portar a la fusió definitiva.

Bé, se'ns demana el nostre parer sobre aquest projecte de llei. Pràcticament està tot dit amb la intervenció que ha fet el senyor conseller i el diputat d'Esquerra Republicana. És, efectivament, un projecte, diguem que per la seva naturalesa admetia perfectament la lectura única, com s'ha, crec, acreditat amb la votació unànime que ha fet el Parlament fa uns instants. És una llei d'article únic que el que fa és facilitar la fusió d'aquestes corporacions de dret públic en una de sola, el nou Col·legi d'Economistes de Catalunya, que aglutinarà tots els professionals de l'àmbit econòmic i empresarial, que són agents actius de l'activitat econòmica de Catalunya i que han desenvolupat durant anys les seves funcions en el sector públic, en l'àmbit acadèmic, en l'empresa, i mitjançant l'exercici lliure de la professió, entenem que ha contribuït molt significativament, doncs, com deia, a la vida econòmica del país, i esperem que la nova eina de què disposaran a partir d'ara serveixi tant per prestar millors serveis als mateixos col·legiats com per contribuir que aquest servei que fan al conjunt de la societat catalana, doncs, es presti en millors condicions, perquè els destinataris de la norma són principalment els economistes i els titulats mercantils i empresarials, col·legiats ara en els col·legis dels quals es proposa la fusió, també els economistes i titulats mercantils i empresarials que vulguin col·legiar-se en el futur, però nosaltres entenem que també ho és el conjunt de la societat catalana per la important tasca que desenvolupen. Si no m'erro, aquesta nova corporació aglutinarà pràcticament 8.500 professionals a Catalunya i, per tant, serà una de les corporacions rellevants de les que existeixen en aquest moment a Catalunya.

Bé, s'ha comentat també d'on sorgeix tot plegat, i és evident que hi ha directives comunitàries, en especial la de serveis, que obliguen a repensar tot el marc

dels col·legis professionals, que tenim una llei estatal, la 30/2011, de 4 d'octubre, sobre la creació del Consell General d'Economistes, que ja apuntava en aquesta direcció, i que també la Llei 7/2006 catalana, de 31 de maig, de l'exercici de professions titulades i dels col·legis professionals també apuntava en aquesta direcció i, de fet, en la disposició transitòria sisena determinava que el Govern de la Generalitat ha d'adoptar les mesures de suport i foment que siguin necessàries per facilitar la fusió entre col·legis professionals, en consonància amb la línia actual del mateix Govern sobre el procés de simplificació de l'administració no territorial, a la qual pertanyen aquestes corporacions de dret públic.

Bé, nosaltres entenem que aquest projecte, per tant, és netament positiu, que se n'ha de facilitar tant la tramitació com l'aprovació, i sense pretendre esgotar el temps que tenim per fer aquesta intervenció, el que volem és saludar que això s'aprovi, em sembla, amb un ampli grau de consens, i desitjar que sigui a fi de bé i que en el futur aquesta corporació, doncs, pugui seguir prestant els serveis que ha prestat al país.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula, també per fixar posició, el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, representants dels col·legis d'economistes i titulats mercantils i empresarials, poques novetats podem aportar en aquest debat. Ja s'han esmentat la majoria d'elements que justifiquen aquest projecte de llei, que justifiquen també el posicionament que tindrem favorable a la tramitació del projecte en lectura única per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Dir simplement, o posar-hi èmfasi, que segurament aquest és un dels primers processos de fusions que en els propers anys anirem veient amb relació als col·legis professionals d'altres especialitats professionals. Tot això segurament és fruit d'un element important, un element que ha transformat els estudis universitaris en el conjunt d'Europa. És l'espai europeu d'educació superior, que particularment a Espanya, també a Catalunya, el que ha provocat és que aquelles dobles titulacions històriques, com són les diplomatures i les llicenciatures, s'hagin transformat en un graduat d'alguna manera únic i totes aquelles estructures professionals que s'havien anat creant a l'entorn d'aquelles titulacions universitàries ara s'hagin d'adaptar, o es vagin adaptant, també, a aquesta nova formulació dels estudis universitaris. I, per tant, creiem que aquest és el primer pas, en el cas d'economistes, titulats mercantils i empresarials, però segur que ho anirem veient amb relació a altres professions.

Ja s'ha esmentat la Llei 7/2006 del Parlament de Catalunya, que apuntava la línia d'optimitzar el paper dels col·legis professionals a través de les fusions i a través

d'una certa unitat d'acció. En el cas concret dels economistes i dels titulats mercantils, d'alguna manera, l'inici es produeix amb la llei de l'Estat que fusiona els consells, els *consejos generales*, d'ambdues professions en una de sol, i és a partir d'aquell moment que a les diferents organitzacions territorials del col·legi es van produint aquestes fusions. Sabem que s'han produït a Múrcia, sabem que s'han produït també al País Basc, ara a Catalunya. En altres llocs tenen algunes dificultats per les diferències de criteris que hi poden haver. Afortunadament, a Catalunya això no ha passat.

Recordar que aquest és un procés que afectarà en el conjunt d'Espanya més de setanta mil professionals; que hi han, que hi havien, setanta-vuit organitzacions col·legials dels dos col·lectius arreu del territori, i que en el cas de Catalunya això servirà perquè sis organitzacions, cinc de tipus col·legial i una de tipus de consell general, s'acabin agrupant en una sola entitat, en un sol col·legi professional, que serà el d'Economistes de Catalunya, que englobarà totes dues professions.

I això, sense cap mena de dubte, repercutirà en benefici no només dels col·legiats, sinó d'aquelles altres persones que puguin veure en aquesta unitat d'acció d'un sol col·legi un paper molt més eficaç de representació, d'interlocució i també de prestació de serveis cap a aquests col·lectius. I, per tant, estem convençuts que el resultat d'aquesta fusió no serà només la suma de col·legiats d'uns i altres col·legis, sinó que portarà un valor afegit i facilitarà, segur, l'increment de membres d'aquests col·lectius.

Acabar sense dir res més que donarem suport a aquesta proposta; que nosaltres sempre estem convençuts que sumar és millor per als interessos dels col·lectius, i en aquest cas per a l'interès dels col·lectius professionals. Llàstima que en altres àmbits i en aquest Parlament no hi hagi la mateixa unanimitat amb relació a sumar per fer junts més i millors coses.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula l'honorable diputat senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, primer de tot una salutació a la nodrida representació de bons amics degans dels col·legis de titulats mercantils i empresarials de les províncies de Girona, Lleida, Tarragona i Barcelona, i també del Consell de Col·legis d'Economistes i el Col·legi d'Economistes.

Primer de tot, haig de dir formalment que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa donarà suport a aquest projecte de llei. Per tant, hi votarem a favor. Crec que serà una posició molt majoritària, si no unànime, en aquesta cambra.

I vull expressar també... Poc es pot afegir al que s'ha dit fins ara, però primer l'agraïment per la deferència que van tenir a explicar-nos personalment els dos degans a cada un dels grups parlamentaris el procés que havien seguit, per explicar-nos que no s'havien barallat i que el que ens portaven no era una imposició, sinó el resultat d'una voluntat de col·laboració positiva, cosa que s'agraeix i a la qual no podem fer més que donar suport.

Tres consideracions posteriors. Remarcant el paper que a vostès, com a economistes i com a corporació, els correspon en aquest moment, continuant la tradició del que ha estat fins ara, que és col·laborar en les necessitats d'aquest país. En un moment com el que passem és important que ara que tindran més força, que estaran més units, que tindran més mitjans, continuïn, i si poden incrementin, la col·laboració amb la societat civil catalana, la col·laboració també amb la intercol·legial i la col·laboració amb aquest Parlament, com han fet sempre quan se'ls ha demanat que compareguin, per poder fer els seus dictàmens, per poder fer els seus informes.

Pensem que en aquest moment, encara que tradicionalment s'ha dit, si m'ho permeten, que vostès són especialistes a predir el passat, també està bé que ens facin aquesta anàlisi del que ha passat en el món econòmic, en el món empresarial, en la crisi econòmica que hem tingut. Més que re, perquè si fan una bona anàlisi i un bon diagnòstic segurament ens ajudarà perquè no torni a passar. I és per aquesta implicació social, aquest interès pel que passa al país i per fer aportacions des de l'objectivitat màxima que puguin, i amb la màxima pluralitat, que crec que la seva tasca no es pot limitar només a la tradicional de servir els col·legiats, de donar bons serveis, de cuidar l'ètica professional..., sinó sobretot insistir en aquest servei al país, en aquest donar perspectives, a posar escenaris, a continuar organitzant aquests interessants debats i presentacions que sempre s'han fet al col·legi, especialment, d'economistes, en què en moltes ocasions hem hagut de participar.

I desitjar, en definitiva, que aquest sigui un procés que serveixi per al país; que altres col·legis, també, altres professions, el segueixin. I desitjar-los molts èxits en la tasca d'ara endavant. I esperem comptar amb la seva col·laboració i veure'ls ben aviat compareixent aquí.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidente. *Conseller*, diputadas, diputados, en primer lugar saludar y felicitar por esta iniciativa a todos los decanos presentes en el palco de autoridades y a los que también expresamente vinieron a explicarnos este proyecto, que hizo que, si ya estábamos convencidos, en el momento de hoy votemos en-

tusiastamente por este proyecto, que en definitiva es un proyecto que culmina un acuerdo entre los colegiados, tanto titulares mercantiles como economistas, y que supone una adaptación a los cambios profundos que han supuesto la transposición de la Directiva de servicios y las relevantes modificaciones en el entorno legal de los estudios universitarios, como ha sido el plan Bolonia.

En este contexto general de cambios legislativos, en el que hay también que enmarcar la Ley 30/2011, de 4 de octubre, sobre la creación del Consejo General de Economistas, y a la espera de la anunciada Ley de servicios y colegios profesionales, se presenta este proyecto de ley, para el cual ya hemos anunciado, pero lo repetimos, nuestro voto favorable.

Estos colegios, y en general todos los colegios profesionales, se han adaptado rápidamente a este nuevo marco jurídico, y al mismo tiempo han llevado a cabo un intenso proceso de modernización y de puesta al día que hay que reconocer públicamente desde el Parlament de Catalunya.

Como aspectos positivos de esta fusión, y que se han destacado acertadamente, hay una mejora en la eficacia y en la eficiencia de la gestión; hay un ahorro de medios y recursos, de lo que estamos necesitados hoy en día; hay una reducción de costes para los colegiados, y en general para la Administración, y hay una única interlocución de las profesiones económicas con las administraciones públicas.

Es una ventaja, además, que en la colegiación de todos aquellos estudiantes que lo hayan hecho en el área económica..., y todos aquellos profesionales con independencia de su procedencia estén unidos en un mismo colegio.

En resumen, la mejora y la racionalización de la gestión, la integración de las actividades profesionales próximas y el reforzamiento de la interlocución son objetivos que dan fundamento sólido a la fusión propuesta.

Yo desde aquí quisiera hacer un elogio a las corporaciones profesionales, que velan por el cumplimiento de las normas de la deontología profesional y de las buenas prácticas. Sin duda, esta fusión que se ve aquí ayudará también en unos momentos en los que hay que velar por la buena praxis y por una praxis basada en la deontología y en los valores profesionales. Sin duda, el Colegio de Economistas que ahora se impulsa lo hará, como han venido haciendo desde la intercolegial también..., y, en unión con la intercolegial, impulsar la formación continuada de los profesionales..., al fomento del empleo y del emprendimiento, como se ha hecho a través de la bolsa de trabajo intercolegial puesta en marcha precisamente por la intercolegial.

Nada más. Desearles mucha suerte en esta nueva singladura y felicitarles una vez más por esta iniciativa, que seguramente muchos colegios profesionales entenderán también.

Nada más, y muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició, en nom del Grup Mixt i des de l'escó estant, té ara la paraula la diputada senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Sí. Bon dia. Doncs, des de l'escó estant, simplement per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres a favor d'aquest projecte de llei de fusió.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té ara la paraula, finalment, per fixar posició també, la seva diputada senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Felicitar-los efusivament, sobretot els representants dels col·legis professionals d'economistes, titulats mercantils i empresarials, que avui han vist ja aprovada la lectura única per a la tramitació del seu projecte, i que pel que hem vist del posicionament de la resta de grups parlamentaris també veuran aprovat aquest projecte de llei que ha presentat el Departament de Justícia perquè pugui tirar cap endavant com un sol Col·legi d'Economistes de Catalunya..., el que són aquestes professions, que han servit per posicionar-nos, i que han de servir també per posicionar-nos en un futur, en una posició important de solidesa, de riquesa, per a tots els catalans i també per a totes les persones que s'atansen a aquests col·legis.

Em preguntava el nostre diputat senyor Fernández Teixidó si avui es podia dir que era el dia D i l'hora H. Crec que sí. I per això els felicito a tots; també el felicito a ell, com a titulat i professional que és de tots dos col·legis, que d'ara endavant ho serà d'un de sol.

Creiem que és un dia important, perquè el nombre de professionals que s'hi dediquen, que representen més del 10 per cent del total estatal... Si no ho tenim mal comptat, el març del 2014 eren 8.207 professionals, repartits..., 6.000 en el Col·legi d'Economistes de Catalunya; al Col·legi de Titulats Mercantils i Empresarials de Barcelona, 1.731; 207 en el de Girona; 200 en el de Lleida, i 68 en el de Tarragona. Professionals que d'ara endavant, sense diferència per la titulació que va donar origen a la seva professió, podran exercir, i exerciran, de fet ja ho feien, de manera pràcticament igual, amb els mateixos drets i amb les mateixes obligacions.

Aquest no ha sigut un procés fàcil. Ho sabem, i per això els felicitem. Els felicitem també perquè són un exemple per a la resta de la societat civil, també per als diputats d'aquest Parlament, de com quan hi ha voluntat de fer les coses bé, de tirar-les cap endavant, de sumar esforços, perquè es busqui un objectiu millor, això és possible. Les dificultats es poden superar quan hi ha bona voluntat. Als convenis s'hi arriba a tra-

vés de transaccions, en què de vegades es guanya una mica i de vegades es perd. Però tothom creu que, en aquesta suma d'interessos i en aquest interès general superior que es busca i que és bo per a tots, tothom hi surt guanyant.

Crec, per això, que avui és un dia fantàstic, que no ens remet només a l'any 2011, en què des del Govern de l'Estat es va donar la Llei 30/2011, del 4 d'octubre, per la qual es posava en marxa ja la creació del Consell General d'Economistes i que iniciava aquest procés d'unificació, permetia per tant aquesta unificació a tot l'Estat, sinó que ve de molt abans, com vostès mateixos ens van explicar en la visita que van efectuar a tots els grups i al nostre també, per la qual cosa nosaltres ens felicitem.

S'han donat tota una sèrie de circumstàncies que els han abocat cap aquí, com és la unificació dels estudis de l'espai europeu d'educació superior comú; el fet de la llibertat de circulació dels professionals, que fa que els col·legis tinguin ara més sentit que mai quant a reforçar els interessos dels seus col·legiats, i les seves necessitats, també, tot al servei d'una ciutadania a què han servit fins ara, amb independència de quina hagi sigut la titulació d'origen, amb molts bons resultats, com ho demostra el fet de la seva capacitat i de la seva potencialitat.

Que no ha estat fàcil també ho demostren les reiterades sentències del Tribunal Constitucional que hi han hagut, fins a set, en les quals, per conflictes competencials, s'ha posat damunt de la taula d'una manera o d'una altra..., sobre la competència i la capacitat de les comunitats autònomes per regular en aquesta matèria. La darrera, la que afecta l'article 54, que és la que permet la fusió per llei d'aquest Parlament, va donar llum verda a la seva constitucionalitat. I, per tant, aquest és un altre dels esculls que s'han hagut de superar, però que s'han superat de molt bona manera.

Aquest projecte de llei que avui aprovarem només té un article, únic, amb dos apartats, una disposició addicional i una disposició transitòria. Ens consta, precisament, per a aquest projecte que disposen ja..., avui donaran llum verda a la comissió gestora, que és la que, en virtut del conveni que van protocolitzar en escriptura pública el 30 de desembre del 2013, posa en marxa tot el procés de creació dels òrgans..., i que en el termini de quatre anys vostès hauran procedit a la fusió completa. Però avui, ho torno a repetir, és l'hora H, el moment D, el moment que ens hem de felicitar tots, perquè han arribat fins aquí tots de la mà per tirar cap endavant un projecte en què estem tots implicats, perquè el seu èxit serà l'èxit de tots els catalans.

Disposen també d'una disposició addicional i d'una disposició transitòria per la qual fusionen els seus patrimonis i els seus recursos, per tirar cap endavant d'una manera molt més eficaç i eficient, amb menys costos, tota la immensa feina que han fet fins aquí.

Només em resta felicitar-los i desitjar-los el mateix èxit i la mateixa bona disposició que han demostrat fins aquí perquè tot sigui un camí de roses.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Acabat el debat, iniciem la votació.

Comença la votació.

El Projecte de llei de fusió dels col·legis de titulats mercantils i empresarials de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, del Consell de Col·legis de Titulats Mercantils i Empresarials de Catalunya i del Col·legi d'Economistes de Catalunya en el Col·legi d'Economistes de Catalunya ha estat aprovat per 127 vots a favor. Cent vint-i-set. Recordin el vot delegat.

Abans de passar al següent punt de l'ordre del dia, comentar-los una alteració. Atesa la sol·licitud presentada pel Govern, i d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, els proposo la següent alteració de l'ordre del dia..., de tal manera que el debat del punt número 11, que és la interpellació al Govern sobre la gestió dels aeroports i ports de competència estatal, pugui substanciar-se aquest migdia a continuació del punt 5. S'aprova per assentiment? *(Pausa.)* D'acord.

Decret llei

1/2014, del 3 de juny, pel qual es modifica el text refós de la Llei de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2008, del 25 de juny (tram. 203-00011/10)

Doncs, passem al punt 5, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 1/2014, del 3 de juny, pel qual es modifica el text refós de la Llei de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2008, del 25 de juny.

Té la paraula, per presentar el decret llei, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement. Demano als diputats i diputades que surten de l'hemicicle que ho facin amb agilitat i silenci.

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt honorable president del Parlament de Catalunya, senyores i senyors diputats, em correspon intervenir en nom del Govern per presentar les raons per les quals ha estat adoptat el Decret llei 1/2014, de 3 de juny, que modifica el text refós de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2008, de 25 de juny.

La Generalitat de Catalunya, mitjançant el Departament de Justícia, és la responsable de proveir els òrgans judicials de Catalunya del personal, dels mitjans informàtics, noves tecnologies i altres mitjans materials necessaris, incloses les infraestructures, perquè puguin desenvolupar les seves funcions correctament.

Amb la finalitat de finançar aquests serveis, la Llei 5/2012, de 20 de març, de mesures fiscals, financeres i administratives i de creació d'un impost sobre estades en establiments turístics, va crear la taxa per a la prestació de serveis personals i materials en l'àmbit de l'Administració de justícia.

Aquesta taxa grava, per tant, no l'exercici de la potestat jurisdiccional, sinó el servei que mitjançant el conjunt d'elements personals i materials es presta al ciutadà en cada procés dintre els òrgans jurisdiccionals civil i contenciós administratiu, ja que en cada procés entra en joc una activitat administrativa consistent en la provisió dels mitjans personals i materials necessaris per al seu desenvolupament, i és el cost global d'aquesta activitat el que justifica la imposició de la taxa.

Contra la creació i regulació d'aquesta taxa, el president del Govern de l'Estat va interposar recurs d'inconstitucionalitat, perquè va considerar que el seu fet imposable coincidia amb el de la taxa estatal sobre la funció jurisdiccional, per la qual cosa interpretava que es produïa una duplictat de fets impossibles prohibida per l'article 6.2 de la LOFCA. Com que amb la presentació del recurs es va invocar l'article 161.2 de la Constitució, es va produir de forma automàtica la suspensió de la vigència i aplicació de la taxa, amb efectes respecte a tercers des del 17 de gener de 2013.

Ara bé, el Tribunal Constitucional ha avalat finalment la constitucionalitat de la taxa en la seva recent sentència del 6 de maig de 2014, constitucionalitat que parteix de constatar que el fet imposable de la taxa catalana és, cita, «activitat administrativa inherent a la competència definida com a administració de l'Administració de justícia, que inclou tots els elements que serveixen de suport a la mateixa funció jurisdiccional, que són responsabilitat de la Generalitat», tanca la cita. D'aquesta manera, afirma el Tribunal Constitucional, la taxa autonòmica constitueix el revers exacte de la taxa estatal i recau sobre la vessant purament administrativa al servei de la funció jurisdiccional de l'Estat. Així interpretat, diu el Constitucional, el precepte impugnat és conforme a la Constitució.

La sentència del Tribunal Constitucional i els termes amb què aquesta es manifesta fan necessari reaccionar amb rapidesa per tal de donar compliment al principi de seguretat jurídica, contemplat en l'article 9.3 de la Constitució, principi que vincula tots els poders públics. En conseqüència, resulta urgent i necessari ajustar el text de la vigent taxa a la interpretació que fa el Tribunal Constitucional, per tal que l'aplicació a partir de la publicació de la sentència de la taxa s'ajusti estrictament a les exigències de constitucionalitat.

D'altra banda, en el lapse de temps transcorregut des de la seva creació, ha estat aprovada la Llei estatal 10/2012, de 20 de novembre, per la qual es regulen determinades taxes en l'àmbit de l'Administració de justícia i de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses. Cal tenir present que les quanties de les noves taxes aprovades per aquesta llei estatal s'incrementen de forma notable respecte a les anteriorment vigents.

En aquest escenari s'han mantingut converses entre el Departament de Justícia, el Consell de l'Advocacia Catalana i el Consell de Col·legis de Procuradors de Catalunya, i es va arribar a un acord el passat 28 de maig en què es va considerar que la coexistència de les taxes estatals i la taxa autonòmica podria tenir un efecte dissuasiu desproporcionat, efecte que es vol evitar per tal de preservar la tutela judicial efectiva.

Per tal que no es produeixi aquest efecte negatiu, es procedeix a revisar la regulació de la taxa, si bé s'aprofita alhora per introduir altres modificacions que la simplifiquen. En resum, les modificacions es concreten en les següents.

Primera. Per una banda, es procedeix a simplificar el fet imposable. La referència ja no es fa als diferents procediments afectats de cada ordre jurisdiccional, aspecte que va ser objecte d'interpretació pel Tribunal Constitucional en la recent sentència de 6 de maig de 2014, sinó que se centra exclusivament en la presentació d'un escrit que inicia el procediment concret dins els ordres jurisdiccionals civil i contenciós en òrgans judicials amb seu a Catalunya. En definitiva, s'estableixen tres fets impossibles: presentació de l'escrit que inicia el procediment en primera i única instància; presentació de l'escrit iniciador de l'incident en el procés concursal, i presentació de l'escrit que inicia la superior instància quan s'hagi de resoldre per òrgans judicials amb seu a Catalunya.

Dos. Quant a les exempcions objectives, s'estableix l'objecció per a la presentació de sol·licitud de declaració de concurs. Resta exclosa, però, de l'exempció la presentació de qualsevol incident relacionat amb aquest tipus de procés, i se suprimeixen les exempcions establertes per a determinats supòsits. En l'àmbit civil, en matèria de successions, família i estat civil de les persones, i la demanda de judici ordinari en cas d'oposició de la persona deutora en els supòsits de procediment monitori, i, en l'àmbit contenciós administratiu, en matèria de personal, protecció de drets fonamentals de la persona i actuació de l'Administració electoral, així com la impugnació directa de disposicions de caràcter general.

Tres. Amb relació a les exempcions subjectives, es disposa que n'estan exemptes les persones físiques, així com també les entitats parcialment exemptes de l'impost sobre societats, i els subjectes passius de la taxa que estiguin exemptos de l'impost sobre activitats econòmiques. Per tant, queden fora de la taxa les persones físiques, les persones jurídiques amb dret a l'assistència jurídica gratuïta i les pimes.

Quart. Així mateix, cal destacar que alhora se simplifica la taula de quotes, i els imports es mantenen en un mínim de seixanta euros i un màxim de cent vint euros.

Per tot l'exposat, sotmeto a la validació d'aquesta cambrà el Decret llei 1/2014, de 3 de juny, que modifica el text refós de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3 de 2008, de 25 de juny.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Conseller, conseller de Justícia... Agraïm la presència del conseller de Justícia, perquè en la defensa d'aquest decret s'ha optat per part del Govern que la presentació, doncs, sigui efectuada pel titular d'Economia, i nosaltres entenem que substancialment és un decret que també –també– té una dimensió pel que fa al servei públic de la justícia, i, per tant, és bo que malgrat que la presentació –i ara ens afegim a la motivació que segurament ha portat el Govern a fer aquesta tria– és clarament econòmica i clarament taxa i des del punt de vista de la naturalesa de recaptació de mitjans econòmics, també..., i en la defensa de la posició, que nosaltres ja avancem que és de donar suport a aquest decret, volem aprofitar l'ocasió per parlar i per mantenir les posicions que sempre hem mantingut, que són de total oposició a qualsevol taxa que estigui vinculada a l'accés a la justícia.

I per tant, per combinar aquestes dues dimensions de la nostra posició, per nosaltres és imprescindible avui aquí compartir aquesta dimensió de la finalitat d'aquest decret, que és un decret de taxes i que ara explicarem clarament, però també la necessitat de fer prevaldre un caràcter transitori d'una mesura com aquesta, un caràcter transitori que ve donat per la necessitat econòmica, d'asfíxia, doncs, que ens està sent imposada per la situació econòmica del Govern de l'Estat, respecte del Govern de la Generalitat, però també entenent que aquest caràcter transitori ha de ser esmentat de forma ferma, ja que estem parlant d'un servei, com el de la justícia, que està basat en el dret a la tutela judicial efectiva, sense cap tipus de restricció. I, per tant, des de la visió d'un estat de dret, on l'accés a la justícia, amb independència de les jurisdiccions i de recursos econòmics, ha de ser garantida com a dret fonamental, entenem que és del tot necessari fer valdre aquesta posició en una clau de posició política clara i diàfana.

Certament, raons econòmiques ens han portat o van portar el Govern, en el seu moment, a un decret de taxes que la sentència del mes de maig ha qüestionat parcialment. Les ha qüestionat en la mesura en què s'havia de resoldre una doble imposició per part de la ciutadania, ja que aquestes taxes han estat convivint, encara que hagin estat suspeses en la seva articulació, amb taxes estatals.

Quan nosaltres donem suport a aquest decret de reforma ho fem perquè sabem que al darrere hi ha hagut molts esforços dels col·lectius dels col·legis d'advocats, dels col·legis de procuradors, en la demanda d'un canvi totalment de rumb respecte del manteniment de les taxes judicials. Ells, i aquí també ens afegim nosaltres..., hem estat i estem en contra de les taxes judicials.

Ara, certament, després de mesos de negociacions i després de la sentència del Tribunal Constitucional del

mes de maig, hi ha hagut un posicionament de proximitat del qual nosaltres no ens podem desprendre. És a dir, aquest decret ha estat negociat amb els operadors jurídics de Catalunya, amb el Consell Català de l'Advocacia, els col·legis d'advocats i els col·legis de procuradors. Tenim com a gran, diria jo, definició d'aquesta concepció de taxa l'exclusió taxativa de les persones físiques. És un segell important en aquest decret. L'altre, la imposició de taxes, empreses que facturen més d'un milió d'euros l'any. Per tant, l'exclusió subjectiva de la resta d'entitats.

Segurament hi ha algun aspecte del decret que nosaltres no compartim al cent per cent. Però davant de la tessitura de donar suport o no fer-ho ens hem d'inclinar, per responsabilitat política, i també per donar suport a aquestes negociacions que s'han fet amb molta responsabilitat per part dels operadors jurídics de Catalunya amb el Govern, amb el Departament de Justícia..., nosaltres no podem quedar-nos aliens, ni tan sols per una qüestió de posició de segell polític clar en contra de les taxes, que el tenim –que el tenim–, no podem quedar-nos aliens al fet que s'ha fet aquest esforç d'aproximació i, per tant, que aquest és un decret totalment diferent del que existia –totalment diferent.

Jo, als grups que legítimament no combreguin amb aquesta necessitat actual, per raons de transitorietat econòmica, i esperem que política, de donar suport a aquest decret de taxes, els pregunto: on està la recepta màgica, econòmica, per poder mantenir, amb les competències que de moment tenim –que, com molt clarament deia la sentència del mes de maig, no tenim poder judicial català, no tenim funció jurisdiccional catalana, perquè hi ha unitat de funció jurisdiccional a l'Estat–, on tenim la recepta màgica per poder mantenir els serveis personals i materials que sí que correspon assolir al Govern de la Generalitat de Catalunya?

Intelligentíssima visió d'estat, la del Tribunal Constitucional, quan en la sentència del 2010 va suprimir tot allò que va fer l'Estatut d'impulsar un poder judicial català en el marc de la Constitució però amb una orientació harmònica, coherent, respecte d'un servei públic, on no es pot fraccionar funció poder de la dimensió de gestió de recursos personals i materials, perquè tot és un únic servei públic. La sentència del Tribunal Constitucional del 2010 va guillotinar absolutament aquest model de justícia catalana impulsat amb una visió evolutiva i aquesta diputada considera que plenament constitucional, com així va haver-hi molts informes que ho van defensar, va guillotinar aquell model, i seguim, ens estem perpetuant en aquest model doble de gestió de recursos personals i materials, amb tota la carrega econòmica que això suposa, i sense cap capacitat de canvi organitzatiu, sense cap capacitat de gestió des del punt de vista d'un poder propi, d'un servei públic tan transcendent per a la ciutadania com és el dret a la tutela judicial efectiva, que és ni més ni menys que el nucli central, vertebral, de l'esquelet de l'estat de dret.

Sense garanties jurisdiccionals, sense garanties d'accés a les jurisdiccions, no hi ha garantia de la tutela jurídica dels drets fonamentals i dels drets de la ciutadania. I és evident que sense aquest nucli essencial de

l'estat de dret la democràcia queda totalment minvada i pràcticament reduïda al no-res. Perquè ho estem vivint: aquesta tensió permanent entre sectors econòmics, política i un poder judicial que intenten la seva feina dia a dia, des de la independència, treballar per la decència democràtica.

I en aquesta visió, en aquesta visió d'aquest caos que les dues sentències del Tribunal Constitucional –bàsicament la de l'any 2010– ens han imposat aquí a Catalunya, en el model de justícia que tenim, totalment fraccionat, ens trobem amb aquest decret que parla d'unes taxes mínimes però que només afecten aquelles entitats jurídiques que realment poden assumir-ho. Hi insistim: se n'han exclòs persones físiques, no hi han taxes judicials per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya; i aquest hauria de ser el gran titular: no hi han taxes judicials per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, persones físiques, que volen accedir als tribunals catalans. Només hauran de tributar aquelles empreses superiors, de facturació d'1 milió d'euros anuals; per tant, amb una capacitat econòmica, pel que fa als quàntums establerts, que bé els ha definit el conseller, plenament assolibles.

Per tant, reivindicuem una justícia per a tothom, una justícia igual per a tothom; una justícia de qualitat; realisme quant a poder gestionar el que ara tenim en les condicions asfixiants, absolutament precàries, en què ens trobem des del punt de vista econòmic. I a aquells partits, com el Partit Popular, aquells grups parlamentaris, com el Partit Popular, que tenen capacitat de gestió actualment a l'Estat els demanem una mínima solidaritat amb la situació actual de la justícia catalana. Perquè si realment hem de donar suport a un decret d'aquest nivell, amb el que això, doncs, pretén, que és tenir una certa capacitat de recaptació de taxes en un àmbit molt minvat però que com a mínim garanteix que hi hagi alguna capacitat d'ingrés, també els demanem que canviïn el model de gestió amb què fins ara han recaptat.

Retornin a Catalunya el que han recaptat per la via de les taxes judicials estatals, retornin els 129 milions –segons les últimes dades– que s'han recaptat a Catalunya l'any 2013, que redundin en la millora de la justícia catalana, perquè nosaltres som els que estem gestionant serveis personals i materials...

La presidenta

Senyora diputada...

Gemma Calvet i Barot

...i, per tant, els demanem que en aquest sentit, juntament amb el decret, hi hagi un canvi polític en les decisions que sobre aquest tema s'estan exercint a Madrid.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellers, diputades i diputats, el Grup Parlamentari Socialista votarà favorablement la validació d'aquest decret llei, entre altres qüestions per qualsevol que ja s'ha exposat per part de la diputada d'Esquerra Republicana. És a dir, nosaltres, que som un grup que ja vam ser molt crítics amb l'aprovació en general de la Llei 5/2012, de 20 de març, de mesures fiscals, financeres i administratives, i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics, però concretament amb l'article 16, que creava en l'àmbit territorial de Catalunya la taxa per a la prestació de serveis personals i materials en l'àmbit del que s'anomena «l'administració de l'Administració de justícia», nosaltres, que deia que ja vam ser molt crítics amb aquesta llei i amb aquesta creació d'aquestes taxes, no podem ara, diguem-ne, quedar-nos al marge d'un acord que, per bé que de manera parcial, ve a suposar una rectificació d'aquesta aprovació que es va fer el 2012, no?, per part del Govern de la Generalitat de Catalunya.

No ens satisfà plenament, evidentment, perquè no restaura la situació anterior a l'aprovació d'aquesta Llei de mesures fiscals, financeres i administratives, però considerem que l'exempció de les persones físiques i d'aquelles persones jurídiques –entre altres, societats civils, comunitats de béns, etcètera– la xifra de negoci de les quals sigui inferior al milió d'euros, doncs, és una bona notícia, i considerem, per tant, que cal donar-hi suport i evitar la derogació d'aquest decret, especialment tenint en compte que és fruit d'una negociació amb els principals operadors jurídics del país, que, com ja s'ha recordat, però ho torno a recordar, també han estat i segueixen sent molt crítics amb l'aprovació d'aquesta Llei 5/2012 per part del Govern català.

Clar, caldria fer una mica el repàs, no?, l'iter de com hem arribat fins aquí. Perquè després d'aquesta aprovació de la Llei 5/2012, que era del març, va venir l'aprovació de la Llei estatal 10/2012, de 20 de novembre, que en el fons el que feia era explotar el camí obert pel Govern català, perquè certament, amb imports, pel que fa a la quantia de les taxes, notablement superiors, no feia altra cosa que seguir aquest camí que havia iniciat el Govern català de poder imposar taxes a persones físiques, cosa que era una absoluta novetat al nostre país, eh?

I, per tant, després, plantejat el tema davant del Constitucional sobre si les taxes eren o no eren respecte als mateixos conceptes i, per tant, si hi havia o no hi havia doble imposició, es va produir en primer lloc una suspensió de la vigència de les taxes catalanes des del 21 de desembre de 2012 –per tant, diguem-ne, en aquell moment, un fracàs del Govern català–, i, posteriorment, una sentència del 6 de maig de 2014 que avala la constitucionalitat de la taxa autonòmica, perquè argumenta que el fet imposable d'aquesta no produeix una doble imposició, i, per tant, es podria interpretar que una victòria del Govern català en aquest sentit, però per immediatament produir la rectificació que suposa aquest decret llei que es porta avui al Parlament, perquè és això, és una rectificació; és a dir, és una rectifi-

cació en aquells elements més centrals que més havien estat causa d'oposició per part de diverses forces polítiques parlamentàries i també per als operadors jurídics.

Clar, un es pregunta si calia fer tot aquest viatge per arribar a aquest punt. No queda clar que fos necessari fer tot aquest viatge per arribar a aquest punt; més quan, entre altres coses, una de les qüestions que s'ha constatat és que les expectatives de recaptació a través d'aquestes taxes catalanes o estaven molt mal calculades o patien d'una mena d'optimisme, diguem-ne, endèmic, que veig que afecta també altres fórmules pressupostàries que s'han usat en aquest exercici, o bé, senzillament, desconeixien absolutament la realitat, perquè no s'han acomplert de cap de les maneres. Les expectatives de recaptació no s'han acomplert de cap de les maneres. Un altre, diguem-ne, fracàs del Govern català pel que fa a aquestes taxes.

Bé, avui ens porten aquest decret llei; aquest decret llei que, com dic, suposa una autoesmena de totes totes, no?; és allò que en diuen en el llenguatge col·loquial fer una arrencada de cavall per acabar fent una aturada de ruc, o d'ase, és una parada en sec pel que fa a la taxació de les persones físiques, que evidentment no podem fer altra cosa que celebrar. Però que un es pregunta què passa, què diem a tots aquells ciutadans i ciutadanes que durant el temps, que tampoc va ser molt, en què aquestes taxes van estar vigents van haver-les d'abonar. És una pregunta que queda en l'aire, eh?, i que crec que algú hauria de respondre, perquè certament s'ha fet un..., perdonin que torni a usar el llenguatge col·loquial, però aquí és que el Govern català ha fet un paperot, eh?, ha fet un paperot i ha fet que el món, diguem-ne, de la justícia hagi de patir situacions, doncs, certament complicades.

Escoltin, vostès diuen en l'exposició de motius que aquesta modificació es justifica en part per l'aparició de la sentència, una sentència diguem-ne interpretativa que diu que, interpretant d'acord amb els criteris que es donen al fonament jurídic cinquè de la sentència del Constitucional, doncs, no hi ha cap problema de constitucionalitat; seria opinable que fos estrictament necessari canviar aquest article 16 de la Llei 5/2012, perquè la sentència del Constitucional ja diu com s'hauria d'interpretar perquè fos constitucional, i també diuen que la modifiquen perquè volen evitar que la taxa tingui cap efecte dissuasiu desproporcionat per als qui volen obtenir la tutela efectiva dels seus drets i interessos legítims, i, a més a més, diuen que, clar, tenint en compte el context de crisi econòmica, doncs, que hi ha determinades consideracions que s'haurien d'introduir, revisions que s'haurien de fer.

Però, bé, què ha canviat del març de 2012 fins ara pel que fa al context de la crisi econòmica? Què és el que els porta a reflexionar sobre la conveniència o no de fer determinats ajustos en les taxes, ara, que no haguessin pogut fer la mateixa reflexió el març de 2012? No és que hàgim, diguem-ne, empitjorat molt; la situació és estable, per dir-ho així, dins de la gravetat des del punt de vista econòmic. I si consideren ara que alguns elements que havien introduït el març del 2012 poden ser lesius tenint en compte la situació econòmi-

ca o que poden suposar un efecte dissuasiu desproporcionat per als qui vulguin obtenir una tutela judicial efectiva dels seus drets i interessos legítims, doncs, no s'entén tampoc el viatge que hem fet des del març del 2012 fins ara.

Què ha passat aquí? El que ha passat és que s'han adonat del fracàs absolut que han estat aquestes taxes, s'han adonat de l'oposició social i política que es suscitava, i, per tant, ara vénen amb una rectificació que, com dic, i a risc de reiterar-me, doncs, no es pot fer altra cosa que celebrar, però que en tot cas cal retreure que hàgim trigat tot aquest temps a adonar-nos que això és el que calia fer com a mínim, eh?, que és no taxar les persones físiques i determinades persones jurídiques la xifra de negoci de les quals està per sota del milió d'euros. Poca cosa més afegir a això.

Esperem que en altres temes que aquesta formació política, el Grup Parlamentari Socialista, o altres forces de l'oposició els han retret i advertit durant els darrers dos anys, anem veient com arriben les rectificacions successives, perquè, si és així, evidentment podran comptar amb el nostre suport.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, *consellers*, nuestro grupo parlamentario votará a favor del decreto presentado porque eliminar tributos, bajar, en definitiva, impuestos es nuestra seña de identidad, porque pensamos que eso es lo que beneficia a los ciudadanos, que así puede disponer de más recursos. Esa es nuestra seña de identidad, que algunos partidos parecen haber olvidado sometidos a exigencias muchas veces inconfesables. Les reitero..., tomen ejemplo del Gobierno de España y ya les pido que reduzcan el tramo autonómico del IRPF, señor *conseller*, está en su mano, procedan.

Mire, su Gobierno, el de ambos, *conseller*, de la mano de Esquerra Republicana, que practica con una insistencia rayana en la pesadez, diría yo, el populismo, como digo, tiene el deshonoroso título de ser el campeón mundial de las tasas, más de una treintena en los actuales presupuestos. Por tanto, no está mal –no está mal– que eliminen una.

Miren, he estado tentado..., pero no lo voy a hacer, no haré pedagogía, porque no soy quién para dar lecciones a nadie y porque además creo que no funcionaría, pero debo decirles que el texto, el texto redactado, es un cúmulo de imprecisiones, inexactitudes y deficiencias que quizá encuentran fundamento en las razones de extraordinaria y urgente necesidad que lo justifican. En cualquier caso, estoy convencido, es fácilmente constatable, ha habido imprevisión y sobre todo mucho, demasiado oportunismo.

El decreto que nos ocupa, como digo, es todo un monumento a la hipocresía política, así de claro, que lo que pretende, y aquí ya se ha expuesto en buena medida, que lo que pretende, como digo, es arrancar el aplauso fácil por un gesto puramente oportunista, que mucho me temo, además, que viene a saldar la deuda contraída con el colectivo profesional tras haber aceptado, los responsables de los colectivos afectados, el trágala por el mal llamado «derecho a decidir». Estoy convencido de que esto forma parte de toda esta estrategia que se ha hecho deprisa y corriendo, y que además no encuentra ni justificación ni coherencia. Y, en cualquier caso, yo les pido eso: coherencia.

Señora Calvet, si no queremos tasas, votemos en contra del decreto. Fíjese qué fácil se lo digo. Usted no puede salir aquí a hacer un discurso, como digo, populista, diciendo que no quiere tasas en la Administración de justicia, y después avala la existencia de las mismas. Sea coherente, porque, en cualquier caso, como digo, mantener ese discurso no le dota de suficiente credibilidad.

Como decía, el preámbulo del decreto es manifiestamente mejorable, porque cuando se refiere a la legislación del Estado, por ejemplo, omite la corrección a la baja de las tasas que, mediante el Real decreto ley de 22 de febrero del 2013, el Gobierno de España operó, y eso en el decreto no sale; se refieren a la ley del año 2012, pero al real decreto ley que los modifica a la baja..., yo creo que eso es importante, eso es honestidad en el discurso político, el decreto lo omite, y yo creo que eso debe decirlo el texto legal si quiere, como digo, ser riguroso. Por tanto, ese es un primer defecto que advertimos claramente.

Y, claro, todo ello, y esto es una prueba, es fruto de las habituales piruetas de este Gobierno, que tiene que contentar las exigencias políticas de sus socios parlamentarios que evidentemente les exigen cosas que muchas veces, como digo, no deberían asumir si quieren realmente hacer el favor que los ciudadanos de Cataluña necesitan a la hora de hacer valer sus derechos.

Miren, cuando hablan de exenciones objetivas apuntan como novedad a la solicitud de declaración del concurso de acreedores para los que no pueden pagar sus deudas, pero también omiten que esta previsión, señor *conseller*, está ya contemplada por la ley española, por la Ley 10/2012, de 20 de noviembre; contempla precisamente ese supuesto. Y usted lo ha vendido a bombo y platillo como si fuera una genialidad de su Gobierno. Pero eso demuestra, como digo, que no conocen la legislación española. Y, por tanto, insisto, en la exposición de motivos, en el preámbulo de la ley de 2012, está esta exención que, como digo, usted ha vendido como si fuera un gran triunfo de su Gobierno.

La reciente sentencia del 6 de mayo de 2012 dictada por el Tribunal Constitucional, que avala la constitucionalidad de la tasa autonómica, explica además con meridiana claridad cómo el hecho imponible que justifica su existencia difiere del que justifica la tasa estatal. Habla incluso de su reverso, porque la primera sirve para hacer frente al coste de los medios materiales y personales al servicio de la Administración de

justicia, mientras que la segunda se establece como mecanismo de sostenimiento de la misma para quienes más se benefician de ella.

Se trata, por tanto, de hechos imponderables distintos que han venido avalados por el Tribunal Constitucional y ello además sin perjuicio –y nosotros lo respetamos– del resto de tributos que las comunidades autónomas puedan, en el ejercicio de sus respectivas competencias financieras, establecer. Esta es la prueba de que el Partido Popular creemos firmemente en la autonomía financiera y fiscal de las comunidades, que, como digo, pueden establecer sus propios tributos en el ámbito de sus competencias, nunca superarlas, señora Calvet, nunca superarlas, desde el terreno de la rebeldía ilegal que ustedes manifiestan con tanta asiduidad. Por tanto, utilicen ese instrumento de política económica. El problema es que ustedes, el Gobierno de la Generalitat, están mostrando una clara incompetencia en el manejo de la política fiscal.

Tampoco podemos compartir, como definición general, que la existencia de la tasa impide *per se* el derecho a la tutela judicial efectiva. Es una gran falacia; es una gran falacia y es populismo. Nosotros optamos por un sistema mixto de financiación de la Administración de justicia con cargo a todos los impuestos que pagamos todos los ciudadanos y con cargo, también, vía tasas, a aquellos que resultan beneficiados por la actuación judicial. Pero es que esto no es un invento del Gobierno español, es que esto es moneda corriente en la práctica totalidad de los países de nuestro entorno. Evidentemente, Esquerra Republicana nos sitúa siempre al margen del entorno europeo, y es, como decía anteriormente, ese habitual populismo de utilizar las tijeras y esconder la mano.

Nadie, absolutamente nadie, se va a ver impedido de acceder a la justicia si carece de recursos económicos para litigar, porque, como digo, una cosa es el derecho a la tutela judicial efectiva y otra –que aquí nadie lo ha dicho– es el derecho a la justicia gratuita. Son dos caras de la misma moneda que deben funcionar con coherencia. Está así establecido constitucionalmente en el artículo 119 de la Constitución. Y el Gobierno de la nación ha sido sensible precisamente en la aplicación de la ley cuando se ha puesto de manifiesto que había casos concretos e individualizados en los cuales la tasa pudiera parecer excesiva y, como digo, han sido revisados a la baja. Decreto de 22 de febrero de 2013.

Mire, una prueba más, como digo, de esa precipitación es lo que se dice en el artículo 3 del decreto. Se dice que la afectación de los ingresos irá a atender los gastos en los que incurra la Generalitat por el funcionamiento de los órganos judiciales. Bien. ¿Por qué no se destinan esos recursos a financiar la asistencia jurídica gratuita, como hace el Gobierno de España? ¿Saben por qué no lo hacen? Porque su concepto de la justicia social, señores de Convergencia, es un concepto de cartón piedra. Ustedes no creen en la justicia social. Si creyeran, en este real decreto –en este real decreto– no hubieran afectado la tasa, como digo, a esa financiación a la que se refieren, sino que la hubieran destinado a sufragar la justicia gratuita, en tanto

en cuanto es realmente ese el ámbito en el que la tasa debe cumplir su función. Y no lo han hecho.

Por tanto, yo creo que lo que deben hacer ustedes es revisar su discurso, claramente maledicente. No hable, señora Calvet, de asfixia financiera, porque la quiebra financiera de la Generalitat se ha evitado gracias al Fondo de liquidez autonómico y al pronto pago a proveedores que arbitra el Gobierno de España, y que, también, le recuerdo, señora Calvet, la Generalitat de Cataluña tendrá que devolver. Pasaremos cuentas, ¿no? Tendrá que devolver.

En Cataluña, como digo, los ciudadanos vivimos la asfixia a la que, con sus más de treinta tasas, nos somete la Generalitat, que hace oídos sordos a la reducción de impuestos que sí practica el Gobierno de España. Miren, yo quiero además dejar claramente establecido que precisamente la Constitución española, en el artículo 31, establece que todos debemos contribuir al sostenimiento de los gastos públicos de acuerdo con principios de progresividad, de igualdad, que, en ningún caso, como digo, los impuestos tengan alcance confiscatorio. Y aquí en Cataluña los tenemos.

Señor *conseller*, el IRPF en el tramo superior, del 56 por ciento, es confiscatorio. Y precisamente en lugar de bajar impuestos ustedes lo que hacen es confiscar esas rentas para financiar su proyecto abolicionista de España en Cataluña. Ese es realmente el fin último. Y ustedes, en lugar, como digo, de caminar por la senda de la reactivación económica, de la recuperación, de una política fiscal que sea, como digo, más equitativa, hacen todo lo contrario: política de maquillaje para contentar a sus socios, para contentar a colectivos que se erigen..., que se arrojan la representación de todo un sinfín de profesionales que no necesariamente comulgan con esa idea, y, a partir de aquí, esa es la política ficción que están que están haciendo. Pero deben tener en cuenta que eso, como digo, repercute negativamente en el bienestar de los ciudadanos de Cataluña, que debería ser, como digo, nuestro principal objetivo.

Nada más.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, doncs, mira, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa votarem en contra de la convalidació del decret llei i demanarem des d'ara ja, senyora presidenta, que es voti la tramitació com a projecte de llei, petició que li faig formalment a efectes de votació.

I ho farem, doncs, per principis, per coherència. Votem en contra de les taxes judicials aquí i a Madrid perquè estem en contra de les taxes judicials aquí i

a Madrid. És cert que el projecte que es presenta ara disminueix enormement l'impacte que tenia la Llei de taxes que es va aprovar el 2012. I és cert també, doncs, que hi han una sèrie d'exempcions subjectives. El que passa és que nosaltres, com altres grups d'aquesta cambra, estem en contra de les taxes judicials i per això votem en contra de les taxes judicials.

Vull fer aquí un petit homenatge, per cert, a la senyora Pilar Fernández Bozal, anterior consellera de Justícia. Si realment li haguessin ofert un decret com aquest, una normativa com aquesta en el moment en què el conseller d'Economia li va fer passar en l'anterior legislatura les taxes judicials que hi havien, segurament estaria molt contenta. I ella va haver d'aguantar un «marron» que ara es demostra que no tenia per què aguantar.

Però, senyories, no és un problema de si ja no paguen uns, ja no paguen uns altres, es paga menys. És que el problema és de tutela judicial efectiva, com s'ha dit. I després amb molt de gust intentaré contestar a la interpellació genèrica que feia la diputada Gemma Calvet: on està la recepta màgica per mantenir els serveis materials i personals de la justícia, que ens feia, no?; una interpellació molt directa a tots els grups, que em sembla que només serem un, no sé si algun altre, que votarem en contra de les taxes perquè estem en contra de les taxes.

Primer de tot, la taxa autonòmica continua suposant una doble imposició, diguin el que diguin. La taxa autonòmica recau sobre l'Administració de justícia, amb altres paraules, sobre la prestació del conjunt de serveis que se li donen a través d'un acte processal. Per més que el Tribunal Constitucional hagi fet aquesta interpretació que una cosa són els mitjans materials i l'altra l'Administració de justícia, el ciutadà quan va i presenta una demanda només veu al davant que va a demanar justícia i se li fa pagar –dues vegades en el cas de Catalunya. En aquest cas no serà el ciutadà, serà una empresa; és igual, encara que facturi més d'1 milió d'euros.

La taxa autonòmica està gravant actes processals i no actuacions administratives de suport a la justícia. Intentar escindir-ho per gravar dos cops el mateix fet és injust, i no oblidem que el servei de la justícia és un servei públic. La taxa autonòmica està gravant, com diu un vot particular a la sentència del Tribunal Constitucional, actes processals i no actuacions administratives. És lògic que quan hi ha l'actuació administrativa d'obtenir una còpia, obtenir una certificació, obtenir alguna expedició d'un títol, etcètera, es cobri, hi estem d'acord, com estem d'acord en l'apartat de les taxes respecte a la utilització privativa d'espais en els centres públics, per màquines d'expedició de còpies de CD, etcètera. Estem d'acord en aquesta actuació, que es pagui el cost d'aquest servei, però no pel simple fet de fer un acte processal, perquè això no preserva el dret a la tutela judicial efectiva i crea situacions de desigualtat, que en el cas de Catalunya és doble, respecte a unes taxes estatals excessives absolutament, però continua sent discriminatori per als ciutadans del nostre país, fins i tot si superen el pagament del milió d'euros. Perquè el que estem parlant aquí és com fem el finançament dels

nostres serveis públics i si la justícia, l'accés a la justícia ha de ser gratuït i accessible per a tothom, sense necessitat de pagar altra cosa que el que ja es paga amb els impostos. Aquesta és la qüestió.

Senyor Santamaría, el ciutadà o l'empresa que va a demanar que se li faci justícia no es beneficia d'un servei. No, utilitza un accés a un servei públic que li ha de resoldre el seu problema, li doni o no li doni la raó.

Aquí s'ha utilitzat molt el tema de l'acord amb els col·legis professionals. Tots hem tingut ocasió de parlar amb els col·legis professionals i amb els seus degans. No ens equivoquem, eh?, el col·legi d'advocats i els col·legis de procuradors, i ho he volgut confirmar, estan frontalment oposats a la taxa judicial catalana. Que després arribin a acords perquè el Govern diu: «Sí o sí, la mantindré» i intentin apaivagar-ho és molt legítim. Ells han de representar interessos legítims i, per tant, han d'intentar combinar-ho. Però l'argumentari que li he dit és l'argumentari del col·legi d'advocats, exactament. I, a més, el col·legi d'advocats i el col·legi de procuradors, ho sap el conseller de Justícia..., hi han encara serrells importants que s'han d'aclarir en aquest projecte de llei respecte a una sèrie de qüestions que no van quedar aclarides, i que la conselleria ha dit: «Ja mirarem d'arreglar-ho, ja mirarem de matisar-ho.»

És per això que, independentment que votin o no votin la ratificació del decret llei, demano formalment, per coherència amb el que han promès als col·legis professionals, que votin a favor de la tramitació com a projecte de llei, perquè és molt fàcil dir: «Ja ho trobarem, ja ho arreglarem, ja ho matisarem.» Nosaltres oferim aquí el camí lògic i natural, que és fer-ho a través de la tramitació tranquil·la d'aquest projecte com a projecte de llei. Tant més com encara ha de sortir la sentència, no sé si ha sortit publicada, com encara queda pendent de redactar el reglament, perquè es diu molt clar, com encara s'han de fer els formularis, que ha de preparar la conselleria. Per tant, aquesta taxa no es «devenga» demà al dematí, no s'acredita a partir de l'endemà que es va publicar el decret llei. Per això creiem que aquests temes s'han de publicar.

I perquè, a més –he tingut ocasió de comentar-ho–, hi han coses que no queden clares. Per exemple, la presentació d'un judici declaratiu, quan al monitori resulta que hi ha hagut oposició, «devenga» taxa, acredita taxa o no? Sembla que sí, perquè en definitiva aquí hi ha el procediment monitori i el procediment en primera, única instància, qualsevol altre que sigui diferent del monitori. O la mateixa demanda executiva, que és un tema que s'havia reivindicat molt des dels col·legis professionals de Catalunya, en el sentit que un cop que has tingut la sentència no s'hagi de tornar a pagar la taxa per fer la demanda executiva. Ja saben que el nostre sistema processal des de la reforma del 2000, doncs, contempla la demanda executiva, àdhuc amb l'execució d'una sentència guanyada per un procediment executiu. Doncs, aquí no es diferencia l'executiu procedent d'execució d'una sentència ferma; qualsevol executiu paga taxa. Per tant, hi ha no una doble, sinó una triple imposició. És allò de la *maldición gitana: pleitos tengas y los ganes*, perquè hauràs de tornar a

pagar la taxa en aquesta situació. Per tant, és per una qüestió de principis, que plantejem això.

I, senyora Calvet, on està la solució màgica? Doncs, a resoldre els problemes de finançament de Catalunya. Perquè l'argument que vostè ens ha dit, actualment respecte..., ha dit: «Malgrat que estem en contra de les taxes, votarem a favor de les taxes», és el mateix argument que utilitza el conseller Mas-Colell per dir: «Heu de pagar per la sanitat, heu de pagar per l'escola, heu de pagar...» Sí? És un servei públic. On està la solució màgica? D'entrada, quan es van transferir els serveis personals i materials per a l'Administració de justícia, no ho oblidem, tot decret llei de traspàs de competències comportava també el traspàs de recursos. Que aquests recursos són insuficients? Però no és ara. No es van traspasar els recursos materials i personals i es va dir: «Una vegada t'he passat a la Generalitat els recursos materials i personals, la Generalitat s'espavilarà i establirà els impostos o taxes que consideri oportú per fer el finançament d'aquest sector.» De la mateixa manera que no ho va fer en el cas del traspàs dels serveis de salut o en el traspàs dels serveis d'educació.

Per tant, no és ara, de dir: «Oh, els dònuts! Si tinc uns serveis materials, els hem de finançar. De quina manera? A través de taxes.» No. De quina manera? A través d'un sistema impositiu just, per mitjà, com sempre recolzarem, de reclamar que hi hagi un finançament just, a través del sistema de finançament o a través d'un concert econòmic o a través de la independència, és igual, com sigui, però que sigui a través dels recursos que els ciutadans aporten amb una fiscalitat justa.

I per això aquí no ens cau l'anell per dir: «Home, és que esteu defensant..., aquí només paguen les empreses que facturen més d'1 milió d'euros.» Doncs, escolti, que paguin els impostos que els correspon, que paguin l'impost de societats que els correspon, que no li facin aquestes rebaixes fiscals de què són campions el PP. Miri, doncs, no rebaixin l'impost de societats i la part que no rebaixin ens la traspassen, senyors del PP, per finançar això. I les empreses que facturen més d'1 milió no hauran de pagar taxes. Perquè és el principi, en el que estem en contra, en el fet que s'hagin de pagar taxes per accedir a un servei públic com és l'Administració de justícia.

Per tant, hi insistim, per coherència votem en contra d'això, perquè els problemes de finançament de Catalunya no es solucionen gravant els nostres conciutadans a partir que el que no ens atrevim a arrencar de Madrid ho arrenquem de les butxaques dels conciutadans, per reclamar el sistema de finançament just que correspon i, en tot cas, per demanar que es pugui tramitar com a projecte de llei i, sense escudar-se en l'acord que han assolit, transitori, amb els col·legis d'advocats i procuradors, tinguem l'oportunitat de resoldre aquí tots els temes que aquests mateixos col·lectius professionals, que en definitiva no és del seu interès, parlen en nom dels ciutadans que utilitzen els seus serveis..., puguin resoldre aquests temes.

Per tant, demanem aquesta doble votació respecte a la tramitació d'aquest projecte com a projecte de llei,

perquè, ho repetim, aquesta és l'oportunitat de fer coherent i de ser coherent amb el que han plantejat els col·legis, que en parlarem i que s'han de corregir alguns aspectes. Aprofitin aquesta oportunitat. I nosaltres així ho fem constar públicament, perquè després no es digui que això ja vindrà amb la llei de taxes de l'any que ve.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Miembros del Gobierno, señoras y señores diputados, en el año 2012, en la Ley de medidas fiscales, financieras y administrativas, el Gobierno introdujo la creación de una tasa por la utilización de los servicios personales y materiales en el ámbito de la Administración de justicia. Esta tasa, junto con las tasas estatales sobre el servicio de justicia cuya modificación se aprobó con posterioridad, supone, desde el punto de vista de Ciutadans, una barrera al acceso a un servicio esencial para los ciudadanos como es el servicio de justicia. Pero es que además, desde nuestro punto de vista, supone la conculcación de un derecho fundamental como es el derecho a la tutela judicial efectiva.

Nosotros estamos en contra de este tipo de barreras económicas, que perjudican a todos los ciudadanos, pero que perjudican sobre todo a aquellos que tienen menor poder adquisitivo. Por ello, en su día Ciutadans se opuso al establecimiento de esta nueva tasa y, además de votar en contra, la llevó al Consell de Garanties Estatutàries. Igualmente, y por las mismas razones, nos hemos opuesto reiteradamente a todas las tasas introducidas por el Gobierno central en este mismo ámbito de la justicia.

Ahora, tras la sentencia del Tribunal Constitucional, entendemos que ustedes rectifican, como ya se ha dicho antes en esta tribuna. Y vemos, así, este real decreto, lo vemos como una rectificación. Con las modificaciones que introduce este real decreto ustedes modifican, entre otros, un aspecto que para nosotros es sustancial de esta ley, que son las exenciones subjetivas, es decir, la determinación de aquellas personas a las que no se ha de aplicar la tasa, de aquellas personas que no deberán pagar la tasa cuando se dirijan a los tribunales. Y ustedes lo modifican, modifican este aspecto de una forma tan sustancial que quedan fuera de esta aplicación todas las personas físicas y todas las personas jurídicas que tienen una facturación de menos de 1 millón de euros. Desde luego, la modificación es sustancial, y creemos que, aunque es insuficiente, va en la dirección correcta.

Nosotros, como he dicho antes, somos contrarios a este tipo de tasas y, en coherencia con esta postura, votaremos a favor de la convalidación de este real decreto. Porque votar en contra supondría que la ley se aplicara tal cual, es decir, que las personas físicas y las

empresas que facturaran menos de un millón de euros deberían pagar estas tasas cuando quisieran acudir a nuestros tribunales. Ahora, eso sí, déjenme que les hagamos un llamamiento a aceptar el error, el error que supuso la aprobación de esta ley, y que en lugar de aprobar una exención casi general rectifiquen del todo dicho error, sean coherentes y deroguen la ley que introdujo la tasa.

Miren, cuando ustedes pusieron en funcionamiento esta ley, se manejaban dos argumentos en defensa de la tasa: por un lado, que estas tasas supondrían evitar el abuso de la utilización del servicio, y por otro lado, lógicamente, el fin recaudatorio. Nosotros creemos que con esta rectificación queda manifiesta la falsedad del argumento disuasorio como argumento para imponer la tasa, y por otra parte creemos que también queda muy comprometido el argumento recaudatorio; ya se nos informará de cuáles son sus previsiones, siempre optimistas, y luego se ven, a la hora de liquidar los presupuestos, esos errores de un excesivo optimismo. Pero, en todo caso, creemos que con esta rectificación queda claro que no se sustentan ni el argumento disuasorio ni al argumento recaudatorio. Por lo tanto, insisto, rectifiquen sobre la propia rectificación y deroguen definitivamente la ley.

Pero, como decía al principio, en todo caso, creemos que excepcionalmente ustedes esta vez no se equivocan: hasta cuando rectifican, y aunque sea de forma incompleta, esta rectificación, la rectificación que supone la aprobación de este real decreto, mejora la situación previa. Y, por tanto, daremos apoyo a la convalidación.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs bé, bon dia. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres en la convalidació d'aquest Decret llei de modificació del text refós de les taxes i preus públics. L'origen de la problemàtica, jo crec que ja l'han exposat diferents grups. En tot cas, vistos, no?, aquell recurs d'inconstitucionalitat i taxes suspeses des de gener de 2013, i vistos també el recurs i la sentència del Tribunal Constitucional, on bàsicament es ve a dir, doncs, que no es grava el mateix fet impositiu –cosa que, en tot cas, seria interpretable–, en tot cas, se n'avalua la constitucionalitat i, per tant, la possible vigència de la taxa judicial catalana. L'aval constitucional, a més a més, permetria cobrar al Govern fins a cent vint euros per la prestació de serveis personals i materials de l'Administració de justícia a Catalunya, amb la qual cosa es calculava una recaptació d'entre 15 i 20 milions d'euros, segons informacions que sortien a la premsa.

Més enllà d'aquestes magnituds econòmiques, vèiem, no? –i parlem en condicional–, això: en tot cas, operaria en primera mesura com un peatge d'accés dels ciutadans a la justícia, i en segona mesura, com un

obstacle directe a la violació del dret de tutela judicial efectiva, interpretat aquí abans per altres diputats –per un altre diputat, en tot cas– d'una manera molt laxa i molt àmplia, cosa que ens estranya, perquè bàsicament ve d'un partit que lloa l'article 24 de la Constitució i, a més, lloa la Constitució com un cos sagrat, sense interpretació possible. En tot cas, parlem en passat condicional perquè, doncs, finalment no s'ha imposat aquest gravamen judicial i perquè, d'alguna manera, s'intenta desfer allò que s'havia i que nosaltres entenem que era injust.

Amb aquesta rectificació, fruit també, doncs, de l'acord que ja s'ha dit, no?, entre el Consell de l'Advocacia Catalana, el Consell de Collegis de Procuradors de Catalunya i el Departament de Justícia, se n'exclouen del pagament –també s'ha dit– les petites empreses, persones físiques, les demandes d'execució de les reconversions, sol·licituds de concurs, etcètera. Molt bé.

Finalment, dèiem: què passa amb aquesta taxa? Sí que suprimeix, doncs, d'alguna manera, la discriminació que suposava per als catalans i les catalanes aquesta obligació d'abonar, a més a més de l'estatal, una part de gravamen, se desactiva la discriminació però no se desactiva la barrera d'accés. I jo crec que això és important, d'alguna manera, és la clau almenys del nostre argumentari, i és que, tot i que hi ha un reconeixement explícit de la taxa..., que aquesta taxa judicial –perdó– viola l'accés universal a la justícia, doncs bé, les taxes no s'han eliminat, i bàsicament, doncs, entendríem que aquest decret, d'alguna manera, ve a millorar la situació però en cap cas la soluciona.

Ens fa gràcia també, ens ha fet certa gràcia –tot i que el tema no és graciós– que el Govern justifiqui l'ús de la figura del decret llei i diguin, textualment, «per evitar així que la taxa tingui cap efecte dissuasiu desproporcionat per als qui volen obtenir la tutela judicial efectiva dels seus drets i interessos legítims, com així succeiria si no es modifiqués, i això com a garantia del dret a accedir a la justícia, component bàsic del dret fonamental a la tutela judicial efectiva, que proclama l'article 24 de la Constitució espanyola». I per què ens fa gràcia? Doncs, perquè abans no, i ara sí. Bàsicament, abans es justificava que no, que en tot cas no es violava el dret a la tutela judicial efectiva, i ara sí que es viola. I aquest argumentari és curiós i simptomàtic, i per a salvar, no?, aquest argumentari, que és contradictori, diuen que aquestes taxes espanyoles s'incrementen notablement respecte a les que estaven anteriorment vigents, i que la taxa judicial catalana perd la legitimitat, perquè com les taxes espanyoles serien tan altes, doncs, l'hauríem d'eliminar.

Com hem dit, a favor que almenys s'imposen excepcions, però totalment en contra de considerar que allò rellevant del dret de tutela judicial efectiva és la capacitat econòmica. És també simptomàtic que sigui, doncs, el conseller d'Economia el que vingui a presentar aquesta modificació. Ens imaginem que per àrees competencials, doncs, li tocava, però, en tot cas, és un sense sentit, perquè allò que determina que un dret es presti amb garantia universal, i a més a més aquest, que nosaltres defensem que ha de ser gratuït i ha de ser igual, és que sigui un dret no mercantilitzat, és a

dir, no lligat a la capacitat econòmica d'aquell que el vol fer valer. I dèiem, a més a més, que el greuge de les taxes continua perquè el fet que hagi desaparegut en alguns casos o que aquest decret faci que en alguns casos no hagin de pagar taxes..., el que existeix ara, i existeix ara mateix i és comprovable, és que molta gent s'inhibeix voluntàriament, doncs, de la possibilitat de recórrer als tribunals, perquè, simplement, econòmicament no ho pot sostenir. I això es demostra amb el fet que els processos judicials, i parlem dels jutjats de Barcelona..., des de la imposició de les taxes judicials de Gallardón, han reduït un 23 per cent, doncs, bàsicament els seus processos. Això..., és obvi que hi ha una inhibició voluntària de certa gent, doncs, perquè no hi pot fer front econòmicament i perquè realment sí que existeix una barrera d'accés respecte al dret de tutela judicial efectiva.

El greuge aquest, el de les taxes, ve de lluny. Bé, en fi, també s'ha parlat aquí, però, en tot cas, doncs, es parlava de les lleis anteriors a 2002. El 2002 el PSOE, doncs, recuperava per a les empreses i per a les persones jurídiques amb ingressos superiors a 8 milions d'euros..., però el 2012 el Govern del Partit Popular, com sempre, va més enllà; llavors estenia les taxes de manera universal a les persones físiques i jurídiques, també les aplicava en l'àmbit laboral, augmentava exponencialment la part fixa de les taxes i canviava supòsits subjectes i exempts del pagament de taxes.

Per tant, peatge d'accés a la justícia i barrera frontal i clara a les classes populars i a les classes treballadores per a poder trobar aquest dret garantit. No ens estranya, i ens deia abans el diputat del Partit Popular, deia... –quina expressió feia servir, literal?, la voldria...–, ah, sí: que, en tot cas no era res nou del Govern espanyol, això era «moneda corriente en la Unión Europea». Doncs sí, és «moneda corriente en el neoliberalismo» veure els drets, precisament, com despeses i llavors, per a ser més competitiu, intentar retallar en aquestes despeses, perquè, en tot cas, allò rellevant és la capacitat econòmica que tinguem per a pagar els nostres drets o no; és a dir, societats supermercats on dependrà de la teua butxaca poder-te garantir drets, un de bastant bàsic, com és el de la tutela judicial efectiva. Deien també, doncs, que certs governs, diguéssim, no creuen en la justícia social. Bé, nosaltres creiem que el menys indicat per a parlar de justícia social, en tot cas, seria el Govern de l'Estat espanyol, i tampoc no intentarem..., no entrarem a fer sang amb el tema.

En tot cas, l'origen de les taxes es remunta a anys enrere, però la crítica també..., i aquí, sense voluntat d'alliçonar a ningú –tampoc podríem, perquè tenim una influència, doncs, petita, de moment–, doncs, sí que els recomanaríem no només una cita sinó un llibre de l'any 1793, on Jeremy Bentham advertia que el crim del governant que contribueix a fer inaccessible la justícia..., és el que actua com a encobridor del crim. I els recomanem aquest llibre, que es diu *Una protesta contra les taxes judicials*, perquè el que sí que és clar i és obvi i no és interpretable és que quan, doncs, es posa una barrera d'accés econòmica certes classes en patim les conseqüències, certes classes en surten beneficiades. En aquest cas, en el país dels peatges, en

el país on, doncs, els drets són allò que puguem pagar, sempre hi perdem nosaltres, i en aquest cas votarem a favor del decret, perquè millora una mica les exempcions, però entenem que l'accés a la tutela judicial efectiva ha de ser lliure, ha de ser igual i ha de ser de garantia universal.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, presidenta. Bé, després de la intervenció de tots els grups parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula, donar les gràcies, tot i que he vist moltes contradiccions, moltes contradiccions en les exposicions, però jo crec que aquí hi han uns grans triomfadors, i els grans triomfadors són els agents jurídics, i el gran triomfador és el Govern de la Generalitat. Aquí jo no entraria en disputes de si ho presenta un conseller, de si ho presenta un altre. El conseller de Justícia ha sigut qui durant setmanes i setmanes ha estat batallant, treballant, intentant arribar a un acord i a un esforç sublim per a poder arribar a l'acord que tenim.

L'esforç de les negociacions dona un fruit, i dona un fruit que, ara per ara..., com bé deien, s'havia d'arribar a un titular; jo crec que el titular és que els ciutadans i les ciutadanes del nostre país no hauran de pagar les taxes judicials, o sigui, les persones físiques, però també les persones jurídiques, les petites empreses i les pimes. I tot això garantint en tot moment el dret a la tutela judicial efectiva.

L'acord, com he dit, ha estat possible després de setmanes i setmanes de negociacions i partint d'una base molt, molt distant d'un punt a l'altre. Tant per part de col·legis professionals, advocats i procuradors, com per part del mateix Govern, el punt de partida era molt distant. Però amb voluntat de consens, amb voluntat de diàleg, amb voluntat de negociació i amb molt d'esforç, podem veure com tots els implicats han arribat a un consens que és, ara per ara, prioritat de cara a l'aplicació de la taxa catalana.

El decret inclou també l'aplicació i supòsits que en quedaran exempts, com són les demandes de reconversió, les sol·licituds de declaració de concurs, en la presentació del seu escrit de demanda. Però alhora, i a petició dels operadors jurídics, que confirma la voluntat de diàleg que hi ha amb el Departament de Justícia, s'ha acordat també mantenir l'aplicació d'un descompte del 25 per cent, per tal d'afavorir la presentació telemàtica de les demandes, tal com queda redactat al mateix decret, a l'article 3. La voluntat del Departament de Justícia sempre ha estat –sempre– afavorir i posar tots els mitjans necessaris perquè es pugui produir la presentació telemàtica de les demandes judicials. Per tant, s'arriba a un pacte i s'arriba a un consens per poder, amb aquest descompte, afavorir

que continuen presentant-se les demandes judicials de forma telemàtica.

Parlem d'una quantitat, d'una quantitat de la taxa, que és una quantitat, entenc jo, que es pot arribar a pagar pels supòsits que no han quedat exempts, que estem parlant de seixanta euros la mínima i un topall de cent vint euros en l'aplicació d'aquesta taxa. Però hem de mirar a nivell estatal que les taxes judicials poden arribar a suposar deu mil euros d'imposició de taxa. Com a exemple, partim del cas del procediment monitori, que seria un pagament de seixanta euros de taxa, i quant als cent vint euros, que és el topall màxim, parlariem de procediments de segona instància o d'instància superior.

En aquest sentit, el Departament de Justícia s'ha compromès, tant amb els advocats com amb els procuradors, d'una banda a instar el Govern de l'Estat a modificar la Llei d'enjudiciament civil amb l'objectiu que es pugui incloure les taxes catalanes en la taxació de costes, és a dir que qui ha d'abonar la taxa sigui la persona jurídica que perd el litigi, i d'una altra banda també instar el Ministeri de Justícia i demanar-li que redueixi les seves taxes al 20 per cent de l'impost de la taxa catalana.

La taxa catalana s'aplicava i s'aplicarà en els àmbits civil i contenciós administratiu, però s'exclourà en àmbits com..., des de la seva suspensió, tant penal com social; s'exclourà, com ja s'ha dit, de persones jurídiques amb dret a assistència jurídica gratuïta, i també es deixarà d'aplicar de forma totalment extensa a tots els ciutadans i ciutadanes, per a fer-ho només a les persones jurídiques que tinguin, com s'ha dit, un àmbit de negoci superior a 1 milió d'euros. També queden excloses les entitats exemptes de l'impost d'activitats econòmiques, les societats civils sense personalitat, les comunitats de béns i altres entitats sense personalitat, també amb xifres de negoci inferiors a 1 milió d'euros.

En aquesta línia, el mateix Departament de Justícia s'ha compromès davant dels operadors jurídics a desenvolupar una gestió més àgil en el pagament de la taxa. I cal tenir present que la regulació estatal de les taxes judicials limita l'accés del ciutadà a la justícia; vulnera els drets constitucionals, com ara l'accés gratuït a la justícia, recollit en l'article 119 de la Constitució espanyola, i alhora també vulnera les competències, les pròpies competències de la Generalitat de Catalunya en matèria de justícia.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i des del mateix Govern de la Generalitat de Catalunya, hem manifestat en repetides i en moltes repetides ocasions que estem en desacord totalment amb les taxes judicials imposades pel Govern de la Generalitat, i així ho continuarem fent; hi estem totalment en desacord. De fet, el mateix executiu català va interposar un recurs d'inconstitucionalitat, perquè vulnerava la tutela judicial efectiva i perquè envaeixen les nostres competències totalment.

La Llei de taxes catalanes es va impulsar amb l'objectiu d'incrementar els ingressos en l'actual context econòmic, en l'actual context de crisi, però per a destinar-los al finançament de recursos personals i ma-

terials de l'Administració de justícia, i així ho regula el mateix article 3 bis.1.8, on queda redactat que els ingressos derivats de la taxa generaran un crèdit a favor dels programes de l'Administració de justícia. Per tant, no hi ha cap tipus de sentit ni d'interès de recaptar simplement per recaptar, sinó per recaure sobre la mateixa Administració de justícia.

A més, entenem que aquestes taxes suposen un greuge comparatiu en l'accés a la justícia, quan estem comparant-les amb les taxes judicials espanyoles, que són notablement més altes, tal com he exposat, perquè, partint del topall de cent vint euros aquí, a Catalunya, podem arribar a l'Estat espanyol a un topall de deu mil euros.

També deixar de manifest que l'impagament de la taxa no ha comportat en cap moment la paralització de cap procediment judicial –de cap procediment judicial–, i no ha estat una mesura dissuasiva ni ha posat en risc en cap moment la tutela judicial efectiva.

Abans de finalitzar, només fer esment que per part d'altres grups parlamentaris donaran suport a aquest decret llei, per la qual cosa els dono les gràcies, però he sentit anomenar diverses vegades que és una rectificació del Govern, que és un intent de modificar el que ja s'havia aprovat. Jo crec que rectificar és de savis, i si realment és així, el Govern està fent el que pertoca, no aplica les taxes perquè les vol aplicar, no les aplica per diferents motius. Jo li diria al representant del PSC que les taxes no s'estan aplicant perquè realment tenim ganes d'aplicar les taxes, les taxes s'apliquen perquè tenim una herència rebuda del tripartit que s'ha de pagar, perquè tenim uns ingressos de Madrid que han d'arribar i no arriben, perquè tenim uns deutes contrets que, desgraciadament, d'alguna manera s'han de treure els diners, que han d'arribar a Catalunya i no arriben.

Per tant, felicitats al Govern per l'acord arribat amb tots els operadors jurídics i amb el mateix Departament de Justícia. I simplement alegrar-nos que són taxes que ara com ara els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya no hauran de pagar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga. Ferran Pedret i Santos demana per parlar.) Senyor Pedret?

Ferran Pedret i Santos

Sí; per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Ferran Pedret i Santos

Sí. Gràcies, presidenta. Miri, ja n'hi ha prou d'estirar l'herència rebuda com un xiclet, ja n'hi ha prou d'usar-

la com a pretext per a tot, perquè, saben què?, l'herència rebuda dels governs catalanistes i d'esquerres d'aquest país és l'herència d'haver posat aquest país amb els serveis i els equipaments que necessitava quan va rebre més d'1 milió i mig de nous catalans en una dècada.

Aquesta és l'herència rebuda, els hospitals que vostès estan tancant, les escoles que vostès estan abandonant i les polítiques socials que vostès estan deixant de fer. Això és l'herència rebuda.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem a la... *(Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.)* Senyor Santamaría?

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, por alusiones generalizadas.

La presidenta

Trenta segons, encara que siguin generalitzades.

Sergio Santamaría Santigosa

He dicho en mi intervención que no quería hacer pedagogía, pero me obligan a ello. Vuelvo a decir que, en España, aquellas personas que no tienen recursos para litigar tienen la justicia gratuita. Por tanto, dejemos ya de jugar a la ceremonia de la confusión. Insisto, quien no tiene recursos económicos, en España, no paga por acceder a la justicia. Todo lo demás –todo lo demás– son fuegos de artificio.

Nada más.

Muchísimas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Passem a la votació.

En primer lloc, votarem la validació del decret llei. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Comença la votació.

El Decret llei 1/2014 queda validat per 116 vots a favor, 11 en contra i 3 abstencions.

D'acord amb l'article 136.4 del Reglament, atès que almenys un grup parlamentari ha demanat que es tramiti aquest decret llei com a projecte de llei, passarem ara a la votació.

S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, i d'acord amb l'article 136.4 del Reglament, el decret llei ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei, per 52 vots a favor, 69 en contra i 9 abstencions.

Interpel·lació

al Govern sobre la gestió dels aeroports i ports de competència estatal (tram. 300-00191/10)

Passem al punt de l'ordre del dia que és el número 11, i és la interpellació al Govern sobre la gestió dels aeroports i ports de competència estatal –aquesta tarda iniciarem la sessió a les quatre. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

(Remor de veus. Pausa.)

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, aquest Parlament s'ha posicionat en diverses ocasions sobre un model propi de gestió aeroportuària a Catalunya. De fet, el nostre grup parlamentari planteja aquesta interpellació amb una doble finalitat: fer avui aquesta interpellació, per tant, posar arguments sobre la taula; però, segon, donar pas a una moció subsegüent que permeti que novament aquest Ple del Parlament pugui tenir una posició clara, precisa, sobre com vol que es gestionin les infraestructures estratègiques en el nostre país tant a nivell aeroportuari com a nivell portuari.

Al llarg de la sessió de control hem tingut l'oportunitat de parlar d'aquestes qüestions, i el president s'hi ha posicionat d'una manera molt evident amb relació a dues noves agressions que van en una línia clara de recentralitzar les competències per part del Govern espanyol. I aquesta recentralització té un impacte evident en el dia a dia de la gent d'aquest país i té un impacte evident en l'economia d'aquest país, en la capacitat de generar riquesa, progrés i benestar.

Malauradament, han passat set anys des d'aquell any 2007 en què es va fer un gran acte de la societat civil, promogut pel món empresarial del país, a l'IESE, amb el títol «L'aeroport de Barcelona, infraestructura clau en l'economia catalana».

Deia «malauradament han passat set anys» perquè avui no és que estiguem al mateix lloc on érem, sinó que, amb la darrera decisió que ha adoptat el Govern espanyol, estem molt més lluny d'allà on ens plantejàvem arribar l'any 2007 i més lluny d'allà on érem l'any 2007, abans d'aquell acte; si ho recorden, un acte en el qual participen més de cent cinquanta entitats del nostre país, promogut per la Cambra de Comerç, pel Foment de Treball i pel Reial Automòbil Club de Catalunya.

La pretensió en aquell acte era doble: per una banda, demanar la gestió individualitzada de l'aeroport de Barcelona, i, segon, incrementar la capacitat de decisió de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya, en aquesta matèria.

El Parlament de Catalunya es va fer seu aquell clam, aquell gran clam de la societat civil catalana, i va anar més enllà, i el que deia és: «No només parlem de l'aeroport de Barcelona, sinó que desclassifiquem d'interès general l'aeroport de Reus, l'aeroport de Girona i l'aeroport de Sabadell.» I durant pràcticament aquests set anys, primer amb el Govern socialista i ara amb el Govern del PP, no hem pogut avançar en pràcticament cap d'aquests elements. El conseller Joaquim Nadal es lamentava que ni amb l'aeroport de Sabadell no hi va haver la possibilitat d'arribar a un acord de traspàs d'aquell aeroport. Desclassificar per poder traspasar aquells aeroports.

Hi ha hagut una tendència comuna: en el cas del PSOE es va amorosir en l'últim període, però el cas del Partit Popular és molt clar; la idea següent, que en una reunió havia plantejat Magdalena Álvarez i que ara fa tota la sensació que el Govern del Partit Popular l'ha agafada i l'ha agafada, diguem-ne, de manera entusiasta: «En un país serio solo puede haber un gran aeropuerto de referencia.» Aquest era el plantejament. I l'«aeropuerto de referencia», evidentment, és Madrid-Barajas. I la resta d'aeroports, inclòs l'aeroport de Barcelona, han de ser uns mers alimentadors de l'aeroport de Madrid; abocar l'aeroport del Prat a ser la T-5 de la T-4 de Madrid, un mer alimentador que permeti que l'aeroport de Madrid-Barajas sigui aquell gran *hub* de connexió intercontinental.

I això, aquesta estratègia, podia tenir un cert sentit quan Iberia era la gran companyia de bandera a l'Estat espanyol; des de la seva perspectiva, podia tenir sentit. En el moment que es privatitza Iberia, amb relació a la qual es munta tota l'estratègia de la T-4, i els nous accionistes no estan disposats a continuar mantenint una empresa molt ineficient en molts aspectes i hiperprotegida històricament, comença a trontollar el model.

I el model, evidentment, passa per prendre decisions que beneficiïn Madrid-Barajas i que, evidentment, deixin en una situació secundària Barcelona, i evitar que passi el que va passar ara fa un any, el mes d'agost de l'any passat, quan Barcelona va tenir més viatgers que no pas Madrid-Barajas.

I l'estratègia, evidentment, des d'un punt de vista de connexió ferroviària, era connectar la terminal de Madrid amb rodalies i allargar *sine die* la connexió de rodalies amb l'aeroport de Barcelona, amb la T-1 de l'aeroport de Barcelona.

Però es va més enllà, i s'han dut a terme algunes actuacions que s'han vist culminades amb aquest anunci del Govern espanyol de privatitzar amb un paquet recentralitzador la gestió dels aeroports espanyols.

Una primera idea era la d'abatre el que se'n diu «la cinquena llibertat de l'aire», que és el que permet que una gran companyia que pugui operar a Barcelona, per exemple, Singapore Airlines, pugui aprofitar el vol que aterra a Barcelona per operar un altre vol en direcció a Llatinoamèrica, al Brasil. El Govern espanyol i les autoritats aèries espanyoles fan tot l'impossible per evitar que això pugui anar endavant i que, en darrera instància, tots els vols s'acabin derivant finalment

cap a Madrid, amb aquesta funció de gran *hub* de connexió intercontinental.

O en el tema de les taxes, incentivant els vols, evidentment, cap a Barajas; s'ha establert un sistema de descomptes amb tots els avantatges per a Madrid i totes les traves per a la resta.

Però ara hi ha el darrer paquet, que és privatitzar però evitant aquesta gestió individualitzada, privatitzar en bloc, impedir que els aeroports puguin competir entre ells, privilegiant sempre un únic aeroport a l'Estat.

Per tant, senyor conseller, plantejament: davant d'aquest element, davant no només de la constatació que no hem avançat, sinó que en aquests moments retrocedim i, si això es concreta, pot acabar sent un retrocés sense possibilitat d'esmena, quina és l'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya amb relació a aquest punt?

Però no només ens hem quedat amb el tema dels aeroports, sinó a nivell de ports; també amb aquesta darrera, i permetin-me titllar-ho, ocurrència que aquells ports que, en exercici de la seva autonomia tinguin rendiments, tinguin la capacitat d'obtenir recursos, destinin el 50 per cent d'aquests recursos a finançar l'accés a ports, l'accés als altres ports que són deficitaris, la qual cosa el que impedeix és que el port de Barcelona pugui ser competitiu, el que impedeix..., i ho deia fa poc el president de l'Autoritat Portuària de Barcelona, el senyor Sixte Cambra, deia, amb els ingressos de la seva activitat, de l'activitat dels operadors privats que han decidit invertir en el port de Barcelona, es finançarien projectes que donarien més competitivitat a operadors d'altres ports que són la seva competència directa. La filosofia continua sent la mateixa: evitar que hi pugui haver competència, evitar que es pugui premiar l'excel·lència, evitar que Catalunya o qualsevol altre port que es gestioni bé pugui ser competitiu, pugui tenir ànima pròpia, pugui tenir corregut propi.

Estem parlant de 37 milions que anirien del port de Barcelona a finançar aquests accessos a d'altres ports justament per poder-li fer la competència.

Vol dir impedir que Catalunya pugui generar oportunitats, impedir que es puguin generar llocs de treball. Estem parlant bàsicament d'això: no tenir capacitat sobre el port de Barcelona o sobre l'aeroport de Barcelona o sobre el port de Tarragona vol dir bàsicament això, vol dir perdre oportunitats.

Senyor conseller, davant d'aquesta enèsima iniciativa recentralitzadora de l'Estat, quina és l'actuació del Govern? Perquè el problema és que quan es decideixen crear aquestes autoritats portuàries, es decideix culminar aquesta autonomia portuària, que ha anat bé i que ha fet que poguéssim avançar d'una manera molt significativa els últims anys, hem hagut de superar diversos esculls: primer, la darrera Llei de ports, perpetrada en l'època del Govern anterior, del Govern socialista, i ara aquest nou atac.

Davant de tot això, evidentment, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió el que planteja és aquesta actitud de sensatesa, de sentit comú, de fermesa i de

potència a l'hora de defensar allò que és bo per a Catalunya i sobretot per als ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustre diputat Josep Rull, bé, el Govern està, efectivament, molt preocupat per les darreres mesures o iniciatives que s'han posat sobre la taula amb relació a la gestió dels aeroports i amb relació a la gestió i a l'autonomia de la gestió dels nostres ports, i en especial del port de Barcelona.

Aquest és un tema que jo crec que ha resumit magníficament el president Mas aquest matí quan s'ha referit a la sensació que es castiga allò que funciona bé, eh? I, en aquest cas, em refereixo, en primer lloc, al tema dels ports. El tema dels ports, com saben, en bona mesura ha estat un model d'èxit perquè ha garantit l'autonomia de gestió del seu sistema, del seu sistema de finançament i també de la seva estratègia de captació, eh?, d'operadors privats que puguin, a través dels seus canons, finançar les seves respectives inversions en infraestructura portuària.

Aquest és un tema especialment greu si tenim en compte que en tot el sistema portuari de l'Estat espanyol ja hi ha un important sistema de redistribució i d'aportacions solidàries entre els ports. En aquests moments, més o menys, pel cap gros, a l'entorn d'un 8 per cent dels ingressos que s'acaben generant en el port de Barcelona serveixen o per finançar el que podríem dir costos d'estructura..., costos d'estructura situats en una ciutat de tanta tradició marinera com Madrid, costos d'estructura que tenen un import de més d'un 4 per cent dels ingressos de les taxes que es recapten al port de Barcelona, i més d'un 4 per cent, un 4 i mig per cent dels recursos que es destinen al que se'n diu un fons de compensació interportuària. Fixi's que tenim ben bé un 8 i mig llarg per cent dels ingressos, eh?, que obte ordinàriament qualsevol port, en especial el port de Barcelona, que es destinen a garantir la sostenibilitat del sistema.

Per si això fos poc, per primera vegada –una dada inèdita, insòlita, fins que la vam acordar el Ministeri de Foment i nosaltres–, el port de Barcelona ha cofinançat els accessos ferroviaris al port i a la seva pròpia infraestructura logística. Això és insòlit, no s'havia fet mai. I, per tant, nosaltres vam advertir el Govern de l'Estat que estàvem disposats a fer-ho, estàvem disposats a reprogramar infraestructura portuària, sempre que aquest cas fos el primer de molts altres que se segueixin.

D'aquí ha vingut la distorsió del model, quan en contra d'atendre aquesta petició inicialment formulada

pel Govern de la Generalitat que el port de Barcelona no fos l'únic que participava amb recursos propis al finançament d'infraestructura portuària..., doncs, que també els altres ports ho poguessin fer.

El que no ens esperàvem és que aquesta mesura es distorsionaria i el que faria era aprofitar els recursos no només del port de Barcelona, sinó de tots els ports de l'Estat que tinguin resultats positius, per finançar inversions en infraestructures de ports que tenen resultats negatius.

Aquest és un tema especialment pervers, en primer lloc, perquè castiga l'autonomia dels ports; en segon lloc, perquè en castiga l'autonomia financera. Però hi ha un aspecte encara pitjor, si cap, i és que amb recursos generats per operadors privats estariem finançant infraestructures d'altres ports que sovint poden competir, eh?, amb aquests operadors privats.

Fixin-se amb quina autoritat podríem anar a un operador com Hutchinson i dir-li que, d'aquells imports que ens paguen a través dels cànon en el port de Barcelona, el 50 per cent dels rendiments, si són positius, del port serviran per finançar infraestructures, per exemple, al port de València, o, per exemple, a qualsevol altre port que li faci competència, precisament, a una companyia que es juga els seus propis diners i que amb els seus propis diners intenta, eh?, ser competitiva al món, no a escala local, a escala regional, sinó a escala planetària.

Aquest és el tema que estic convençut que reconduïrem, eh? Aquesta setmana mateix jo personalment em reuniré amb la ministra de Foment, tenim una reunió al més alt nivell programada, per dir-li amb totes les lletres que estem totalment en contra d'aquesta última decisió i que, per tant, aquesta és una decisió que no acceptarem i que s'ha de reconsiderar.

Fixin-se que aquí ja ens trobem sense haver fet re molts ports i moltes comunitats, perquè, evidentment, això ha caigut molt malament a Canàries, on també tenen un sistema portuari que genera resultats positius; ha caigut molt malament a les Balears, on tenen un sistema portuari que genera resultats positius; ha caigut molt malament a Algesires o a Cartagena.

De nou, eh?, fixin-se que és un criteri recurrent en la política de planificació d'infraestructures a l'Estat espanyol: criteris polítics que distorsionen dinàmiques de mercat, dinàmiques de competència, dinàmiques de, en definitiva, fer confiança i donar autonomia de gestió i gestió individualitzada als ports i també als aeroports. I aquest és el segon aspecte que veig que a vostè l'ha ocupat i l'ha preocupat.

Jo crec que el Ministeri de Foment tenia l'oportunitat d'atendre dos problemes o la urgència d'atendre dos problemes. En primer lloc, sense cap mena de dubte, un greu problema de sobreendeutament. El sistema AENA és un sistema absolutament col·lapsat. En aquests moments, amb dades reconegudes pel mateix Ministeri de Foment, estem parlant d'un endeutament acumulat de més de 12.000 milions d'euros. Podríem fer una nota a peu de pàgina i precisar que, d'aquests 12.000, més de 5.300 corresponen a l'aeroport de

Madrid. Per tant, quan parlem, eh?, del sistema i de l'endeutament que ha generat AENA hauríem de dir 12.000 milions d'euros, efectivament, dels quals més de 5.000 els han suposat els deliris de grandesa que es van fer en la planificació de la infraestructura de Madrid i de tot el seu sistema aeroportuari.

Però a part d'aquest objectiu de privatització del deute, eh?, de com podríem aconseguir, doncs, endossar bona part d'aquest deute acumulat a inversors privats, hi havia un segon objectiu que no s'ha atès i que ens perjudica greument, i és que aquesta era una magnífica oportunitat per a la liberalització, una reivindicació històrica del catalanisme polític, jo diria històrica en els agents modernitzadors del conjunt dels estats de la Unió Europea. Hauríem de poder entrar en una dinàmica de competència entre els aeroports, hauríem de poder entrar en una dinàmica d'autonomia de gestió en els ports, on operadors privats, on inversors privats, on institucions del territori, les cambres de comerç al davant, poguessin participar, amb un règim clar de competència, de l'operació aeroportuària. Lamentablement, no és així, i el Ministeri de Foment s'ha conformat només a atendre la privatització parcial del seu deute. En aquest sentit, la reforma queda a mitges. I nosaltres, doncs, ho hem lamentat.

Fixin-se que hi ha un denominador comú entre la filosofia, eh?, de gestió del sistema d'aeroports del conjunt de l'Estat i ara aquesta proposta –encara no és efectiva– de recentralització –estic d'acord amb el seu qualificatiu, senyor Rull–, de recentralització des del punt de vista de la gestió portuària. Ens hi juguem el mateix: ens hi juguem poder disposar d'unes infraestructures gestionades autònomament i amb l'oportunitat de ser realment competitives, amb l'oportunitat, com demostren i acrediten, d'obtenir resultats positius, o, ben contràriament, ens podem trobar davant d'un model absolutament distorsionat, absolutament intervingut, que, a més a més, possiblement violenti tot l'ordenament jurídic a nivell de la Unió Europea.

Vull recordar que fa ben poc la Comissió de la Competència britànica, per exemple, exigia a Ferroviaria que es vengués els seus aeroports londinencs, per un problema objectiu, que era: «Vostès m'entraran en dinàmiques de subvencions creuades o en dinàmiques de dúmping que distorsionaran les regles de mercat.» Però és que això passava ahir, passava fa ben poques setmanes. I, en canvi, l'Estat espanyol, amb aquest isolament des del punt de vista del plantejament de la gestió de ports i aeroports, doncs, manté la seva dinàmica a efectes pràctics de monopoli, i una dinàmica de monopoli sempre distorsiona el que són les regles lògiques del mercat.

Per totes aquestes raons, nosaltres ens hi oposarem frontalment, especialment en el tema del port. Entre d'altres coses, també, perquè, com també s'hi ha referit el president Mas aquest matí, a l'entorn del port de Barcelona ens hi juguem la competitivitat de tota la cadena logística de l'hinterland a l'entorn de Barcelona i a l'entorn de Catalunya, que depassa els nostres límits administratius. Per tant, si l'Estat espanyol no ens fos en aquests moments una càrrega, sinó un aliat, haurien d'estar especialment preocupats a no posar en

risc la competitivitat del port de Barcelona. I aquest és un tema realment estratègic, no només des del punt de vista de la infraestructura, sinó també des del punt de vista de la competitivitat del conjunt de l'economia catalana i del conjunt de l'economia que es nodreix a l'entorn del *hub* i de l'hinterland del port de Barcelona.

I aquest és un aspecte rellevant que nosaltres voldrem posar a sobre la taula, perquè, més enllà de les contribucions que s'hagin fet per costos d'estructura, el que és segur és que una aportació en la línia del que s'ha plantejat suposaria un drenatge de recursos anuals –pressuposant un resultat positiu com el de l'any 2013– de més de 37-38 milions d'euros. Això és un drenatge que no pot suportar el port, i que no només no el pot suportar, sinó que també posaria en qüestió tota l'estratègia financera que el port de Barcelona ha fet per finançar-se, per autofinançar-se bona part de les infraestructures que ara ens fan competitiu. Serà bo de recordar-li, al Ministeri de Foment, que en aquests moments, a través del BEI, el port de Barcelona ha finançat més de 440 milions d'euros d'inversions en infraestructura, que hem d'anar tornant progressivament. Per tant, una distorsió o una irrupció, eh?, de la mà de l'Estat sobre un resultat d'exercici positiu ens posa en risc tot el plantejament d'estratègia financera que s'ha planificat a curt i mitjà termini.

En definitiva, crec que és un greu error de plantejament per part del Ministeri de Foment intentar aprofitar els resultats positius dels ports per finançar inversions en infraestructura fora d'aquests mateixos ports, eh? I en aquest sentit l'exemple de Barcelona hauria de ser un exemple reproduït en altres ports de l'Estat, sempre que aquests resultats positius només financin actuacions en el mateix port. I si això es considera que s'ha de corregir d'alguna manera, que es faci via recurs pressupostari i, per tant, via control parlamentari, i que cada ministre, doncs, doni explicacions, davant de les corts que li ho hagin d'aprovar, de per què, malgrat que un port perdi diners, l'Estat decideix que hi continua invertint. Allò altre és una absoluta distorsió que ens perjudica la competitivitat de les nostres empreses, dels nostres ports i dels nostres aeroports.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Atès que no hi haurà torn de rèplica, suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Reprenem la sessió, amb el sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 16/2000, del 29 de desembre, de l'impost sobre grans establiments comercials.

Proposicions de llei

de modificació de la Llei 16/2000, del 29 de desembre, de l'impost sobre grans establiments comercials, i de l'article 1 de la Llei 9/1993, del 30 de setembre, del patrimoni cultural català (debat de totalitat) (tram. 202-00053/10 i 202-00054/10)

D'acord amb el criteri expressat en la darrera Junta de Portaveus i l'acord de la Mesa, el debat de totalitat d'aquesta proposició de llei es farà conjuntament amb el punt setè de l'ordre del dia, relatiu a la Proposició de llei de modificació de l'article primer de la Llei 9/1993, del 30 de setembre, del patrimoni cultural català, que també va ser presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Per tant, es farà un únic debat amb la intervenció dels grups parlamentaris per posicionar-se sobre les dues iniciatives legislatives i defensar l'esmena a la totalitat. En acabar el debat, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

En primer lloc, recordar-los que el Grup Parlamentari de Ciutadans ha retirat la seva esmena a la totalitat.

En primer lloc, per presentar les dues iniciatives legislatives té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades. Bé, doncs, com molt bé diu el títol d'aquestes dues proposicions de llei per modificar dues lleis actuals, el que pretenem amb aquestes propostes és reforçar uns establiments, els establiments emblemàtics que existeixen no només a la ciutat de Barcelona, que és la que probablement ha sortit darrerament més en els mitjans de comunicació, sinó tot un seguit d'establiments emblemàtics, històrics, per la seva història, per la seva arquitectura, per la seva tradició comercial pròpiament, per la seva activitat, que em sembla que val la pena reforçar.

Mirin, abans d'entrar en el detall d'aquest tipus d'establiments, ja que tinc un cert temps, m'agradaria fer una pinzellada a les dades del sector comercial a Catalunya i el model comercial català que tenim en aquests moments.

Mirin, podríem dir que la primera empresa en termes d'ocupació a Catalunya és el sector del comerç. Si agafem les dades del darrer trimestre del 2013, que ens diuen que el 16 per cent dels treballadors assalariats i el 9,8 dels treballadors autònoms estan afiliats a la seguretat social treballant en el sector comerç, doncs, podem afirmar amb una certa contundència que el sector comercial és un sector important i, a més a més, la pri-

mera empresa del nostre país. Per tant, un sector amb molta rellevància.

A més a més el comerç al detall, deixant de banda l'engròs, en aquests moments aporta gairebé el 4 per cent del PIB català, molt lluny evidentment doncs del PIB del turisme o de la indústria, però em sembla que aquest 4 per cent és prou rellevant tenint en compte, doncs, que el 90 per cent d'aquest comerç al detall són botigues de proximitat, són establiments de proximitat, comerç urbà, en definitiva. Per tant, un element molt important per al nostre país, no només pel que fa a l'activitat econòmica, sinó també per a la dinàmica social que han generat i que generen, doncs, les botigues, el comerç, a les ciutats i als municipis del nostre país.

A més a més, aquest comerç al detall, aquest comerç urbà en la seva majoria està conformat per microempresa. Diríem que el 50 per cent d'aquestes empreses, doncs, no tenen assalariats, és a dir que la majoria de botigues, doncs, les gerencien els mateixos propietaris, i, després, d'aquest cent per cent, n'hi ha un 35, doncs, que tenen un o dos assalariats. Per tant, estem parlant de botigues molt petites que, evidentment, tenen moltes dificultats per gestionar el seu dia a dia i també per gestionar la millora en la competitivitat del seu propi establiment. A més a més, la situació de crisi que vivim des de l'any 2007-2008 no ha ajudat ni molt menys, ni ha beneficiat el sector comercial, i, d'aquest tema, n'hem parlat sovint en aquest Ple.

De fet, tenim, el 2013, les pitjors dades dels darrers tretze anys pel que fa al tancament d'empreses, que ha augmentat a 8.023 empreses i tancament d'establiments comercials, locals pròpiament dits, que són gairebé 5.700; és a dir, les pitjors dades del 2013 dels darrers tretze anys pel que fa al tancament d'empreses i locals. I aquesta és una xifra, doncs, molt important, que probablement és conseqüència, doncs, d'aquesta crisi que patim, de la falta de capacitat adquisitiva de les famílies, de l'augment de l'IVA, molts elements que han fet mal a aquest sector comercial i que sembla que no acaba de millorar, tot i que aquest 2014 alguna tendència una mica més positiva sembla que pot existir.

D'altra banda, també, en termes de metres quadrats val a dir que el comerç tradicional, que aquest comerç urbà està perdent pistonada, podríem dir-ho, amb relació a la gran superfície comercial. En aquests moments Catalunya ha obert, per exemple, quatre centres comercials, augmentant molt els metres quadrats de superfície i en detriment d'aquest comerç urbà que sempre, des de Catalunya i amb un cert acord, doncs, hem intentat defensar dins d'aquest model dual difícil d'equilibrar en què tenim grans superfícies i també tenim un comerç urbà que tots volem preservar per aquesta, justament, dinàmica econòmica i aquell generador d'ocupació, com hem vist, però també generació de riquesa, i aquesta dinàmica social tan important.

Per tant, el comerç urbà, el comerç en detall té una fotografia en aquests moments difícil, que cal anar millorant evidentment, doncs, en polítiques públiques que facilitin la seva millora de la competitivitat. Tot i així val a dir que el comerç ha fet esforços molt importants per innovar. I, en aquest sentit, doncs, podem

veure com ha apostat per la formació, com ha apostat per una millora en el servei, com ha apostat per la fidelització del client, com ha apostat també, doncs, per nous canals de distribució, com per exemple tots els serveis *online* o la postvenda. Per tant, ja ha intentat innovar amb aquestes dificultats tan importants que ha viscut.

I dins d'aquest panorama, una mica general, que he volgut introduir doncs aquestes proposicions de llei, entrem en el tema que avui ens ocupa, i aprofito en aquests moments que ha arribat, doncs, part de l'Associació de Comerços Emblemàtics de Barcelona, d'establiments emblemàtics de Barcelona, és l'associació que d'alguna manera ens ha empès a portar aquestes propostes avui aquí, conjuntament amb el Grup Municipal Socialista a l'Ajuntament de Barcelona, i aquí, doncs, vull saludar especialment la regidora Sara Jaurrieta, ells han fet, amb el treball conjunt que hem desenvolupat, doncs que avui nosaltres, coordinant els esforços entre el Grup Parlamentari aquí mateix, al Parlament, i a l'Ajuntament de Barcelona, portem aquestes propostes amb aquesta voluntat de millorar la situació jurídica, doncs, d'aquests comerços emblemàtics.

Com deia, hi ha un important sector comercial a Catalunya, però en aquests moments hi ha un patrimoni comercial de primera categoria que conformen aquestes comerços emblemàtics. Són aquestes comerços que, amb el pas del temps han anat passant d'unes mans a les altres, han sabut vèncer les dificultats justament d'aquest traspàs del temps; han sigut capaços també d'anar conformant un patrimoni cultural, un patrimoni arquitectònic, un patrimoni econòmic que hauríem de ser capaços tots de preservar, i també evidentment de difondre. Crec que tots coneixem comerços emblemàtics no només a Barcelona, perquè és cert, doncs, que aquesta iniciativa ve molt, doncs, de Barcelona, però sí que és veritat –jo que sóc de Mataró, doncs– que..., home, ciutats com Mataró, o Terrassa o Sabadell o moltes altres, doncs, estem també..., o coneixem situacions i comerços emblemàtics que han fet un paper molt destacat en els municipis.

Miri, els explicaré un element personal. Jo vaig ser regidora de comerç de l'Ajuntament de Mataró, vaig tenir aquesta gran sort, i una de les accions que vam desenvolupar, lligades al comerç i al turisme va ser posar en marxa una ruta comercial; una ruta comercial que funciona des del 2009 i que té una gran afluència de públic i que justament el que feia era visitar les botigues emblemàtiques que hi havia a la nostra ciutat, lligades al patrimoni arquitectònic, al patrimoni històric i també a la mateixa activitat que han anat preservant i que van anar preservant de famílies en famílies al llarg de molts anys, algunes segles, fins i tot, no? Per tant, aquest és un element molt important que val la pena que nosaltres siguem capaços de defensar.

És veritat que la crisi d'aquests tipus de comerços apareix o s'emfatitza amb la moratòria de vint anys de la LAU, que finalitza el desembre del 2014, i que ha fet, que està fent que algunes botigues emblemàtiques estiguin tancant. Per desgràcia a algunes ja no arribarem a temps. És a dir, per posar solució a algunes no arri-

barem a temps, però em sembla, doncs, que és la nostra feina intentar, com a mínim, que no n'hi hagi més.

Mirin, la tasca per tal doncs que això no torni a passar o no segueixi passant o no vagi en augment, és a dir que comerços emblemàtics de ciutats importants tanquin, probablement afecta o té la seva competència en l'àmbit local. I aquí, des del Parlament no ens agrada o ens agrada en tot cas, doncs, respectar l'autonomia local dels ajuntaments, no? Però és veritat que la tasca més important s'ha de fer des del món local, perquè és qui té els instruments jurídics per desenvolupar una protecció molt alta d'aquests establiments. I ho han fet, eh?, alguns ajuntaments? I miri, posaré un exemple d'un ajuntament, com per exemple el de Manresa, que ha fet un catàleg, un pla especial urbanístic del patrimoni, en què ha establert quins són aquells comerços emblemàtics que cal preservar, i aquí doncs ha establert moltes mesures de protecció, molt importants, per preservar-los, perquè continuïn, i també per donar-li, doncs, tota la rellevància a aquest municipi, no?

Per tant, és des de l'àmbit local on podem posar aquests instruments, sigui un pla especial, sigui un catàleg del patrimoni. Per tant, són ells que l'han de desenvolupar. Però, com deia, a nosaltres des del Parlament ens semblava que també podíem utilitzar alguns instruments que ens permetessin preservar aquest tipus de comerç. I, en aquest sentit, doncs, presentem dues modificacions de llei: una, referida al patrimoni cultural català. Miri, el patrimoni cultural català parla en la definició del que és el propi patrimoni cultural d'aquells béns immaterials. En aquest cas, un establiment comercial és un bé material, però hi ha un element immaterial que creiem que val la pena preservar i que és el que fa referència a la pròpia activitat. Aquesta activitat artesana gairebé que es desenvolupa en molts d'aquests comerços emblemàtics, i que nosaltres creiem que cal preservar davant de..., les que també han d'existir, segurament, no?, però, que són grans superfícies o grans franquícies que s'installen en els centres de les ciutats, i és veritat que d'alguna manera desdibuixen aquest element diferenciador i d'originalitat que tenen els centres de les ciutats.

Em sembla que tots, quan viatgem i ens situem al centre d'una ciutat mirem i molt sovint pensem: «Estem aquí, però podríem estar en qualsevol altra ciutat del món.» Perquè això no passi algunes coses s'han de preservar, i ho han fet algunes ciutats: ho han fet ciutats amb alguns entorns com París, o Viena, o Londres. Per tant, ens sembla que nosaltres aquí, a Catalunya, al nostre país, també podríem preservar aquest tipus d'establiments emblemàtics que aporten, com deia, això: una generació de riquesa i de llocs de treball, clarament, però també aquesta dinàmica social, lligada també al turisme, no?, i a la nostra història, també a la nostra identitat. I aquest és un element que per nosaltres també és important.

Per tant, fem una modificació o plantejem una modificació puntual del patrimoni cultural català en aquest sentit, no? Definim que l'activitat comercial emblemàtica, doncs, és aquella activitat que es desenvolupa, i ho llegeixo literalment, doncs, «a les botigues, als establiments, a les fires, mercats i totes aquelles

activitats comercials que posseeixen un valor històric, artesanal, social o arquitectònic, que són referents professionals de determinats estils i èpoques de les ciutats i pobles de Catalunya, transmesos, en molts casos, de generació en generació donant a la comunitat un sentit d'identitat i continuïtat». Aquest és l'element que nosaltres afegim a la Llei de patrimoni cultural català, perquè aquest element immaterial també s'incorpori, i, per tant, a partir d'aquí se li doni un cert marc legal per tal de protegir aquest tipus d'establiments.

També hi ha l'altra proposició de llei que utilitzem per modificar un impost, que és l'impost sobre grans establiments comercials. Mirin, aquest impost –que probablement s'ha de revisar en molts altres termes–, a nosaltres ens sembla que té un interès a modificar-ho en aquests moments perquè una part d'aquest impost, de la recaptació d'aquest impost es pugui revertir en la preservació dels establiments emblemàtics. I això ho fem justament en un punt on es parla de a què afecta aquest retorn del pagament d'aquest impost, i, en aquest sentit, doncs, afegim que sigui també per la conservació de l'activitat comercial emblemàtica que desenvolupa el comerç històric català. Hi ha dos elements: un, que fa referència a la modernització en general del comerç urbà, un segon que fa referència a les àrees afectades on van aquests grans establiments i nosaltres afegim el tercer, que és justament el dels comerços emblemàtics.

El comerç emblemàtic no deixa de ser comerç urbà, però a nosaltres ens sembla que, parlant d'aquesta diferenciació, d'aquesta originalitat, d'aquest element identitari, històric, arquitectònic, doncs, val la pena que el detallem, l'especifiquem en aquesta llei, i amb la recaptació d'aquest impost puguem fer aquesta preservació, que durant un temps, doncs, ha estat oblidat segurament per tots.

Per tant, feta una mica l'explicació, aquesta és la proposta que fem des del Grup Socialista. Ens agradaria poder fer molt més, però és veritat que, des del Parlament i des de l'àmbit legislatiu que ens pertoca i que ens competeix, no podem fer massa més coses. En tot cas, ens sembla que això atorga un cert marc de protecció legal als comerços emblemàtics, per la part del patrimoni cultural català, i, per l'altra, doncs, una capacitat d'assolir uns ingressos per preservar el comerç a través d'aquest impost.

Per tant, aquestes són les dues propostes que nosaltres fem. Hi ha una esmena a la totalitat, presentada per Convergència i Unió. Estarem a l'espera de quin és el posicionament i els arguments que utilitza, doncs, Convergència per després poder rebatre, en tot cas, quins són aquests arguments i veure, doncs, si pot tirar endavant la proposta que nosaltres fem en bé i en benefici d'aquest tipus de comerç. Que també estem contents que avui sigui protagonista al Parlament, perquè molt sovint, doncs, tenim debats estèrils, i aquest ens sembla un debat molt d'actualitat, un debat que toca realment un dels problemes que patim al país, que és el tancament d'establiments, establiments emblemàtics, de pèrdua de llocs de treball i també d'aquesta identitat i d'aquesta originalitat que tenim com a país

i que el comerç sempre ha acompanyat en la nostra història.

Per tant, doncs, restaré a l'espera de la intervenció dels diputats i diputades.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada, té la paraula l'il·lustre senyor Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, saludar la regidora de l'Ajuntament de Barcelona que ens acompanya, com també l'alcalde de Sant Feliu de Pallerols, que també ens acompanya avui al Ple del Parlament.

Prenc la paraula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per posicionar-nos sobre aquest debat doble, sobre dos proposicions de llei, presentat pel Grup Parlamentari Socialista, fent la primera consideració: Convergència i Unió ha presentat esmena a la totalitat a una d'elles, aquella que persegueix la modificació de l'impost sobre els grans establiments comercials, i en l'altra, la que parla de la protecció del patrimoni cultural català, doncs, no hem presentat la nostra esmena a la totalitat. Per què? En primer lloc, creiem que les dues propostes tenen sentit, estan fetes des d'una voluntat positiva i constructiva i, des d'aquesta perspectiva, doncs, així com moltes vegades, com deia la diputada, tenim debats estèrils, procurarà aquest diputat que aquest no sigui un debat estèril, però, en qualsevol cas, les proposicions que es posen sobre la taula, doncs, tenen sentit, tenen lògica i, en aquest sentit, intentarem proposar per què nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat al respecte.

Primera qüestió, una prèvia i que ens sembla elemental: Convergència i Unió creu de tota la vida –de fet, havíem aconseguit tenir l'etiqueta famosa del partit dels botiguers– en el petit comerç i, a més a més, en els comerços emblemàtics, no només per allò que suposen sinó per la funció social que poden esdevenir. I, per tant, la nostra esmena a la totalitat no va en la línia de fer una crítica frontal a allò que es proposa, sinó que té més a veure amb la forma com es planteja, perquè nosaltres no creiem que per arribar a la mateixa meta que el Partit Socialista proposa sigui aquesta la via per anar-hi. Però, en qualsevol cas, concordem quin és el punt final.

Primera raó. Els comerços emblemàtics, com els comerços tradicionals, el petit comerç de tota la vida, tenen una connotació no només relacionada amb aquella que és la seva finalitat, que és la venda de productes, sinó que, a més a més, juguen una funció social en la societat, en les ciutats i els pobles, i és evident que la forma en què està conformada la nostra societat, i especialment la societat catalana, té molt a veure també amb com estan conformats aquests comerços. Nosaltres, i crec que és la voluntat de la majoria dels

diputats d'aquesta cambra, creiem en aquell model de comerç on un va a comprar i saben com es diu, saben quins problemes té i hi pot haver una relació que va molt més enllà de la fredor que s'estableix en models de comerç, diguem-ne, més distants i segurament més impropis de la nostra terra, no?

Per tant, aquesta personalitat que tenen creiem que cal preservar-la i, com molt bé també deia la diputada socialista, hi ha un element que és clau, al respecte, i és que, a més a més, cal que les ciutats, cal que els pobles de Catalunya, com altres territoris, però especialment el nostre, s'identifiquin, i que quan una persona circula o camina pel centre d'una ciutat com Barcelona sigui conscient que allò és Barcelona, que aquell comerç identifica Barcelona, que aquell model comercial és el propi de casa nostra, perquè, si no, tendirem a la uniformització del conjunt de les ciutats, segurament, d'Europa, i no sabrem mai ben bé on estem. Per tant, en aquest sentit compartim la diagnosi que cal protegir aquests comerços emblemàtics.

Per altra banda, què succeeix? Per què no poden continuar la seva tasca? Què fa que avui ens trobem amb la necessitat de cercar fórmules, diferents, segurament, però fórmules per tal de protegir-los? Primer, moltes vegades una manca de successió per part dels mateixos comerciants, en termes familiars. Dos, perquè en molts casos la mateixa pressió immobiliària fa que la viabilitat d'aquests comerços, doncs, no sigui massa gran i que, per tant, aquests es puguin traslladar a altres funcions; i tres, la inviabilitat directament dels negocis que s'hi plantegen. Per què? Doncs, perquè el mateix sistema comercial que s'esdevé al país fa que coses o models o activitats de comerç que fa uns anys donaven molts rèdits en termes econòmics, avui no siguin així.

Per tant, entenem i creiem que cal preservar-ho. De fet, el mateix Ajuntament de Barcelona, amb la tasca del conjunt del consistori –jo, en aquest sentit, voldria felicitar la tasca del regidor Raimond Blasi–, ha fet una bona tasca al respecte, en primer lloc, definint quins són aquells comerços que definim com a emblemàtics i, a més a més, suspent aquelles llicències d'aquelles activitats que pretenien, en aquests comerços emblemàtics, situar-hi qualsevol tipus d'altra activitat. Per què? Perquè siguem intervencionistes? No, ni molt menys, no és el cas del nostre partit, però sí perquè creiem en la importància de la preservació d'aquest model comercial.

Però, bé, dit això i ateses les bondats que hem posat sobre la taula de la proposició de llei que planteja la diputada socialista, també caldrà justificar el perquè de la nostra esmena a la totalitat. Per diverses raons. En primer lloc, l'IGEC, l'impost de grans establiments comercials, ha viscut, durant la seva vida, diguem-ne, un tràmit tortuós en el qual ha estat de vegades més en els jutjats que no pas tant fent la funció que li tocava. I per tant, a dia d'avui, quan aquest impost està consolidat i comença a donar els rèdits que se li suposen, creiem que obrir la veda, des de la nostra perspectiva, provocaria moltes més externalitats negatives que positives, no?

En segon lloc, perquè els punts que es planteja... De fet, la proposició de llei, per a aquells diputats que no l'hagin vista, el que proposa és l'adhesió d'un nou punt en el qual es defineix on van a parar els recursos provinents d'aquest impost de grans establiments. Ens dóna la sensació que a aquest tercer punt que es planteja segurament se li hauria de buscar una formulació diferent, ja que divergeix bastant dels punts *a* i *b*, que són els que el precedeixen.

Per tant, en resum i sobre aquesta primera proposició de llei que s'esmentava, nosaltres volem tornar a dir que estem d'acord en el fons, en aquella manera que es planteja aquest impost, però no tant en la forma i, en conseqüència, com que la forma determina el resultat final d'aquest fons, doncs, és aquesta la raó per la qual el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat esmena a la totalitat. Afegint, a més a més, que el Govern treballa en una nova modificació d'aquest impost de grans establiments comercials, sobre el qual totes aquestes propostes..., convidem el Grup Socialista i altres grups que puguin ser recollides en aquesta modificació, com també ho fem amb una nova i futura –però ben aviat– modificació de la Llei de comerç de Catalunya. Per tant, entenent que hi han aquests procediments oberts, entenent que concordem en el fons, creiem que la millor forma per tal d'assolir els canvis que es plantegen és participant d'aquests canvis. Això, d'entrada, de cara a la primera proposició de llei presentada.

De cara a la segona, hi ha una qüestió que ens sembla elemental i que té molt a veure amb el que plantejàvem inicialment. Concordem en el fons, és a dir, no podem estar-hi en contra i, per tant, no podem fer una esmena a la totalitat perquè no hi ha, diguem-ne, els elements tècnics que ens feien fer l'esmena a la totalitat a la primera, però no ho estem tant en la forma. I per què? Doncs, perquè tal com es planteja aquesta Llei de protecció del patrimoni cultural, crèiem des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que plantejar una esmena a la totalitat anava massa en contra d'allò que creiem, perquè estàvem d'acord també en el fons i crèiem que la seva modificació no recull tantes dificultats com la que prèviament havíem esmentat. No obstant això, val a dir que aquesta formulació amb la qual està feta creiem que hauria de ser modificada; de fet, hi haurà un tràmit posterior on s'haurà de treballar al respecte i, per tant, aquí és on durem a terme la tasca que creiem necessària.

Per tant, en resum, i sense esgotar el temps, posar sobre la taula que entenem que aquestes proposicions de llei que planteja el Grup Socialista tenen tot el sentit del món, creiem que formen part d'un debat lògic i no estèril. Per tant, ens reiterem en les paraules pronunciades per la diputada del Grup Socialista. Anunciem, de nou, la nostra esmena a la totalitat a la primera de les proposicions. Ja hem dit que no tant per la finalitat d'aquesta sinó per la forma amb què està plantejada, perquè creiem que podria portar més problemes dels necessaris i, en conseqüència, convidem el Grup Socialista a treballar conjuntament en la modificació que properament es durà a terme de les lleis que he esmentat.

Res més per part del nostre grup parlamentari. Moltes gràcies, presidenta, consellers, senyores i senyors diputats.

La presidenta

La senyora Romero vol utilitzar un torn en contra de tres minuts?

Alicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. A vegades, senyor Montañola, ens costa entendre les coses, també li haig de dir, eh? Perquè vostè està d'acord amb el concepte, amb el que persegueixen les nostres proposicions de llei, tan d'acord que, en fi, diu que el Govern ho farà posteriorment, i jo li dic: «Home, doncs, fem-ho ja i guanyem temps.» Perquè una de les coses que passen bastant amb el Govern conformat per Convergència i Unió, a vegades recolzat per Esquerra Republicana, és que sempre ho anem deixant tot per a més endavant, per a més endavant, i, miri, fa un any que esperem la Llei de comerç. Fa un any que el conseller va passar un PowerPoint a les associacions municipalistes per començar a treballar amb la nova Llei de comerç. Home, doncs, després d'un any, és que m'agradaria que ja estigués en tràmit al Parlament, i si aquí hi hem d'incorporar els comerços emblemàtics, encantats de la vida, fantàstic. Però és que no la tenim, i a vegades em sembla que no arribarem mai a tenir-la.

I en el cas de l'impost de grans superfícies, li dic el mateix. L'estem treballant? Segur que sí, jo no desconfio de vostè i menys del conseller Mas-Colell, però, en tot cas, sempre estem una mica a l'espera que vostès acabin de fer les modificacions oportunes de més profunditat per tal d'aprovar les coses, no? Per tant, miri, nosaltres mantenim, evidentment, les nostres proposicions de llei, creiem que ja anem tard –ja anem tard–, ja ho he dit d'entrada; probablement, això ho hauríem d'haver plantejat fa molt temps i, en aquests moments, ja han tancat establiments emblemàtics, i en podríem dir alguns, que tampoc vull citar-ne massa però tots en tenim al cap uns quants. I, home, el que crec és que com abans puguem posar sobre la taula o puguem donar cobertura legal a aquest tipus de comerços perquè intentem que no se'n tanquin més, al contrari, sinó que intentem incentivar-nos, doncs, molt millor.

Per tant, puc entendre'l, a vostè, senyor Montañola, però també entengui que les necessitats són avui, són urgents, segurament ja eren d'ahir i, per tant, deixar sobre la taula les coses i votar contràriament quan, sobretot, compartim l'objectiu, doncs, a mi em costa una mica d'entendre, i suposo que als que ens puguin estar escoltant des de fora d'aquest plenari, encara més.

No ho sé, li demanaria que s'ho repensés, perquè, si no, tinc la sensació que aquest Govern de Convergència i Unió sempre posposa les coses. I tant de bo que dilluns vinent entressin la Llei de comerç i la Llei de l'impost de grans superfícies, però com que dubto que ho facin i sospito que no ho faran, home, jo li demanaria, escolti'm, que permetin el tràmit d'aquestes dues proposicions de llei, i com a mínim avancem, anem po-

sant cobertura legal i el dia que toqui ja ho farem amb més profunditat.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Bé, bona tarda, gràcies, presidenta. En primer lloc, saludar l'Associació d'Establiments Emblemàtics de Barcelona, que avui ens acompanyen, i agraïm que estiguin aquí per compartir amb nosaltres aquest debat. Aquestes dues proposicions de llei que tenim sobre la taula, presentades pel Grup Socialista, tenen un objectiu comú, que és protegir el comerç tradicional, l'anomenat comerç emblemàtic de les nostres ciutats. La majoria d'aquests establiments estan actualment en perill de desaparèixer, per diversos motius. En primer lloc, a causa de la crisi econòmica, d'una crisi econòmica que encara no ha acabat; per la dificultat de ser competitiu davant d'altres formats comercials i, sobretot, i per al cas que ens ocupa, per l'increment dels preus del lloguer dels locals que aquests establiments regenten.

De fet, en el cas concret de la ciutat de Barcelona, molts comerços estan pendents de l'actualització del preu del lloguer de renda antiga i, en els casos dels establiments ubicats en zones comercials turístiques, per tant, doncs, molt centríques, la situació encara és molt més extrema, ja que alguns propietaris dels locals estan demanant increments de lloguer desorbitats. De fet, la Confederació de Comerç de Catalunya va definir en el seu dia aquesta situació com una autèntica espasa de Dàmocles que penja sobre el cap d'aquests comerciants. En els càlculs fets per la Generalitat de Catalunya l'any 2009, deien que fins al 5 per cent d'aquests establiments podien acabar tancant per aquesta situació. D'això ja en fa cinc anys. Per tant, doncs, seria bo tenir noves dades, perquè possiblement dibuixarien que aquesta situació no ha millorat durant aquests cinc anys, sinó al revés, ha empitjorat en escriure. Per tant, doncs, creiem que és totalment de rebut i necessari promoure aquest debat en aquesta cambra i parlar, doncs, intentar posar-nos d'acord en quina és la millor manera per vehicular la protecció tant de l'edifici com de l'activitat comercial d'aquests establiments. I per tant, doncs, agraïm al Partit dels Socialistes de Catalunya que hagi obert aquest debat en aquest Parlament.

Els comerços emblemàtics formen part del comerç de proximitat, com ja han destacat els diputats que m'han precedit, d'aquell comerç que permet als ciutadans comprar a prop de casa seva, d'aquell comerç que es caracteritza per l'equilibri de formats i, sobretot, per una rellevant funció social, tant per la vertebració que fan del territori com per la seva capacitat de fer comunitat i d'actuar com a motor de transformació.

Els comerços històrics són botigues que tenen segell propi, que aporten personalitat al veïnat, que aporten

personalitat a l'entorn. Són petits monuments artístics que ajuden a configurar els centres de les ciutats i que a la pràctica són els que fan que no totes les ciutats siguin iguals; que, per tant, doncs, passejar pel centre de Reus sigui diferent de fer-ho pel centre de Girona o, per posar-ne un exemple de fora de Catalunya, que fer-ho pel centre de Brussel·les sigui diferent que fer-ho pel centre de París.

A més, inspirant-se en la tradició gremial del mestratge, els responsables d'aquests establiments són autèntics especialistes de la seva ocupació i fidels al seu negoci. Representen, doncs, l'esforç de ciutadans que han estat treballant durant molts anys per mantenir un establiment obert al públic i, a més, com acabo de destacar, que també realitzen un servei ciutadà al seu barri i a la seva ciutat i que actuen com a prescriptors dels seus respectius oficis.

També és de rebut destacar que, per estar entre els millors comerços i, per tant, sobreviure a tantes dècades amb els seus establiments oberts, han sabut evolucionar des de la seva identitat. En la majoria de casos, davant del repte de la modernitat, aquests comerços històrics han sabut preservar la seva identitat, com deia, apartant-se de la temptació de canviar innecessàriament l'aspecte exterior de les seves botigues. Han conservat, doncs, la imatge i els signes d'identitat originals que els han convertit en singulars.

El manteniment d'aquestes activitats tradicionals a la ciutat, entenem que és la garantia per evitar la degradació, despersonalització i banalització de l'espai públic. De fet, nosaltres entenem que de la no-preservació d'aquests comerços, d'aquesta no-preservació només se'n pot derivar una conseqüència, que és l'expulsió d'aquest tipus d'establiments dels centres de les ciutats i, per tant, la impossibilitat que els ciutadans, doncs, puguin abastir-se prop de casa seva, com ja sabem que està succeint així entre els veïns de Ciutat Vella, a la ciutat de Barcelona. De fet, sense anar més lluny, això és el que ja està passant a moltes localitats britàniques, on només hi ha botigues de grans cadenes comercials. Nosaltres, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, defensem el model català, el que a través de les trames urbanes consolidades permet que el consumidor pugui comprar directament allà on viu.

Per tant, la conservació dels comerços històrics i emblemàtics, entenem, doncs, que és un element d'identitat de les ciutats, amb valor cultural i turístic, i, alhora, un element de manteniment de la qualitat de vida dels nostres ciutadans. De fet, a Europa, com també han apuntat els meus companys diputats, ja fa temps que treballen per protegir aquest tipus de comerços; per ser més exactes, fa vint anys que en ciutats com París o Roma, alertats davant del procés de desaparició d'un gran nombre de botigues històriques, van proposar protegir aquest tipus de comerç tradicional dins del teixit urbà. I ho van fer en aquestes dues línies que comentava: d'una banda, amb l'objectiu de preservar aquest valor artístic i turístic, i de l'altra, també, doncs, per preservar la quotidianitat de les persones que habiten en els centres de les respectives ciutats. Potser seria interessant estudiar de prop aquests models, veure com s'ha regulat i en quins àmbits ho han fet. Per tant, aquesta

seria la primera proposta que llancem; creiem que cal estudiar i valorar les bones pràctiques existents, en un exercici de política comparada.

Amb tot això, entenem que si protegim el comerç emblemàtic estem protegint i blindant també el model català de comerç, un model d'èxit econòmic, plenament identificat amb les característiques socials, territorials i culturals pròpies del nostre país.

Dit això, i per tots aquests motius que hem exposat, compartim al cent per cent l'objectiu i el fons de la proposta que avui ens presenta el Partit dels Socialistes –de fet, a l'Ajuntament de Barcelona, doncs, el nostre grup ha fet diverses i nombroses iniciatives al respecte i fa aproximadament un any i mig que hi estem treballant–, però sí que divergim en la manera de vehicular-ho.

Nosaltres no som partidaris de fer cap modificació de les lleis proposades. Creiem que la millor manera de fer-ho és a través de la futura Llei de comerç, serveis i fires, i, de fet, tenim el compromís del Govern per fer-ho d'aquesta manera. Entenem que aquesta llei, la Llei de comerç, serveis i fires, és el paraigua més adequat, que s'ajusta millor al tema que volem regular. De fet, si en la llei afegim la definició del que entenem com a activitat comercial tradicional i possibilitem d'aquesta manera que els ens locals que ho vulguin puguin determinar els elements de protecció per a aquest tipus d'activitat, estarem preservant el comerç tradicional, per tant, doncs, el comerç de barri, el comerç emprenedor, que, malgrat la caiguda de vendes deguda a la crisi, ha garantit i està garantint llocs de treball i ha facilitat la conciliació de la vida laboral i familiar.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, avui el Partit Socialista ens porta dos proposicions de llei en què, pel que hem pogut escoltar, ens estranya moltíssim que hi hagi una esmena a la totalitat, no?, perquè abans el diputat senyor Montañola ens deia que el sentit comú era, realment, que això es votés a favor, igual que s'ha fet a l'Ajuntament de Barcelona, igual que el que ha fet Convergència i Unió amb el Partit Socialista a l'Ajuntament de Barcelona; ho torno a dir: a l'Ajuntament de Barcelona es fa una cosa i aquí es fa una cosa molt diferent. Per tant, escolti, si això és el sentit comú de les coses, doncs, jo penso que avui tenien la possibilitat de poder votar-hi a favor, i després, en el transcurs del que és el tràmit parlamentari, poder afegir totes aquelles esmenes que es veuen necessàries. Però no. Amb aquest Govern, entre Esquerra Republicana i Convergència, sempre existeix el mateix: el comodí. I el comodí és: «Escolti, quan vingui la Llei de comerç ja ho farem.» El comodí és: «Quan parlem de treball, no, quan vingui la Llei de reforma laboral, el SOC, ja ho

farem.» «No, quan parlem...» Sempre és el comodí del que ha d'arribar i mai –i mai– arriba.

Per tant, nosaltres estarem a favor de les dos proposicions de llei. La primera, perquè té un sentit comú: els ajuntaments ja tenen competència quant a la qualificació d'immobles emblemàtics, en temes urbanístics, i el que demana aquesta proposició de llei que presenta el Partit Socialista no és ni més ni menys que dir: «Escoltin, elevem això d'alguna manera al que és la normativa catalana, per donar-los més importància i perquè quedi més protegit.» Així de simple, és una cosa simple, de sentit comú i raonable. Per tant, a nosaltres ens costa molt que avui –veurem, al final, les votacions, com aniran– això no pugui sortir endavant, i si surt endavant jo ho celebro, perquè serà un èxit.

La segona és la repercussió de l'impost de grans superfícies. Abans s'ha parlat moltíssim de l'impost de grans superfícies, i és evident que l'impost de grans superfícies per què neix? Neix per una qüestió òbvia, fàcil i senzilla, escoltin: per defensar aquella qüestió que podria perjudicar el que és el comerç urbà. *Podria*, perquè aquí tots tenim definicions diferents; jo crec que una gran superfície a vegades el que fa és beneficiar d'alguna manera l'entorn del comerç urbà. Però, vull dir, aquí podem tindre diferents opinions.

Ara, el que sí que és cert és que nosaltres som partidaris, i l'Ajuntament de Barcelona, amb el senyor alcalde al davant, el senyor Trias, de Convergència i Unió, que aquest impost repercuteixi en els ajuntaments que realment estan afectats; és normal i corrent. Per tant, a nosaltres ens agradaria que aquest tràmit parlamentari continués endavant per fer aquelles esmenes pertinents de dir: «Escoltin, que tot el que es pugui recaptar als municipis que tenen una gran superfície repercuteixi en els municipis i, automàticament, els municipis destinin una part al que és protegir, d'alguna manera, el que és el comerç emblemàtic.»

A mi me sorprèn que el senyor Montañola..., no sé si ha pronunciat vuit vegades la paraula de «comerç Barcelona», vuit. Jo n'hi diré una: miri, a part de «Barcelona», també està Reus, també està Girona, també està Lleida, també hi ha un munt de municipis que també se beneficiarien d'això. Per tant, l'equilibri territorial és com nos va i de la manera que ens va, però a vegades centrem aquelles actuacions al que és una gran capital, com és Barcelona, però Catalunya ho és encara molt més.

Per tant, nosaltres, en aquest aspecte, hi estem totalment d'acord, i la veritat que ens agradaria moltíssim –moltíssim– que Esquerra Republicana avui tingués un canvi, no donés suport als seus socis de govern i, si ho feien, doncs, que haguessin presentat una esmena a la totalitat, el mateix que s'ha fet per part de Convergència. Per tant, vull dir que, raonablement, vostès pensin una mica i adonin-se que el que s'està demanant és el sentit comú de les coses, i jo, si estigués aquí el senyor Oriol Amorós, candidat a l'alcaldia de Barcelona per Esquerra Republicana de Catalunya, doncs, també li diria que s'animés a fer canviar el seu grup.

Miri, vull finalitzar dient una casa, i he començat dient que vostès parlaven de la Llei de comerç. El Go-

vern de Convergència i Unió i Esquerra Republicana se passen tota la vida parlant del que faran. I fa ja un munt d'anys, quasi dos, que ho paralitzen, amb dos de resta que portem d'unes eleccions anticipades. I encara aquelles lleis que dia sí i dia no diuen que portaran aquí al Parlament, no les han portat. Però una cosa és curiosa, cada dia –cada dia– és la mateixa cançó: la consulta, la consulta, la consulta.

Doncs bé, jo vull aprofitar aquest Ple per demanar una cosa molt senzilla. Amb allò que vostès fan, que és prohibir les llibertats tancant un immoble emblemàtic com és la Monumental i tractant de convertir-lo en una mesquita, jo els demano a vostès que emplacin l'alcalde de Barcelona a fer una consulta a l'Eixample per si hi estan d'acord o no hi estan d'acord. I això els agradarà, perquè vostès, com estan tancats en aquest cercle de consulta sí, consulta també, doncs, escoltin, endavant, tirin endavant amb aquesta consulta.

Per tant, nosaltres votarem a favor de les dos proposicions de llei. Felicitem el Partit Socialista, que ha recollit aquest sentiment, concretament, de l'Ajuntament de Barcelona, que ho va votar d'una manera majoritària, d'una manera absoluta, que això se porte endavant. I torno a reiterar-los que, per favor, tractin de fer les coses com s'han de fer i no tractin de convertir coses en el que no s'han de convertir, tancant i prohibint llibertats, com abans l'exemple que els havia ficat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bé, jo, després de constatar que qui només parla de la consulta en aquells temes en què no toca és el Partit Popular, iniciaré la meua intervenció fent una salutació a l'Associació de Comerços Emblemàtics. I dir que, evidentment, l'objectiu d'aquestes dues proposicions de llei del Partit dels Socialistes és compartit pel Grup Parlamentari d'Iniciativa - Esquerra Unida, i és el d'intentar protegir els establiments històrics o emblemàtics de Catalunya amenaçats per la imminent aplicació de la Llei d'arrendaments urbans, que eliminarà les rendes antigues. Només a Barcelona –només a Barcelona–, segons un estudi de la Fundació Barcelona Comerç, el 40,8 per cent dels arrendataris dels eixos comercials de la ciutat es veuran afectats pel canvi d'aquesta llei per la fi dels lloguers antics, que entrarà en vigor, tal com s'ha dit, l'1 de gener del 2015.

Les principals dificultats que avui tenen els comerços de proximitat, els comerços de barri, els comerços de ciutat, els comerços dels nostres pobles, són bàsicament dues. La primera, la crisi econòmica, l'empobriment de la classe treballadora al nostre país, un dels països més desiguals de tot Europa, ha provocat el que no pot ser de cap altra manera, que és la davallada també de l'activitat econòmica, i és evident que si la gent no té diners és difícil que la gent pugui finalment

comprar. I la segona dificultat és la de ser competitiu amb el comerç d'escala mundial, amb les grans cadenes mundials i el gran comerç de superfície que poden oferir uns preus més competitius, que sovint també van en detriment de la qualitat del producte, en detriment de l'atenció al comprador i en detriment de les condicions laborals dels treballadors i les treballadores del sector del comerç. I a aquestes dues dificultats hem d'afegir una de nova, una dificultat sobrevinguda, que es produirà amb l'entrada en vigor, després de vint anys de moratòria, de la Llei d'arrendaments urbans, que afecta els comerços de barri i els comerços de proximitat, que és precisament l'increment de la renda que han de pagar els propietaris dels locals un cop entri en vigor aquesta llei.

Ja des d'abans de la crisi, ja des d'abans del 2008, el més vulnerable en aquesta tipologia comercial ha estat sens dubte el comerç de proximitat. Amb la incorporació de moltes i noves superfícies i grans establiments comercials, especialment fora de la trama urbana consolidada de les nostres ciutats, però també amb el creixement exponencial de les mitjanes superfícies a l'interior de les nostres ciutats, el comerç de proximitat s'ha vist amenaçat.

Hem d'afegir un altre perill que està a punt de caure, un altre perill per al comerç de proximitat i que pot canviar la fisonomia comercial de les nostres ciutats, que és la Llei d'unitat de mercat, una llei que atorga encara més privilegis a les grans superfícies, que són les que poden obrir més hores, les que poden garantir-se l'establiment a tot el territori de l'Estat independentment de la normativa específica de cada comunitat autònoma. I això també acabarà maltractant i acabarà, doncs, desconfigurant el model català de comerç de proximitat.

Per tant, aquesta modificació, o aquestes dues modificacions, que proposa el Grup Socialista per nosaltres és més necessària que mai, està ben triada la proposta, ben triat el moment i també ben triada la forma, perquè ens avancem a l'entrada en vigor de la LAU el gener del 2015. Perquè jo li preguntaria al senyor Montañola si és que vostès pretenen modificar la Llei del comerç un cop la LAU hagi arrasat tots els comerços emblemàtics de Catalunya, perquè, si s'esperen a fer aquestes modificacions, que vostès diuen que hi estan treballant, si s'esperen a després de l'1 de gener de 2015, és que no quedarà ni un comerç emblemàtic a protegir i llavors la llei no serà res més que paper mullat.

Hem de tenir en compte que quan parlem de la protecció, per cert, del patrimoni històric i comercial que configuren les activitats comercials, hauríem d'entendre que parlem evidentment dels locals, per tant, de les botigues físicament, però que per Iniciativa i Esquerra Unida hem de parlar també de la mateixa activitat comercial, del tipus de comerç i també de la tipologia del producte, que és fonamental també en aquestes botigues emblemàtiques.

La història de Catalunya, ja s'ha dit i jo ho repetiré, és la història del nostre comerç; no s'entendria la història del nostre país sense entendre també la història del comerç dels nostres pobles i de les nostres ciutats. Ima-

ginin si el comerç ha sigut important per a Catalunya que fins i tot en aquelles hipòtesis que parlen de la toponímia dels nostres pobles i de les nostres ciutats el comerç hi està molt present.

I posaré dos exemples, dues hipòtesis que tenen a veure amb l'origen dels noms de les nostres ciutats que tenen orígens comercials, hipòtesis que algunes d'aquelles no estan contrastades i que conviuen amb més hipòtesis sobre la toponímia. Per exemple, una de les hipòtesis diu que l'origen de la ciutat del Vendrell ve del mercat que es feia els divendres i una altra de les hipòtesis diu que el nom de la ciutat de Sabadell ve de «sabbatum», perquè el mercat es feia el dissabte. Per tant, imaginin-se vostès si el comerç, la història del comerç al nostre país no és important, no és fonamental.

Per tant, cal protegir també aquest comerç emblemàtic, perquè és també protegir la nostra història, i és protegir el nostre patrimoni cultural, i és obligació dels poders públics, així ho diu la Constitució i així ho diu també l'Estatut de Catalunya.

I el comerç forma part de la nostra història. Per tant, compartim també quan el Partit dels Socialistes parla de protegir-ho a través d'impostos finalistes, d'aquells impostos que van destinats a una finalitat concreta per reactivar allò que nosaltres entenem que perjudica les grans superfícies comercials, que és el comerç petit, el comerç de proximitat.

Ara bé, aquesta proposta serà suficient per solucionar tots els problemes que té el petit comerç al nostre país? Evidentment, no. Amb aquestes dues proposicions només protegim aquells comerços emblemàtics que són econòmicament viables per als seus propietaris, que no és poca cosa amb la que cau. És a dir, garantim que, si un comerç emblemàtic genera negoci a un comerciant, aquest tindrà ajudes per evitar que desaparegui amb l'aplicació estricta de la LAU.

Però continuem sense protegir el comerç emblemàtic i de proximitat del seu principal enemic, que són les grans superfícies. I els en posaré un exemple. Ja s'ha dit que la ciutat de Barcelona ha aprovat un cens de comerços emblemàtics, evidentment dins de la seva autonomia i dins de la seva competència, que Iniciativa i Esquerra Unida defensem, per retardar la suspensió de les llicències a la vegada que paral·lelament s'ha projectat l'ampliació de grans superfícies com és Glòries o com és La Maquinista. Per tant, en l'àmbit comercial no es pot aconseguir tothom, perquè quan s'intenta aconseguir tothom el que passa, el que acostuma a succeir és que es desequilibra tot el model.

Per tant, caldrà combinar l'aplicació d'aquestes dues modificacions de llei amb una protecció a tot el comerç de proximitat en el seu conjunt, sigui emblemàtic o no ho sigui, independentment, per tant, de la seva tradició històrica. I per això, senyor Montañola, urgeix la modificació de la Llei del comerç a Catalunya, perquè no podem esperar més.

Cal, també, establir mecanismes per protegir l'activitat comercial, com he dit anteriorment, però ho hauríem de fer sempre des de la singularitat; no podem subvencionar determinades coses. És a dir, si prote-

gim una botiga de venda de roba no és el mateix si aquesta botiga manté el negoci en mans de la singularitat, que si el que fem és transformar la botiga en una sucursal del Mango o en una sucursal del Zara com les que podem trobar a qualsevol altra ciutat europea, perquè això també va en detriment de la singularitat dels nostres pobles, en detriment de la singularitat de les nostres ciutats i, per tant, no aprofundeix en la història del nostre comerç.

I també caldria activar mecanismes com el que ha engegat Barcelona Activa de relleu generacional, amb el benentès que molts d'aquests comerços emblemàtics estan en mans de persones grans, moltes d'elles a punt de jubilar-se, i que no es pot garantir la continuïtat del comerç i caldria buscar fórmules per interconnectar joves emprenedors que volguessin continuar amb aquest negoci.

Per tant, tenim una obligació que és protegir la nostra història, protegir també el model comercial de Catalunya i la proposta que presenta el Grup Socialista em sembla que és una bona iniciativa per intentar modificar una cosa que ens queden sis mesos, si encara ens queden, per poder salvar allò que puguem salvar, i el que no pot fer i el que li demanem que no facin ni el Govern de Convergència i Unió, ni el Grup d'Esquerra Republicana, és que mirin cap a una altra banda mentre els comerços emblemàtics abaixen la persiana.

La presidenta

A continuació, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores *consellers*, autoridades –saludo también a la Asociación de Establecimientos Emblemáticos, que hoy nos acompañan–, diputados, diputadas, como se ha comentado, hoy debatimos dos iniciativas, dos proposiciones de ley que presenta el Grupo Parlamentario del Partido Socialista sobre el comercio histórico o el comercio emblemático.

Antes de entrar en el contenido de estas iniciativas, me gustaría hacer una breve referencia a la situación por la que atraviesa el sector del comercio en general. Es un sector que, como se ha dicho antes, tiene una importancia fundamental dentro de nuestra economía en términos de empleo, en términos de PIB, pero que está sufriendo, como el resto de sectores, gravemente la crisis. El año 2013 ha sido un año pésimo para este sector; se han seguido produciendo cierres de establecimientos comerciales y se ha constatado una pérdida progresiva de cuota de mercado, de metros cuadrados también, respecto a otros formatos comerciales, y pérdidas en puestos de trabajo. Por tanto, el sector del comercio debería ser una prioridad por parte del Gobierno de la Generalitat.

Entrando a comentar concretamente lo que se referencia sobre el comercio emblemático, primero habría que decir que el comercio emblemático, pues, es ese típico comercio que ha sabido sobrevivir a todos los problemas del comercio durante décadas, es un co-

mercio que tiene personalidad propia, que lleva muchísimos años en el mismo lugar, con el mismo nombre y que a veces hay plazas o calles que incluso no son conocidas por la ciudadanía por el nombre formal, sino que se conocen incluso por el nombre de este comercio. A veces estos comercios están ubicados en edificios que no tienen una singularidad patrimonial y, por tanto, no están correctamente protegidos como bienes de interés patrimonial o bienes de interés histórico.

Estos comercios tienen los mismos problemas que el resto de comercios minoristas, los mismos, pero además tienen un problema añadido, y es que a finales de este año, pues, finalizará una moratoria de veinte años de la Ley de arrendamientos urbanos que lo que provocará es la rescisión de los contratos de renta antigua. ¿Qué provocará? Pues que los alquileres que hasta ahora podían estar situados en pocos cientos de euros, pues automáticamente, en los centros históricos de las grandes ciudades, se puede multiplicar hasta por cien. Por tanto, esto es un problema añadido a los comercios históricos que, sin duda, pues, está poniendo en peligro la supervivencia de muchas de las tiendas, de muchos de los comercios que son una auténtica referencia en las ciudades y que hacen que los centros de las ciudades o también determinadas zonas sean reconocibles y que tengan una identidad propia.

Por cierto, esta moratoria se sabía que iba a cumplir hace veinte años. Yo creo que hoy también debemos hacer todos una reflexión de cuánto tarda la Administración pública en dar respuesta a los problemas de los ciudadanos o de los empresarios, ¿no?, porque hace veinte años que se sabía que a finales del 2014 se produciría la rescisión de los contratos.

La protección del comercio histórico o emblemático es algo que en otras capitales europeas, en otras ciudades del mundo, ya se está llevando a cabo; tenemos referencias muy interesantes que ya se han comentado aquí y que, sin duda, lo que muestran es que cuando hay voluntad política, desde las entidades locales o desde los gobiernos regionales o estatales, pues, se puede apostar también por la protección de este comercio.

Hoy debatimos dos iniciativas del Partido Socialista, como decía. La primera está relacionada con la modificación del impuesto de grandes superficies y la segunda de ellas con la modificación de la Ley de patrimonio cultural de Catalunya. Haré una breve referencia a las dos.

Relacionado con la modificación del impuesto que grava a los grandes establecimientos comerciales, el Partido Socialista lo que pide es algo muy lógico, y es que lo recaudado con este impuesto se destine también a la conservación del comercio emblemático.

Hay que decir que en principio se supone que todo lo recaudado por este impuesto debería ir destinado específicamente a la promoción en general del comercio minorista y a ayudar al pequeño comercio que pueda verse afectado por las grandes superficies.

¿Qué pasa con este impuesto? Pues que este impuesto ha sufrido, prácticamente desde que se implantó, desde que se definió, allá por el año 2000, pues, unas vicisitudes jurídicas muy importantes. Este impuesto ha sido recurrido en diferentes ocasiones y ha sido hace poco cuando realmente el Tribunal Constitucional, después de una serie de recursos, ha declarado que es un impuesto constitucional y que, por tanto, la Generalitat de Catalunya tiene derecho a aplicarlo.

En este tiempo, como se podrán ustedes imaginar, ha habido muchísimos cambios, y desde que se definió, allá por el año 2000, hasta ahora la situación del comercio no tiene absolutamente nada que ver. Por tanto, nosotros desde Ciutadans lo que hemos propuesto en diferentes ocasiones en la Comisión de Empresa i Ocupació es que este impuesto se tiene que reformular, porque lo previsto en el año 2000 no tiene nada que ver con lo que resulta oportuno aplicar en el año 2014. Se tiene que hacer una revisión en profundidad de los supuestos, de los tipos, de las exenciones y, por supuesto, también, definir correctamente el destino de lo recaudado, que para nosotros este impuesto solo sería tolerable..., en general no nos gusta subir impuestos, pero solo sería tolerable si todo lo recaudado se destina a promoción comercial y a protección del pequeño comercio.

Por tanto, si se mantiene este impuesto, que, insistimos, debería someterse a una revisión en profundidad, nosotros estamos absolutamente a favor de que lo recaudado se destine también específicamente, como pide el Partido Socialista, a proteger y dinamizar el comercio emblemático.

Y, por tanto, votaremos que sí a esta modificación de la ley.

La segunda de las iniciativas que presenta el Partido Socialista es una modificación de la Ley del patrimonio cultural de Cataluña y consiste en añadir, como dentro de las categorías de patrimonio cultural, las actividades comerciales emblemáticas. También estamos a favor y también votaremos favorablemente.

Lo que pasa, que nos gustaría hacer una reflexión. El hecho de que se recoja dentro de esta ley la actividad comercial emblemática como patrimonio cultural no significa inmediatamente ningún tipo de protección. Lo importante es decir: el catalogarlos como patrimonio cultural, ¿qué va a suponer a los comercios emblemáticos? ¿Qué protección añadida les va a otorgar de la que no dispongan hasta ahora? ¿Va a servir esto para paliar la aplicación de la LAU, de la Ley de arrendamientos urbanos, de la rescisión de los contratos de renta antigua? Es decir, ¿en qué se va a traducir que nosotros aprobemos la inclusión dentro del patrimonio cultural de Cataluña a las actividades comerciales emblemáticas? Yo creo que este es el quid de la cuestión y, por tanto, ya queda en el ámbito del Gobierno el definir concretamente qué consecuencias puede tener esto. Y también, ¿por qué no decirlo?, cómo se van a definir los comercios emblemáticos, es decir, cuáles son las características que deberán cumplir para que sean considerados como tales. Por tanto, la aprobación, a la que nosotros daremos apoyo, pues, no su-

pone inmediatamente ningún tipo de protección, pero aun así pensamos que es un buen paso y votaremos a favor. Creemos que estas dos iniciativas del Partido Socialista son muy oportunas y muy bienintencionadas, creemos que son insuficientes, pero votaremos sin duda a favor.

Y a nosotros nos preocupa esta situación, porque también es una cosa, un ámbito, la protección del comercio minorista, del comercio emblemático, también, que no es únicamente exclusiva de la Generalitat de Cataluña, sino que las entidades locales tienen mucho a decir. Y hemos visto en las últimas semanas como en el Ayuntamiento de Barcelona, concretamente, pues, ha sido un tema a debatir, un tema muy importante, porque las entidades locales disponen de instrumentos para proteger el comercio, y para proteger el comercio emblemático aún más. Disponen de instrumentos urbanísticos, de instrumentos también de ámbito comercial, que sin duda deben ser utilizados, en coordinación con la Generalitat, también, ¿por qué no?, para proteger el comercio emblemático. Y, como se decía antes, no únicamente en Barcelona tenemos comercio emblemático, sino yo creo que en todas las ciudades con un mínimo de comercio minorista, pues, hay elementos, hay tiendas singulares que hay que proteger.

Para nosotros lo importante es defender, proteger, potenciar e impulsar el sector del comercio en general, porque es un sector que, como decía al principio, es fundamental en nuestra economía y es un sector que está sufriendo la crisis. Por tanto, nosotros lo que vemos es que cuando se habla de comercio únicamente se están poniendo parches pequeños a diferentes problemas. Lo de hoy son dos propuestas bienintencionadas pero que no dejan de ser un pequeño parche que no soluciona el problema de fondo, porque los establecimientos comerciales, aparte de su particularidad, sufren las consecuencias de la crisis del sector y, por tanto, el sector en general también requiere de una actuación por parte del Gobierno que sea absolutamente clave e integral.

Nosotros deseamos, proponemos e instamos al Gobierno a que apruebe de una vez por todas una ley integral del comercio, porque el comercio no sólo se salva incluyendo el comercio emblemático en la Ley de patrimonio cultural, no sólo se salva blindando los horarios comerciales. El comercio necesita de un empuje integral, de medidas que ayuden a las pequeñas y medianas empresas, a los autónomos y, en definitiva, que lleven a cabo todas las medidas que favorecen al resto de sectores económicos. El pequeño comercio tiene un gran problema por delante, que es adaptarse también a la demanda de consumo, que es una demanda muy cambiante. Y el único problema del comercio no son únicamente las grandes superficies, que es en lo que se incide mucho, sino también otros problemas como la venta por internet, que hoy en día supone el principal competidor de la venta de comercio tradicional. Es decir, el comercio necesita una apuesta decidida por parte del Gobierno. Tenemos en las entidades locales y en la Generalitat de Cataluña competencias y herramientas suficientes para proteger e impulsar el

comercio, pero esto no se puede hacer mediante parches legislativos, esto se tiene que hacer mediante una normativa integral que proteja e impulse al sector y, sin duda, de una apuesta decidida, estratégica, de futuro para el sector del comercio en Cataluña.

Muchas gracias, señora presidenta, señores *consellers*, señores diputados, señoras diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Mixt té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda a tots i a totes. Vagi per endavant el nostre vot afirmatiu a totes dues propostes o proposicions de modificació de llei, tant a l'impost com a la Llei de patrimoni cultural.

I dues observacions, d'entrada, a com han anat exposant els diferents grups fins ara, perquè es fa referència aquí al comerç històric, a l'emblemàtic, aquell que té un determinat valor cultural per ser preservat, però en canvi s'han fet moltes asseveracions sobre les virtuts del comerç de proximitat –nosaltres no serem, en aquest cas, tan atrevits–, del comerç de proximitat, del comerç de barri, del comerç local. Home, jo no sé si té totes les virtuts, així, de forma uniforme, que se li han atorgat aquí. En tot cas, hi deu haver de tot, hi deu haver gent que paga millor, gent que paga pitjor, hi deu haver gent que és més especialista i menys especialista, hi deu haver comerços que duren més, que duren menys, etcètera. Hi ha de tot. En conjunt, òbviament, el comerç de proximitat és l'aposta local, l'aposta de proximitat, l'aposta equilibrada que s'ha de fer, però dins del comerç de proximitat hi deu haver de tot, no és virtuós de per si.

Una altra observació que volíem fer és que, bé, s'ha defensat, com es fa en tantes altres matèries en aquest Parlament, el model català, el model de comerç català, no? I el model de comerç català, home, si va ser en el seu moment ben definit com una aposta política, ara està molt desfigurada, aquesta aposta –està molt desfigurada–; en molts centres urbans i en moltes ciutats ha quedat molt desfigurada per efecte de la crisi, per efecte de moltes polítiques públiques que l'han minuat per sota. O si no és un record històric, sinó que és una pervivència actual, haurem de parlar d'un model de comerç català i d'un antimodel. Igual que es parla de cooperació i anticooperació, cooperació al desenvolupament com una ajuda, doncs, a desenvolupar altres realitats més afeblides econòmicament o socialment, i anticooperació, que fa referència a aquell conjunt de mesures fora de la cooperació al desenvolupament, polítiques econòmiques de comerç exterior, etcètera, que minen aquella política de cooperació, que són contradictòries, doncs, haurem de parlar de model català i d'antimodel català o d'anticomerç català, perquè, realment, no s'adiu, ni s'entenen conjuntament determinades afirmacions que s'han fet aquí amb les polítiques públiques que després s'impulsen en favor o en contra, bàsicament, de l'arrelament d'a-

quest comerç. Crec que es mou en el sentit de les raons per les quals ens trobem en la situació que ens trobem en el conjunt, amb el comerç de proximitat, amb el comerç local i, en concret, amb el comerç històric, que és una part del comerç emblemàtic o històric, o les botigues.

I la primera reflexió que hem de fer és que, més enllà d'una activitat econòmica, que a això faria més referència si parléssim del comerç de proximitat, quan parlem del comerç històric o emblemàtic hem de parlar sobretot d'una activitat cultural, és a dir, allò que el diferencia de la resta de comerç local, que també és un sector important, ja s'ha dit, òbviament, i estratègic i central, malgrat que se li facin polítiques d'anticomerç local; a sobre, el comerç històric i emblemàtic, bàsicament, es caracteritza perquè no només és una activitat econòmica, sinó que comença a ser valorat per molta gent i s'està valorant en aquest Parlament com una activitat cultural humana, cultural, i això, òbviament sabem que l'activitat comercial és característica intrínseca de l'activitat cultural humana al llarg del temps i, per tant, tot allò que queda de l'activitat cultural d'altres temps o que s'ha mantingut o que té característiques que ja no es troben en el mercat actual formaria part d'aquest comerç històric, òbviament, que s'ha de preservar sempre que es pugui.

Les principals raons ja s'han dit. La reforma de la Llei d'arrendaments urbans. Home, passar de les rendes antigues al no-res, és a dir, a posar les rendes actuals en molts centres urbans, absolutament desorbitades i només a l'abast de multinacionals, de franquícies, de gent, diguem-ne, o d'empreses amb molt capital per invertir, doncs, és acabar de cop amb moltes realitats comercials de proximitat i històriques, emblemàtiques, que potser no caldria fer-ho enmig d'aquesta crisi, es podria... Perquè, en realitat, acabar amb aquests arrendaments històrics, que potser molts són massa petits pel preu del mercat, però posar-los ara en valor suposaria la desaparició i suposarà la desaparició de molts comerços; només beneficia les arquitectures de qui potser no se n'ha de beneficiar, que són justament les dels propietaris immobiliaris, que potser no caldria ara anar-les a engruixir més a costa del tancament de molts establiments comercials de proximitat i històrics.

Una segona raó, que també s'ha adduït aquí en diverses intervencions, és que portem com a mínim vint anys o trenta anys de retard en les lleis que en el seu moment van aprovar països com França o Itàlia i que en ciutats emblemàtiques com París i Roma, en els seus centres urbans, allà on el sòl és més car, on el metre quadrat és més car, on van a parar els principals capitals per obrir grans franquícies, etcètera, allà es preserven comerços històrics i emblemàtics i, per tant, mantenen un cert perfil cultural propi, que és el que s'ha volgut dir en moltes intervencions, també –perfil cultural propi–, que és igual de característic que les esglésies, que les catedrals, que tantes altres marques de la història de la cultura pròpia que sí que s'han preservat, i en canvi el comerç només s'ha valorat per la seva vessant economicista, econòmica, o amb una visió economicista, volia dir, i no en la seva visió cultural.

Òbviament, ja ho estàvem dient, una tercera raó és que desapareix el comerç emblemàtic perquè, en general, desapareix tot el comerç local, perquè no se li estan fent polítiques públiques de preservació al teixit comercial local i de proximitat i, en canvi, s'estan, diguem-ne, potenciant, probablement a l'Estat espanyol més que a Catalunya, però s'estan potenciant per part de tots els governs polítics que van en la línia d'atraure capitals, de transformar-lo en grans franquícies, en grans *outlets*, en grans superfícies comercials i descapitalitzar o desproveir de públic i de valor afegit els comerços, l'avantatge, volia dir, comparatiu amb el comerç de proximitat.

I una quarta raó, diguem-ne, que es detalla en moltes petites mesures de polítiques públiques, és que, efectivament, s'està destruint el paisatge comercial de moltes ciutats, de moltes ciutats mitjanes, de molts pobles, s'està fent en benefici d'altres polítiques, unes encara des al turisme, que es carreguen, òbviament, el teixit comercial local i de proximitat en benefici de l'aposta pel turisme massiu que està fent aquest país, de forma desenfrenada, al nostre entendre, però l'altra, de mesures molt més concretes. O sigui, aquí ara surt tot de gent a defensar el model català de comerç, etcètera, i mentrestant, vull dir, les grans fotos es fan obrint *outlets* –obrint *outlets*. És l'anticomerç, és l'antimodel català, obrir *outlets* a Viladecans, a la Roca Village, a Tarragona. No només obrint *outlets*, sinó declarant municipi turístic la Roca, que no hi ha turisme, el que hi ha és un megacentre comercial, però no hi ha turisme. O sigui, pervertint etiquetes que s'han creat per a realitats molt concretes i que poden tenir el seu sentit, fins i tot lògic, doncs, en municipis amb una alta capacitat hotelera, etcètera i, per tant, on els dies de la setmana tenen menys importància. No, no, però l'apliquen a municipis que no són municipis, que són centres comercials, perquè no hi ha turisme, però ho fan servir.

I, òbviament, vénen aquí també a defensar el model de comerç català, de proximitat, històric, etcètera, però justament acaben d'aprovar a l'Ajuntament de Barcelona Convergència i Unió i el Partit Popular de fer una macrozona turística. També, vull dir, és inventada, eh?, perquè em diran, vostès en general, el turístic que és l'Eixample en general per decretar-lo zona turística i fer-lo així, en general, eh?, l'Eixample, tot l'Eixample turístic i fer que puguin obrir tots els comerços tots els diumenges d'estiu. No són polítiques que afavoreixin en absolut el comerç de proximitat o mantenir un teixit comercial local arrelat al territori. És camp adobat perquè hi puguin entrar, doncs, estructures comercials amb un treball assalariat bastant més precari i, per tant, que puguin treballar en aquestes condicions. No és el teixit local el que pot fer-ho.

Òbviament, vull dir, vinga a defensar el model de comerç català, però el que es parla en aquest Ple, abans de tractar dels establiments històrics, va ser una rebaixa fiscal per obrir casinos i hotels, i carregar-se d'una tacada tot el consens en la promoció del turisme arrelat al territori que hi havia al Camp de Tarragona i en particular al Baix Camp, que s'havia treballat amb els hotelers de Salou, amb els hotelers de Vila-seca, amb

tot el teixit que hi havia allà, de promoure tot l'hinterland —que els agrada tant dir, no?, amb això de l'aeroport, l'hinterland— per poder enriquir tota la zona. I és clar, vull dir, amb apostes com la BCN World s'ho carreguen d'una tacada i després no sé si faran campanya a Salou per defensar el comerç arrelat al territori, el comerç de proximitat, però em sembla que és bastant contradictori.

I òbviament, la conversió dels nuclis urbans de les ciutats mitjanes i les grans ciutats han convertit els centres urbans, en conjunt, s'han convertit en aquest país els centres urbans en, bàsicament, grans centres comercials de franquícies a cel obert, on poc espai queda ja per al comerç local, poc espai queda ja per al comerç de proximitat, perquè les franquícies són les úniques que poden competir en preu del sòl, promocionat a l'hora de fer aquests centres urbans, de fer-los operacions de «gentrificació» i, per tant, d'encariment absolut del preu del sòl, els han convertit en un mar de franquícies amb què difícilment podem tractar.

Miri, tenen encara possibilitat de rectificar en algunes polítiques públiques. Vostès no poden aplicar ara un pla especial, o sigui, els plans especials dels ports de la Generalitat per convertir-los també en zones d'oci, que encareixin una barbaritat el sòl al seu voltant, que la primera conseqüència automàtica que tindrà és carregar-se al voltant d'aquests nous ports que estan construint, automàticament, com va passar a la Ràpita, com ha passat a Segur de Calafell, tot el comerç del voltant, tradicional, de pescadors, etcètera, passarà automàticament, com passarà a Vilanova i passarà a tants ports en què estan vostès invertint.

Res més. Nosaltres donarem suport a totes dues mesures. I això.

(Roger Montañola i Busquets demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Sí, per al·lusions i un aclariment, senyora presidenta. *(Pausa.)* Primer de tot, referit al que el senyor Mena...

La presidenta

Té trenta segons, eh?

Roger Montañola i Busquets

És important que coneguem la dimensió del que parlem. S'han catalogat 359 comerços emblemàtics dels quals els afectats acaben sent només 25 a la ciutat de Barcelona. Per tant, entenem que no estem parlant de grans dimensions.

I segona qüestió, que no me'n puc estar. El senyor Luna ens titllava de centralistes, i el centralisme, senyor Luna, no es valora amb paraules i quantes vegades es diu «Barcelona», sinó amb fets. I la realitat és que el Govern espanyol, el Govern de què forma part el seu

partit es pensa que el món acaba entre Atocha i les Torres KIO. Per tant, zero lliçons de polítiques centralistes al Govern de Convergència i Unió.

(Rafael Luna Vivas demana per parlar.)

La presidenta

El senyor Luna... *(Veus de fons.)* Té trenta segons. *(Pausa.)* Ara; ara sí —ara sí.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies. Simplement, dir-li al senyor diputat, que es preocupi més de les qüestions de casa, que es preocupi més de la Llei de comerç, que encara no han presentat, i que el que l'ha de preocupar de debò és com en aquest país se prohibeixen qüestions i activitats, se tanquen places de braus i se construeixen mesquites. D'això és del que s'ha de preocupar.

(Remor de veus. Alícia Romero Llano demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Romero?

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. *(Persisteix la remor de veus.)* Vo-lia, per al·lusions..., bé, agrair, en general, el suport...

La presidenta

Un moment, senyora Romero. Senyora Romero, un moment. *(Pausa.)* Té trenta segons.

Alícia Romero Llano

No, volia donar les gràcies als grups que donaran recolzament a aquestes proposicions de llei. Em sap greu que Convergència i Esquerra no s'ho repensin. Crec que és una oportunitat per donar resposta a una necessitat que en aquests moments hi ha amb relació a la preservació dels comerços emblemàtics.

Mirin, jo no tinc tanta fe, senyora Russiñol, perquè el Ple del Parlament, en la Comissió d'Empresa i Ocupació, va aprovar fa més d'un any una proposta de resolució que va presentar el Grup Socialista per tal que la Llei de comerç es portés al Parlament abans de finalitzar l'any 2013; estem a mitjans del 2014 i aquesta llei no arriba. Per tant, no tinc fe ja en aquest Govern. A més a més, el senyor Felip Puig avui no hi era, que era un debat interessant, en què podia haver participat o com a mínim escoltat. I, per tant, miri, menys promeses i més fer feina. I, per tant, la feina es fa aprovant avui, votant favorablement la tramitació d'aquestes dues proposicions de llei.

La presidenta

Passem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió a la

Proposició de llei de modificació de la Llei 16/2000, de l'impost sobre grans establiments comercials.

Comença la votació.

Atès que la proposició de llei ha estat rebutjada per 70 vots a favor i 60 en contra, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Amb relació a la segona Proposició de llei, de modificació de l'article primer de la Llei 9/93, del 30 de setembre, del patrimoni cultural català, atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, continua la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures fiscals
per a reactivar el consum, la inversió
i l'ocupació (tram. 300-00193/10)

I seguim amb els punts de l'ordre del dia, que són les interpel·lacions, i el punt vuitè: interpel·lació al Govern sobre les mesures fiscals per reactivar el consum, la inversió i l'ocupació, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

(Pausa llarga.)

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Mas-Colell, aquest passat divendres el Govern d'Espanya va iniciar els tràmits per aprovar una important reforma fiscal, que portarà a una disminució de l'IRPF, a una disminució de l'impost sobre societats, així com a una congelació de l'IVA i una reducció, en sis punts percentuals, de les retencions que han de pagar els autònoms; una rebaixa d'impostos, senyor Mas-Colell, que permetrà que la gent, tant a Catalunya com al conjunt d'Espanya, tinguin més diners a les seves butxaques, més diners per poder consumir, més diners per poder estalviar, més diners per poder invertir, cosa que farà incrementar l'activitat econòmica, cosa que farà incrementar el consum, incrementar la inversió i, per tant, incrementar les persones ocupades, cosa que generarà més bases imposables que pagaran impostos.

Senyor Mas-Colell, per garantir aquest nou cicle en la política fiscal, en primer lloc, a Espanya vam haver d'evitar el rescat de l'economia espanyola per part de la troica, malgrat el que deia vostè en les dates en què es deia, es debatia si hi havia d'haver o no rescat de l'economia espanyola. Diari *Cinco Días*, un dels principals rotatius a nivell espanyol, com a diari econòmic. Vostè afirmava, i deia aquest diari, d'unes declaracions seves: «Mas-Colell prevé que el rescate a España llegue en cuestión de semanas.» Això ho deia vostè, senyor Mas-Colell.

Doncs, bé, sort que el president del Govern d'Espanya i el seu equip econòmic no van fer cas de vostè, senyor Mas-Colell, com a conseller d'Economia de la Generalitat de Catalunya, que demanava que Espanya

demanés un auxili a la troica per a l'economia espanyola.

Senyor Mas-Colell, sap quines haurien sigut les conseqüències per a les famílies catalanes, per a les empreses catalanes, per als treballadors de Catalunya o per als pensionistes catalans, demanar el rescat a la troica tal com vostè demanava que fes el Govern d'Espanya?

Per això, senyor Mas-Colell, passat un any i mig des que vostè fes aquelles declaracions exigint que Espanya demanés el rescat, li demano i li pregunto si ens pot dir per què vostè va fer aquella petició al senyor Mariano Rajoy i al senyor De Guindos que demanessin el rescat de l'economia espanyola a la troica. Senyor Mas-Colell, creu que va estar encertat demanant que Espanya demanés el rescat a la troica?

Crec, senyor Mas-Colell, que vostè avui té una gran oportunitat, en aquest Ple del Parlament, davant dels representants de la societat catalana, per demanar disculpes pel que va dir, que Espanya havia de demanar el rescat a la troica, que hauria implicat greus conseqüències per a les famílies catalanes, per als treballadors catalans i per a les empreses catalanes.

Doncs, bé, senyor Mas-Colell, si vostè fa un any i mig afirmava que Espanya havia de demanar el rescat a la troica, un any i mig després, davant la baixada d'impostos que proposa el Govern d'Espanya, vostè la titlla, aquesta rebaixa d'impostos que proposa el Govern d'Espanya, d'obsessió i d'imprudent. Diari *El Periódico de Catalunya*, un dels principals diaris de Catalunya, on vostè afirma...: «Mas-Colell tilda de imprudente la obsesión del Gobierno de España por bajar impuestos.»

Per tant, senyor Mas-Colell, quan vostè fa aquestes afirmacions, de què està en contra? Està en contra, potser, que el conjunt de contribuents catalans paguin menys impostos? Està en contra, potser, que els autònoms paguin menys? Està en contra, potser, que a les petites i mitjanes empreses i a les empreses catalanes se'ls abaixi l'impost sobre societats? Està en contra, potser, que hi hagi impostos negatius, és a dir, ajudes a les famílies, a les famílies nombroses i a les famílies que tinguin a càrrec ascendents i descendents? De què està en contra, senyor Mas-Colell?

Senyor Mas-Colell, quan la prima de risc està en cent trenta punts bàsics i, per tant, Espanya ha de pagar menys interessos per finançar-se; quan Espanya creixerà, segons tots els estudis econòmics, per sobre del 2 per cent l'any 2015; quan l'atur disminuirà en 600.000 persones d'aquí a l'any 2015, fet que permetrà haver de pagar menys subsidis d'atur i que més persones treballin i, per tant, paguin impostos, i quan s'obtidran ingressos extraordinaris, no com els que vostè afirma en els seus pressupostos, sinó ingressos extraordinaris de debò, com la venda del 49 per cent d'AENA, que permetrà ingressar 2.450 milions d'euros..., això farà que la rebaixa d'impostos es pugui portar a terme no perjudicant ni la recaptació ni tampoc el compliment dels objectius de dèficit.

Senyor Mas-Colell, al contrari del que fa el Govern d'Espanya, vostè en aquest 2014 ha creat trenta noves

taxes i nous impostos. Ha recuperat l'impost sobre successions que vostè mateix va eliminar fa dos anys, amb el suport del Partit Popular. I ara mateix hi ha en tràmit l'aprovació de tres nous impostos: sobre l'aviació comercial, sobre l'energia elèctrica i sobre la indústria. I, a més, per si no n'hi havia prou, el senyor Mas-Colell encara ens vol posar un impost sobre l'ADSL, un impost sobre els pisos buits i un impost sobre les begudes ensucrades. A més, a Catalunya, els contribuents, com es deia aquest matí per part de la nostra presidenta, Alicia Sánchez-Camacho, els catalans paguem l'IRPF més alt del conjunt d'Espanya.

Vostè, com és previsible, senyor Mas-Colell, em dirà que això és culpa del model de finançament que regeix en el conjunt de comunitats autònomes, però li recordo, per si no ho sap o no ho vol saber, que aquest model de finançament vigent a dia d'avui va ser un acord entre el senyor Zapatero i els seus socis d'Esquerra Republicana de Catalunya, que en aquell moment lideraven el Govern tripartit.

O, per exemple, comunitats autònomes com la Comunitat de Madrid o Illes Balears, que tenen el mateix tractament en el model de finançament, tenen molts menys impostos i uns impostos molt més baixos que els que es paguen a Catalunya.

Per això, senyor Mas-Colell, li pregunto: mantindrà que els catalans hagin de continuar fent front als impostos autonòmics més alts del conjunt d'Espanya? De què serveix, senyor Mas-Colell, que la Generalitat de Catalunya tingui capacitat normativa sobre l'IRPF, sobre l'impost de transmissions patrimonials, sobre l'impost d'actes jurídics documentats, sobre l'impost del patrimoni o sobre l'impost de successions i donacions si per a l'únic que la utilitza vostè és per fer que els catalans paguin els impostos més elevats del conjunt de comunitats autònomes d'Espanya?

Senyor Mas-Colell, l'actual Govern, del senyor Artur Mas o el senyor Junqueras, o el senyor Junqueras i el senyor Artur Mas –*tanto monta, monta tanto*–, és un govern que es dedica a escurar les butxaques dels catalans a través d'impostos; és un govern escurabutxaques; un govern, el de la Generalitat de Catalunya, que està perjudicant la rebaixa d'impostos que ha iniciat el Govern d'Espanya, mantenint, com li deia, els impostos autonòmics més elevats de totes les comunitats autònomes del conjunt d'Espanya; un govern, el de la Generalitat de Catalunya, que mai compleix amb els objectius de dèficit i que té el deute més elevat del conjunt de les comunitats autònomes d'Espanya.

Per això, senyor Mas-Colell, li exigim, des del Partit Popular, que no incrementi els impostos de què vostè té competència; no continuï sent un fre al consum, a l'estalvi i a la inversió, amb els elevats impostos autonòmics que han de pagar el conjunt de contribuents catalans. CoHabori, senyor Mas-Colell, en la rebaixa d'impostos, situant els impostos de la seva competència, que es paguen a Catalunya, en la mitjana del conjunt d'impostos autonòmics que es paguen en el conjunt d'Espanya, cosa que ajudarà, sens dubte, senyor Mas-Colell, al creixement econòmic, a incrementar la

recaptació, a incrementar l'estalvi, i això afavorirà, en definitiva, complir amb els objectius de dèficit.

En contra del que em dirà vostè, una rebaixa d'impostos el que genera, en un moment on l'economia europea i l'economia espanyola està en creixement econòmic, és més recaptació, perquè, com li deia, això generarà un augment del consum, perquè les persones tindran més diners a les seves butxaques, generarà un augment de l'estalvi, que portarà a més inversió, fet que acabarà generant un augment de la recaptació.

Per això, senyor Mas-Colell, no faci seguidisme dels que el manen, és a dir, el senyor Oriol Junqueras i el senyor Pere Aragonès, i iniciï polítiques a favor de les butxaques dels catalans, perquè tinguin més recursos per poder consumir i per poder invertir.

Senyor Mas-Colell, no torni a cometre una equivocació similar –no baixant impostos– com la que va cometre quan va demanar que el Govern d'Espanya demanés el rescat a la troica.

En definitiva, senyor Mas-Colell, acabi el seu mandat de conseller d'Economia no frenant l'economia catalana, és a dir, no ofegant a impostos les persones, famílies i empreses catalanes com vostè porta fent des que és conseller d'Economia i, especialment, amb els últims pressupostos, en què vostè, com li deia, senyor Mas-Colell, va crear trenta noves taxes, va recuperar l'impost de successions, i té prevista la creació de sis nous impostos en l'economia catalana, tres que ja estan en tràmit parlamentari i tres més que pensa introduir properament.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per respondre aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyor president... Senyor diputat..., avui el senyor Coto ha vingut tot inflat perquè pensa que a la fi pot parlar d'abaixar impostos. El seu Govern s'ha dedicat a apujar impostos des que va començar, i ara figura que n'abaixa i corre a dir-nos-ho. Miri, jo li podria dir que nosaltres aquest dematí ja n'hem abaixat un, d'impost.

Bé, una clarificació: si per demostrar que jo vaig demanar el rescat d'Espanya l'únic que ha trobat és un article a *Cinco Días* que diu que dic, que potser dic, i que potser que algú va sentir, doncs li asseguro que no ha demostrat res. Trobi'm una cita parlamentària, trobi'm una entrevista formal a un mitjà de comunicació, i llavors li hauré de concedir que, efectivament, ho vaig demanar. Però si no em troba ni cap cita parlamentària ni cap entrevista, això de trobar un tros de diari que diu que dic no em val.

Bé, li parlaré de les diferències entre el seu Govern i el Govern de la Generalitat, entre el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat. Per cert, que si hem de

fer gracies amb els noms, vostè ha dit que el Govern de la Generalitat és «escurabutxaques», i se m'ha acudit que podríem qualificar el seu Govern, el Govern de l'Estat, com a escanyaautonomies. Crec que seria una descripció justa –una descripció justa.

En fi, li parlarem de les diferències entre tots dos governs. Una és una diferència de fet –de fet: tenim un control diferent, un domini diferent de les nostres bases fiscals. La base fiscal, els ingressos de l'Estat, no són totalment predictibles, perquè hi ha la incertesa natural de l'economia. Però a això nosaltres hi hem d'afegir tota la incertesa que ve de què farà l'Estat. El resultat és que tenim un nivell de falta de control de les nostres bases fiscals molt clar. I ja li diré que la conclusió del que li diré avui és que..., el problema no és que vostè ha dit que què fem amb la nostra capacitat normativa. El problema és que de capacitat normativa en tenim molt poca. Perquè el que nosaltres realment voldríem tenir és una hisenda pròpia, i amb una hisenda pròpia li asseguro que podríem fer moltes coses, amb el nivell d'impostos. Bé, aquesta és la primera diferència, i d'això li parlaré, diguem-ne, a la segona part.

La segona diferència, de què li parlaré ara, és que el Govern de l'Estat en tot aquest tema –efectivament, aquí sí que li dic que el diari em citava correctament– es comporta amb imprudència, amb falta de prudència, fins i tot diria amb imprudència temerària, mentre que nosaltres en aquest tema serem prudents. Per què dic això de la imprudència? El Govern va dir que faria una reforma fiscal, i fins i tot va fer una comissió, que va proposar una petita reforma; res molt ambiciós. Així i tot, no li han fet massa cas, al pobre senyor Lagares, i han fet el que suposo que volien fer des del principi, que és quelcom descriptible com una rebaixa fiscal. És a dir, una rebaixa fiscal més de què també podríem qüestionar el grau de progressivitat, però no posaré..., perquè el marginal màxim sí arriba als seixanta mil euros. Però, en fi, ara no insistiré en aquest punt. Però sí s'ha volgut transmetre a la comunitat de ciutadans que es fa una rebaixa fiscal. Ja es veurà al final la magnitud d'aquesta rebaixa fiscal. Perquè aquí també hi ha miralls i hi ha fum. Ja es veurà si és en un any, si és en dos. Ja es veurà. Però la impressió que s'ha volgut enviar és la de rebaixa fiscal.

El problema és que aquesta impressió de rebaixa fiscal també s'envia, per tant, a la comunitat internacional, i per tant també s'envia a totes les agències reguladores, i per tant s'envia al Fons Monetari Internacional, i s'envia a la comissió. Totes aquestes institucions més aviat s'han quedat esparverades, perquè els ha semblat imprudent –els ha semblat imprudent. Per què els ha semblat imprudent? Doncs siguem realistes: perquè el nivell de dèficit d'Espanya és encara elevat; perquè hi ha uns plans d'estabilitat; perquè la recuperació de l'economia, que crec que és real, és així i tot fràgil, depèn de coses com que es mantinguin baixos els tipus de les primes de risc, i per això la confiança és molt important, i perquè no està clar quins seran els ingressos del sistema fiscal actual, amb les modificacions. El lògic, el que pensaria una gestió prudent, és que primer es canvien les coses que s'hagin de canviar, i, llavors, si es veu que això genera més ingressos, doncs es rebaixen

aquests ingressos amb una rebaixa fiscal. Però fer la reforma, o la semireforma... En tot cas, fer, sobretot, les rebaixes sense tindre gaire idea sobre quin efecte tindrà això sobre els ingressos és, ho repeteixo, entre imprudent..., i és, ho diuen les instàncies internacionals, i és difícil discutir que sigui el cas, començar la casa per la teulada.

Es diu molt, i vostè ho ha dit, que això estimularà el consum. Miri, en termes de fonaments macroeconòmics, el que es fa no té fonaments macroeconòmics. Certament, una reducció dels impostos té un efecte d'estímul sobre el consum privat, però, com que estem en condicions d'un marge de dèficit donat i definit, si hi han menys ingressos han d'haver-hi menys despeses. O sigui que el que potencialment s'arribaria a guanyar en consum privat es perdria en consum públic. Per tant, no hi ha cap efecte macroeconòmic. De fet, l'efecte macroeconòmic probablement és negatiu, perquè part de l'efecte d'estímul serà estalvi. Molt lògic en les condicions d'endeutament que hi ha. O sigui que si la qüestió fos mantenir activitat econòmica, cosa importantíssima pels nivells d'atur que tenim, el que caldria és mantenir la despesa pública, en aquest moment. O sigui que aquest argument d'efecte d'estímul simplement no hi és. Més aviat al contrari.

No, s'ha volgut fer un moviment que és possible que quan dintre d'uns anys el jutgem se li pugui passar el mateix judici que als quatre-cents euros del senyor Zapatero. És a dir, abans d'unes eleccions es fan regalets fiscals. Ja el temps ho dirà.

Per què és perillós, tot això? Ja els ho explicaré. Però, evidentment, és perillós perquè cal mantenir els serveis públics. Això també ho han dit les organitzacions internacionals. Si volem serveis públics al nivell europeu, doncs ens ho han de pagar. I no hi ha més. I, per tant, què passarà? Doncs que si tot això no funciona patiran els serveis públics, i, com que estan en mans de les autonomies, patirà el finançament autonòmic, cosa que és evidentment molt rellevant, i d'això en parlarem dintre d'un moment.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula el diputat José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyor president, senyores i senyors diputats..., miri, senyor Mas-Colell, quan amb tanta rotunditat ha dit que vostè no va demanar que Espanya demanés el rescat, doncs he pensat: «Home, potser m'he equivocat i ho he llegit malament.» Però miri: faci un exercici molt fàcil, senyor Mas-Colell. Vagi a Google i posi: «Mas-Colell rescat a Espanya.» La primera notícia que li sortirà és del diari *Ara*. Jo pensava que com que el *Cinco Días* no és un diari subvencionat potser per això va posar aquesta notícia. Doncs no. Resulta, senyor Mas-Colell, i ho pot veure si mira al faristol..., veurà una notícia del diari *Ara* en què afirma, i no crec que un diari subvencionat..., i si el diari *Ara* ha mentit li demanaria que com a mínim li tregui la subvenció.

Però el diari *Ara* afirma: «Andreu Mas-Colell ha assegurat aquest dimecres en un dinar col·loqui amb empresaris al Círculo Ecuestre de Barcelona que en qüestió de setmanes Espanya demanarà un rescat. Hi haurà accés al crèdit, i això ens anirà bé a tots.» Això és el que va dir el senyor Andreu Mas-Colell el dia 3 d'octubre de l'any 2012. Per tant, senyor Mas-Colell, li ho reitero: utilitzi aquest faristol del Parlament, utilitzi la rèplica a aquest diputat, per demanar disculpes a la societat catalana per haver demanat el rescat de l'economia espanyola, que hauria implicat el rescat de molts catalans i hauria perjudicat els funcionaris catalans, hauria perjudicat les empreses catalanes i hauria perjudicat els treballadors catalans. I senyor Mas-Colell: això és la mostra del seu encert històric. És a dir, si vostè afirma ara que la rebaixa fiscal del Govern d'Espanya és dolenta, vist els seus antecedents probablement sigui molt positiva.

Miri, senyor Mas-Colell: avui el senyor Artur Mas afirmava que volia que la Generalitat de Catalunya recaptes i tingués capacitat normativa en tots els impostos. Per què la volen, si tot impost en què vostès tenen capacitat normativa l'únic que fan és situar-lo en el punt més elevat del conjunt d'Espanya? Valgui'n Déu que vostè, senyor Mas-Colell, tingués la capacitat de decidir quin IVA es paga, perquè pagaríem probablement l'IVA més car de tot Europa, probablement. Com a mínim de l'entorn del 30 per cent, vist el que ha fet vostè amb la resta de figures impositives en què vostè ha tingut capacitat de gestió. Senyor Mas-Colell: hi ha zones al món, desgraciadament, que són paradisos fiscals, però vostè en el que ha convertit Catalunya, en l'àmbit de les seves competències, és en un infern fiscal. I la mostra d'això és que en tot impost, sigui IRPF, sigui impost de transmissions patrimonials, sigui impost d'actes jurídics documentats, sigui impost de successions, sigui impost de donacions, sigui el que sigui, toqui vostè l'impost que toqui, l'únic que aconsegueix és situar-lo en el punt més elevat de totes les comunitats autònomes d'Espanya, i a vegades, en molts casos, com veiem amb l'IRPF, en el punt més elevat de tot Europa.

Miri, vostè ens acusa a nosaltres de ser «escanyaaautonomies». Com vol, senyor Mas-Colell, que el partit que governa tretze comunitats autònomes, el partit autonomista per excel·lència, el partit que governa més autonomies del conjunt d'Espanya, sigui un partit «escanyaaautonomies»? Vostè creu que nosaltres ens escanyaríem a nosaltres mateixos? Vostè creu que el Partit Popular, el seu Govern nacional, escanyarà les autonomies, quan la majoria són governades pel seu propi partit? Primer, no ho faríem per això. No pel fet que governem, sinó... Això és una mostra més. Nosaltres ho fem perquè nosaltres creiem en l'estat autonòmic, i creiem en les autonomies que tinguin capacitat de gestió, capacitat d'oferir serveis. I per això volem unes autonomies adequadament finançades. La mostra clara que no estan adequadament finançades és que l'actual model de finançament va ser un acord, i ho torno a reiterar, entre els seus actuals socis, o els seus actuals caps, és a dir, Esquerra Republicana de Catalunya, amb el senyor Zapatero, perquè en aquell moment Esquerra Republicana liderava el Govern tripartit.

Miri, i quant als quatre-cents euros..., vostè ens acusa..., ens compara amb el senyor Zapatero envers els quatre-cents euros. Escolti, jo li vull recordar que vostès, Convergència i Unió, en aquella legislatura dels quatre-cents euros del senyor Zapatero, vostès, al Congrés dels Diputats, amb el senyor Duran i amb senyor Pere Macias, de Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya, van donar suport a la major retallada social de la història que hi ha hagut a Espanya, amb la congelació de les pensions i amb la reducció d'un 5 per cent dels sous dels treballadors públics.

Per tant, nosaltres el que fem és, un cop sanejats els comptes públics, un cop reduït el dèficit públic, un cop la prima de risc baixa de sis-cents a cent trenta punts bàsics, i, per tant, ens podem finançar amb més facilitat, un cop l'economia espanyola ja està en creixement econòmic i es preveu un creixement del 2 per cent per a l'any 2015, doncs, lògicament, complim amb el nostre programa electoral, que era abaixar impostos.

Vostès van dir, van prometre en el programa electoral en dues ocasions que eliminarien l'impost de successions i resulta que, després d'haver-lo eliminat, el primer que fan, quan vostè torna a ser conseller d'Economia per segona vegada, és tornar a posar aquest impost sobre successions.

Per tant, senyor Mas-Colell, aquí l'únic que escanya la Generalitat de Catalunya és vostè amb les seves polítiques econòmiques de dèficit, de deute i d'impostos excessius, d'impostos extrems, que l'únic que fan és perjudicar l'economia catalana, les famílies catalanes i les empreses catalanes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També, per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Miri, nosaltres en aquest... Senyor president... Senyor diputat, nosaltres en aquest tema tindrem una prioritat absoluta; la prioritat absoluta és el finançament dels serveis públics de l'estat del benestar, no farem com altres i no els posarem en perill. Quan diem que serem prudents, vull dir que això està per davant de tot. Això vol dir que necessitem un nivell d'ingressos que permeti aquest finançament, que no pot ser inferior al nivell de despeses actuals.

I quina situació tenim? Doncs, no ho sabem pel que fa a ingressos. Si es manté exactament el mateix sistema de finançament actual, doncs, miri, l'efecte immediat de la rebaixa de l'Estat és un efecte negatiu sobre els nous ingressos. O la mesura aquesta –que, per cert, d'augment d'impostos, eh?– de l'IVA sanitari..., doncs, això repercuteix sobre la hisenda de la Generalitat. Miri, 58 milions, estimem, només de la brometa de l'IVA, de la seva baixada..., perdó, pujada d'impostos

per l'IVA. O sigui que per aquí només hi perdem, o sigui que no veig com podem tenir més marge per aquí.

Però, en fi, s'hauria de..., tots entenem que hauria d'haver-hi un nou sistema de finançament radicalment diferent, però no sembla que l'Estat vulgui fer-ho. Del que està parlant, el que se'n anuncia i està parlant és que l'any que ve, doncs, farà el mateix i que s'ha dit que «los ingresos serían superiores para las autonomías». No està clar si aquest «superiores» és net o brut, de la pèrdua que els acabo de dir, i no està gaire clar si aquest augment és d'euros, de desenes d'euros, de milers, de centenars de milers o, com hauria de ser i no serà, de milers de milions. Jo ja ho dic, no està clar.

També quan es parla, es parla dels fons, però no es parla de les liquidacions. Total, no tenim ni idea de quins diners rebrem aquest any 2015. Està totalment en mans del *ministerio*, que ja els asseguro que el finançament autonòmic serà la variable d'ajust per a totes les incerteses que he dit abans, i el que tractaran de fer és, quan les conseqüències de la baixada d'impostos, si és real, es faci sentir en el finançament dels ajuts públics..., tractaran, com vostè està tractant ara, d'assenyalar les autonomies com les responsables. No crec que hi hagi gaire gent que s'enganyi per això.

Per tant, escolti, la prioritat nostra és clara, és el finançament dels serveis de l'estat del benestar. I sí, si tenim els impostos que tenim, etcètera, és conseqüència única i exclusiva de la situació d'asfíxia en la qual ens manté el Govern central. Que, miri, no estic dient que sigui anticatalanisme o que sigui contra Catalunya, perquè ja li he dit que tractava totes les autonomies per igual, el que passa és que les que governen vostès, doncs, no es queixen. Perdó, no es queixen en públic; ja li asseguro jo que en privat es queixen molt, fins i tot m'imagino que es queixen a vostè. Ho saben perfectament que se les està escanyant.

Acabaré i, miri, li faré un tracte, senyor Coto. Vostè recolzi la meua petició que tinguem el control de tots els impostos, vostè em recolza això, i jo li garanteixo –li garanteixo– els tipus més baixos d'Espanya, eh? Els tipus més baixos d'Espanya, vol vostè? Els hi dono, però vostè em recolza demanant el control de tots els impostos.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

InterpeHació

al Govern sobre la transferència de coneixement i els parcs científics (tram. 300-00187/10)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpeHació al Govern sobre la transferència de coneixement i els parcs científics. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i en el seu nom té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Romero Llano.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bona tarda de nou, diputats, diputades. Bé, doncs, fem aquesta interpeHació per parlar sobre la innovació, sobre la transferència de coneixement, amb un to positiu i constructiu, com no podia ser d'una altra manera, sobretot perquè l'interpeHat, doncs, és el conseller Mas-Colell, a qui respecto enormement, sobretot pels temes de què parlaré, evidentment, dels quals sap molt més ell que jo. Per tant, des del respecte, però també des de l'obligació de l'oposició de posar sobre la taula aquells temes que ens preocupen i aquelles problemàtiques que creiem, doncs, que cal millorar des de l'acció del Govern.

Mirin, és de justícia, em sembla, reconèixer l'esforç que han fet molts governs des de l'inici de la democràcia per donar la rellevància que calia a la recerca, a la ciència, a la tecnologia i al coneixement. Em sembla que aquest és un esforç que hem fet entre tots, segurament amb més èmfasi des dels darrers deu anys, però és un esforç que cal reconèixer. És tant així, que els bons resultats estan sobre la taula i en aquests moments el nostre sistema de recerca és un dels millors, està reconegut a nivell internacional i té un alts nivells d'excel·lència.

Per tant, aquells esforços compartits per tots, fets per diferents governs de diferents colors polítics, doncs, han donat uns resultats, i avui podem afirmar, i no ho dic jo, sinó que ho diuen els experts, doncs, que tenim un sistema de recerca català molt bo.

Tot i així, si parlem, per exemple, de la innovació, en aquest sentit, no podem tenir, doncs, una afirmació tan contundent, perquè és veritat que en el cas de la innovació estem endarrerits, bastant endarrerits amb relació a les regions més avançades d'Europa; no estem al mateix nivell que en l'àmbit de la recerca, no?

És veritat que tenim els ingredients, que tenim la recepta, però segurament en l'execució no ho estem fent tan bé, no des d'ara, des de fa algun temps, i, per tant, els resultats no són els òptims i els que mereix un país com Catalunya.

Miri, amb relació a la despesa de tots els programes pressupostaris que dedica la Generalitat de Catalunya a recerca i innovació, doncs, aquests pressupostos han anat al llarg dels anys creixent fins al seu punt màxim, que va ser l'any 2008, any d'inici de la crisi. Des d'aleshores aquest pressupost ha anat baixant, ha anat descendant pel que fa a l'àmbit de la recerca, el desenvolupament i la innovació, i aquesta, doncs, evidentment, no és una bona notícia. L'any 2014 ja podem parlar d'un 30 per cent de reducció, de disminució del pressupost per a aquest àmbit.

Va començar, sobretot, la davallada important l'any 2011, amb un 26 per cent de reducció, i això, doncs, ha anat minvant els recursos i les polítiques destinades a aquest àmbit. I no ho dic jo, ho diu el document, l'informe de seguiment del Pacte nacional per a la recerca i la innovació, que saben vostès que es va aprovar per part de tots els grups parlamentaris l'any 2008. Per tant, no estem complint un dels objectius que marcava aquest pacte nacional i sobretot no estem complint

o cada vegada estem una mica més lluny de l'objectiu del 3 per cent del PIB català dedicat a la recerca i la innovació al nostre país.

Miri, l'altre dia en una jornada, el secretari d'Empresa deia que, evidentment, no estaven podent arribar a les xifres acceptables ja que hi havia una despesa social que calia resoldre i a la qual calia donar més recursos. A mi em sap greu que fes aquesta afirmació, perquè, escoltin, i vostès ho saben molt bé, n'hem parlat aquí moltes vegades, però ahir va haver-hi un informe d'UNICEF que parlava sobre la pobresa a l'Estat espanyol i, evidentment, també a Catalunya, i les xifres són molt preocupants: un de cada quatre nens, a Catalunya, doncs, passen malnutrició, estan en risc d'exclusió social, en risc de pobresa. I, per tant, doncs, si això fos així, com deia el senyor Pere Torres, probablement no tindríem aquestes xifres, no?

Per tant, sí que es pot fer un esforç, i, en tot cas, si no es fa, doncs, haurien de..., hauríem de fer-lo en altra banda, en l'àmbit social, com deia ell, que tampoc nosaltres veiem que això sigui així.

Per tant, com deia, en aquests moments, una disminució important dels recursos, tal com diu aquest informe de seguiment del 2013 del Pacte nacional per a la recerca.

Miri, hi han algunes dades d'aquest informe de seguiment que a nosaltres ens preocupen molt, conseller, i estic convençuda que a vostè també. Miri, pel que fa a la innovació com a base de l'activitat productiva assenyalaré alguns punts, els negatius, eh?, perquè és veritat que n'hi han de positius, però en general creix el gruix de la tendència negativa en els darrers dos anys d'alguns aspectes, com, per exemple, l'activitat de transferència de coneixement de les universitats catalanes, que té una tendència negativa; les despeses totals en activitats innovadores per part de les empreses, també una tendència moderadament negativa; la intensitat innovadora de les empreses; les empreses que fan activitat innovadora, i la innovació de la Generalitat de Catalunya. Tots aquests ítems tenen una tendència negativa, sobretot comparada en els darrers dos anys.

I en l'epígraf sobre la inversió, la innovació i recerca en l'àmbit públic i privat, perquè és veritat que la innovació no només no depèn només de l'àmbit públic, només faltaria, aquí hi ha una forta implicació del sector privat, doncs, també hi han dades preocupants: el tant per cent de la despesa interior bruta en R+D respecte al nostre PIB també és negativa; la despesa empresarial en innovació sobre el PIB també és negativa; la dels pressupostos de la Generalitat en aquest sentit també és negativa, i la captació de fons –una dada que no havia passat fins fa un parell o tres d'anys–, la captació de fons europeus i estatals també és negativa.

Per tant, a nosaltres aquestes..., l'anàlisi d'aquest informe de seguiment del pacte nacional, amb aquestes tendències negatives en elements tan importants com són la inversió en innovació, tant des de l'àmbit públic com des de l'àmbit privat, i la innovació com a base de la nostra activitat productiva, que ha de ser la que ens ha de permetre, doncs, escolti, mantenir la pros-

peritat i l'estat del benestar al nostre país, perquè, si les empreses competeixen, són capaces de donar valor afegit als serveis, als productes, als processos, doncs, evidentment, el país prosperarà..., doncs, bé, aquestes dades per nosaltres són molt preocupants. Hem d'intentar girar-les, capgirar-les d'alguna manera, tal com estableix, doncs, el Pacte nacional per a la recerca i la innovació, que, vistes aquestes xifres, doncs, podem concloure que no estem complint.

L'altre dia hi havia una jornada sobre recerca i empresa que va presentar unes conclusions al Parlament –això va ser divendres passat– en què marcaven com a línia de futur un pla estratègic per a la innovació. Ells deien: «un nou model català d'innovació». No sé si això és el que cal, i m'agradaria després escoltar el conseller. Però el que està clar és que tenim algun problema en com transferim el coneixement i el convertim en innovació. Segurament ens costa molt localitzar aquest coneixement i valoritzar-lo en la creació d'empreses, que és un element en què sempre, doncs, hem tingut alguns problemes, i com injectem també aquest coneixement en forma d'innovació a les empreses perquè siguin més competitives i generin més valor afegit.

Probablement, un dels problemes que tenim i que comporta això és justament l'estructura industrial que té Catalunya. En aquests moments, i des de ja fa molts anys, el 99,8 per cent de les empreses, és a dir, gairebé el 100 per cent de les empreses catalanes, tenen menys de 250 treballadors, i d'aquest el 92 per cent, menys de deu. Això, evidentment, dificulta molt la innovació, l'aposta del sector per la innovació, però, en aquest sentit, l'Administració ha de poder facilitar..., perquè està clar que no pot innovar per part de les empreses, però sí que pot facilitar alguns aspectes, no? En casos com aquests, d'empreses tan petites, doncs, generar plataformes o xarxes innovadores; en fi, altres propostes.

La innovació, ho hem dit moltes vegades, i aquest és un mantra que es va repetint, no és només la recerca, és moltes altres coses: es pot innovar en procés, es pot innovar en producte, en organitzacions, en màrqueting... I per això segurament és molt difícil mesurar el grau d'innovació de les nostres empreses, però cal fer un esforç i un avenç en aquest sentit.

I deia jo abans que una de les feines que ha de fer l'Administració és de facilitador, i jo diria també aquí de compartir el lideratge amb el sector privat, que és veritat que en època de crisi ha posat el fre a la inversió en innovació. I aquí hauríem de veure com conjuguem aquests dos aspectes perquè aquesta davallada, doncs, no estigui perjudicant greument la competitivitat de la nostra economia.

I deia «facilitador», de l'Administració, perquè com ha de facilitar les condicions perquè s'innovi? Es pot fer a través de les infraestructures, que a Catalunya, doncs, n'hi ha moltes, a través de les condicions d'entorn empresarial, a través de dotació de recursos físics i humans, beneficis fiscals, un treball important a la universitat a través d'incentius perquè es faci tota una tasca d'innovació, és a dir, de transferència del coneixement de la universitat a les empreses, i coses que s'estan fent, perquè estic segura que el conseller em

dirà que coses s'estan fent, però probablement podem anar més enllà, veient les dades que tenim en aquests moments. I, de fet, les conclusions d'aquesta jornada que parlàvem de recerca i empresa..., feia algunes propostes interessants.

Jo, en el títol d'aquesta interpellació, el Grup Socialista, incorporàvem un element que són els parcs científics. I l'incorporàvem perquè ens sembla que els parcs científics són un ecosistema innovador molt vàlid per poder justament fer aquesta feina de transferència del coneixement. En els parcs científics tenim universitats, en molts casos tenim centres tecnològics, tenim centres de recerca, tenim espais per a l'emprenedoria, tenim coneixement... Per tant, són elements que ajuden perquè aquesta innovació, aquest coneixement generat a la universitat, després es pugui transferir, es pugui injectar a les empreses o pugui generar noves empreses. Per tant, ens sembla que els parcs en aquests moments poden ser un entorn adequat per treballar i potenciar la innovació en el nostre territori. Hi han altres aspectes i hi han altres instruments, eh? Perquè, com deia, tenim des de les universitats, les OTRI, tenim els centres tecnològics avançats, els centres de difusió tecnològica... És a dir, tenim molts instruments. Alguna cosa ens falla.

I per això nosaltres avui volíem fer la nostra interpellació amb un to constructiu i positiu per intentar veure com modifiquem aquestes dades, com les posem en positiu i generem algunes polítiques que ens permetin millorar aquest sistema d'innovació català, que per desgràcia no està al nivell del nostre sistema de recerca. Per tant, aquí la nostra interpellació sobre la transferència del coneixement i els parcs com un entorn imprescindible per millorar aquest aspecte.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta..., senyora diputada, gràcies per la seva pregunta i els seus comentaris. No tinc cap desacord amb el que ha dit. Crec que moltes de les coses que ha dit tenen tot el sentit. I, efectivament, jo li diré que fem coses, però si en podem fer més i si podem recollir algun dels seus suggeriments, doncs, magnífic.

Efectivament, la innovació, la transferència de coneixement..., en això estem pitjor que en recerca. I és un repte, un repte important d'aquest moment. Aquest és un repte molt important d'aquest moment. Voldria dir que de totes maneres hem de mantenir perspectiva. És a dir, estem millor ara que l'any 2000, i l'any 2000 estàvem pitjor en innovació que estàvem en recerca. Estàvem molt pitjor en recerca, però encara hi estàvem menys..., en innovació. És a dir, hi havia una diferència, l'any 2000, entre recerca i innovació, i aquesta diferència hi és encara ara, però amb trajectòries ascendents de totes dues, tant de recerca com d'innovació. L'any 2000, 2001, quan es parlava d'*start-ups*, doncs, es parlava de Fractus. No n'hi havia cap altra.

Avui en dia ja parlem de desenes cada any. Res a comparar amb Israel, encara, però una situació molt millor que l'any 2000. És a dir, hem de continuar treballant, és un repte principal, hem de treballar amb intensitat per anar-ho millorant.

Ara li diré les coses que fem. Tres eixos principals: capacitació de persones, iniciatives legislatives i reguladores per facilitar la innovació i programes per aixecar recursos de finançament centrats en la innovació.

Capacitació de persones. Potser el programa més important en què s'han posat esforços aquests darrers anys és el Programa de doctorats industrials. No li n'explicaré ara els detalls, perquè els he explicat altres vegades. En tenim ja uns setanta en ple funcionament. I avui, precisament avui, ha sortit la nova convocatòria de setanta-cinc contractes. Jo crec que potser el més important del Programa de doctorats industrials és que ha despertat l'interès de les empreses. I això no sé si és nou, però en tot cas és el test primer d'èxit del programa. Tanquem comptes... Els doctorands industrials representen un sou que paguen les empreses, un sou a beca que paguen les empreses al doctorand. O sigui que el compromís de l'empresa no és una cosa lleugera. Perquè vegin que no és lleugera, per casualitat ho mirava ahir, entrin per exemple a la web del Centre de Recerca Matemàtica i veuran els dos doctorats industrials, els dos projectes de doctorats industrials que s'ofereixen en aquest centre, és a dir, a empreses que estaran vinculades a aquest sector. El triangle és: el doctorand, el centre de recerca o universitat i l'empresa. Estem, doncs, encoratjats, amb aquest programa.

Pel que fa a facilitar els processos d'innovació, els explico una anècdota. La setmana passada estàvem a Califòrnia i vam visitar tant Berkeley com Stanford. Vam firmar un conveni amb Berkeley; vam simplement intercanviar experiències en el cas de Stanford. En tots dos casos vam estudiar i buscar assessorament per al punt inicial del procés de transferència. Si aquí hi ha la universitat i aquí hi ha el mercat, podríem dir que aquestes àrees de finançament que estan més a la vora del mercat estan més o menys resoltes, i que encara queda un trosset, diguem-ne, de donar el primer pas, el primer o el segon pas, des del món del coneixement cap al mercat. I el que vam veure tant a un lloc com a l'altre és el que es fa allí. En el cas de Stanford era en l'àmbit sanitari, de fet bioenginyeria, i en el cas de Berkeley era general. I l'arquitectura del que muntaven era una arquitectura molt delicada que implicava necessàriament la formació d'equips, d'equips de gent, joves o no joves, però equips amb experteses diferents: algú amb el coneixement, un altre que en sap de finançament, un altre... En fi, equips diversos. Però el que em va sobtar és que uns i altres ens van explicar com era un gran problema extreure el coneixement cap al mercat des de les universitats; que era un problema molt difícil i molt complicat, el tema de la transferència de coneixement. Jo em preguntava: «Això ho escolto a Silicon Valley! A Silicon Valley em diuen que tenen un problema de transferència de coneixement!» En fi, si ells el tenen, el problema que tenim nosaltres és d'una altra dimensió. En fi, en tot cas, vol dir que és

delicat, que no és simple, anar fent aquets ponts des del coneixement fins al mercat.

En fi, què intentem? Hem fet algunes mesures específiques de deducció fiscal; hem pres mesures per afavorir la creació d'empreses de base acadèmica i la dedicació dels acadèmics; hem fet, això ja està inspirat en el programa de Berkeley, un programa pilot de creació d'equips d'innovació en entorns acadèmics. Seguint l'exemple del programa I-Corps de l'NSF el 2014, UC Berkeley administra aquest programa a la costa oest dels Estats Units, i podem aprofitar-nos de la seva experiència. I per aquí també hi hauran més iniciatives en aquests, diguem-ne, ulls del pont que porta, ho repeteixo, des del coneixement fins al mercat, i els mesos que vénen anirem desplegant iniciatives.

En l'àmbit d'aixecar recursos, incentius per a les universitats públiques perquè signin acords amb empreses; finançaments per a objectius de 6 milions; incentius per a les universitats públiques per a la creació de *spin-offs*; el programa «Prova't», que és un programa per promoure la transferència de coneixement amb ajuts de fons estructurals per al prototipatge i avaluació, que compta amb un acord amb l'Obra Social de «la Caixa» de 4 milions; els acords bilaterals amb Massachusetts, Califòrnia i Israel, i finalment voldria mencionar tota l'estratègia del RISC3, que obre una perspectiva nova amb fons europeus, que és la incidència dels fons estructurals en temes d'innovació. Això és una feina coordinada pel Departament d'Economia i pel Departament d'Empresa, que és potencialment molt important. Aquesta és una dimensió nova per part de la Unió Europea. Ja els ho dit en alguna ocasió: la Unió Europea ha enviat el missatge que volen menys totxos i més neurones en la utilització dels fons estructurals, i una conseqüència d'això és que posen més èmfasi..., han insistit que els fons tinguin més en compte les zones tractores, i el resultat és que rebem una mica més de diners que en els pressuposts anteriors de la Unió Europea.

Certament, hi han coses i limitacions a superar. Però en conjunt no voldria ser negatiu. Evidentment, seria molt millor que tot això ho féssim amb una situació sense crisi econòmica. Però també és cert que la crisi econòmica ens focalitza cap a la internacionalització, cap a la competitivitat, i que tot això funciona a favor de la innovació, i és veritat que progressem. No anem enrere, anem endavant. Però, certament, estem encara massa endarrerits.

Després parlaré de parcs científics.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Alicia Romero Llano

Gràcies. Conseller, deia vostè que comparteix una mica el diagnòstic, perquè de fet les dades són extrems de l'Informe de seguiment del Pacte nacional per a la recerca.

És veritat que partíem d'una situació pitjor, no? Però a nosaltres ens agradaria que les xifres que apareixen d'aquests darrers dos anys no fossin tant cap a una tendència negativa. Perquè em sembla que no és positiu, sobretot pel que dèiem: si no som capaços d'innovar, que les nostres empreses innovin, siguin més competitives, això al final acaba afectant la preservació de la nostra economia i del nostre estat del benestar.

A veure, jo li feia referència a aquesta jornada sobre recerca i empresa perquè és una jornada en què van participar moltes associacions lligades a l'àmbit de la recerca, associacions empresarials, i ells feien un diagnòstic negatiu en el sentit que no avancem al ritme que voldrien, com jo li deia, i hi havien algunes propostes, una de les quals en la línia de fer un pla estratègic per a la innovació i la transferència, probablement pensant que el Govern pugui ser una mica més imaginatiu, no? Jo ara podria pensar que quan vostè va ser conseller, senyor Mas-Colell, va posar en marxa els ICREA. En aquell moment va ser un programa innovador. Em sembla que potser són poc innovadors en els darrers temps pel que fa justament a polítiques d'innovació. És veritat que els doctorats industrials s'han posat en marxa, i segurament seran una proposta interessant. N'hem de veure després també l'avaluació i l'impacte a les empreses. Però és una bona proposta, però creiem que no n'hi ha prou.

Miri, vostè feia referència al Silicon Valley, i coneix molt bé aquella zona. Jo vaig estar-hi també fa uns anys, perquè vaig tenir la sort de presidir un parc científic i relacionar-me també en aquest àmbit. I recordo que vam estar a l'Institut de Recerca de San Francisco, i ens deia el seu director que un dels problemes que teníem aquí és que investigàvem l'interessant i no l'important, no? I vaig pensar que era una frase molt ben trobada. És veritat: molt sovint, els investigadors, els nostres doctors, investiguen coses que probablement no són una demanda del mercat. I no és que no més hagin de fer això, evidentment, no?, però sí que és un element que hauríem de tenir en compte; la innovació hauria d'estar més adreçada a la demanda del mercat i no pas tant a l'oferta.

I en aquest sentit creiem que hi ha força feina a fer en l'àmbit universitari, igual com, per exemple, existeixen els sexennis per la recerca, per incentivar justament aquest aspecte en els doctorands, doncs, a nosaltres ens sembla que podia haver-hi també a la universitat incentius per a la transferència tecnològica. És un dels aspectes que no existeix a la universitat i que fa que hi hagi poca transferència, perquè no s'incentiva. Bé, aquesta és una proposta que fa temps que se'n parla i que potser es podria analitzar per posar en marxa, segurament afavoriria més això. Evidentment, s'ha d'acostar més la universitat a l'empresa, és un vell discurs, però potser podríem posar alguns programes més enllà dels doctorats industrials que ens permetin avançar en aquest sentit.

Un altre dels problemes que tenim –i les dades de l'informe també són bastant negatives en aquest sentit– és la posada en marxa, és a dir, les *spin-off*, les posades en marxa d'empreses arran de la generació de coneixement. I en aquest sentit, doncs, probablement ens falti

formació emprenedora a les universitats, no només dels mateixos estudiants sinó també del professorat universitari, que pensa poc en com allò que està investigant es podria convertir després en una empresa. I hem vist alguna experiència, i jo, em sap greu utilitzar la meua experiència personal, però en el tecnocampus, a Mataró, doncs, vam ser capaços de, fa sis anys o set ja, posar en marxa una formació emprenedora transversal a totes les titulacions, i això, doncs, bé, pot ajudar a formar els estudiants per tal que quan acabin la seva carrera universitària pensin a posar en marxa un projecte empenedor però no només per a ells, sinó també per al mateix professorat que ha d'adaptar-se també als nous temps.

Nosaltres creiem que hi han propostes sobre la taula, que ha posat, per exemple, doncs, aquesta jornada de recerca i empresa que va presentar fa només uns dies i ens agradaria, conseller, que vostè, també amb el seu coneixement i la seva expertesa i amb aquest *benchmarking* que son capaços de fer a zones com Califòrnia, que, evidentment, és un mirall en el que ens agrada mirar-nos que veïessin si som capaços d'innovar una mica més en les polítiques, perquè hi ha una necessitat, les dades no ens agraden, són més negatives del que ens agradarien malgrat la crisi, i per tant, doncs, probablement, fent un esforç més important, també a nivell pressupostari, com li deia, s'ha reduït el pressupost en totes les partides lligades a recerca i innovació un 30 per cent, doncs, fent un esforç en aquest sentit perquè aquesta reducció no sigui tal, tal vegada podrem desenvolupar alguns programes que millorin aquestes dades i que ens posin una mica en la situació que ens pertoca, sobretot relacionant-nos amb el sistema de recerca que sí que ha aconseguit nivells d'excel·lència.

Per tant, esperaré la seva rèplica, també la seva aportació pel que fa als parcs científics, que em sembla un ecosistema ideal per poder innovar en polítiques que ajudin justament a innovar a les empreses i a les universitats.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Pel que fa a pressupostos, ja sap, ja ho he comentat abans, el dia que deixem d'estar asfixiats, doncs, ho podrem fer. Que em digui que hem de ser més innovadors amb la innovació m'estimula i estic d'acord a ser més innovadors en la innovació, possiblement també hem de ser més imitadors, també hem d'innovar imitant, però també s'ha de saber què imitar. En tot cas, totalment oberts a suggeriments.

Una observació: crec que no és el camí oposar «interessants» i «importants» o suggerir que recerca i innovació són coses diferents i que són substitutes, com més se'n fa d'una menys se'n fa de l'altra. De fet, són complementàries, jo penso que en terminologia europea la innovació ho cobreix tot i que una de les potes

de la innovació és la recerca, però és una, no són totes, sinó condició necessària però no suficient. Però és necessària, i el mateix exemple de Silicon Valley ho demostra: si Stanford hagués estat a Nevada, avui dia Silicon Valley estaria a Nevada. O sigui, la part de coneixement l'hem de tenir forta, però no és l'únic que hi ha, tot es conjumina.

Parcs científics: són molt importants, han jugat un paper ben significatiu en el desenvolupament de la recerca i de la innovació a Catalunya, posen institucions diferents juntes, en fi, no els descriuré el que és un parc científic perquè, poc o molt, ja ho saben. Els parcs científics estan en situacions, realment..., quan parlem de parcs científics i de si tenen molts problemes, els parcs científics, estem parlant de problemes financers i són molt diversos; n'hi ha que en tenen, n'hi ha que no en tenen. També la tipologia de parcs és molt diferent; hi ha parcs científics com el de Lleida o com el de Girona, que l'actor principal, el patró principal és l'ajuntament; d'altres, el patró principal és un altre. La Generalitat de Catalunya és part només del patronat de dos parcs científics, el PRBB, al costat del mar, a Barcelona, i el Parc Científic de Barcelona. Però en fi, ens cuidem de tractar d'estabilitzar finançament tots els parcs científics. N'hi ha molts que estan en bona situació, que estan, diguem-ne, tots tenen deutes, o quasi tots tenen deutes, que es van pagant, i en alguns casos la situació és difícil perquè els ingressos corrents poden cobrir les despeses corrents però no els interessos del deute.

Va haver-hi una època, i això afecta els dos governs estatals anteriors, on es va ser molt generós amb crèdits reintegrables d'aquells tipus d'interès molt baixos, que simplement es van acceptar perquè, qui refusa tipus d'interès molt baixos?, però potser de vegades amb una idea que al final això es condonaria i no s'ha condonat. Per tant, què s'està fent? Doncs, un treball intens per garantir moratòries en el cas dels deutes que són amb l'Estat, i això, de moment, hem guanyat un marge fins l'any 2016, amb molta acció també parlamentària. Després, amb els diferents parcs crec que hem comptabilitzat més de trenta reunions a diferents nivells entre el Ministeri d'Economia, perquè és on són els fons de recerca, i la Secretaria d'Universitats i Recerca. Com a resultat de tots aquests esforços, ja dic, que són molt, diguem-ne, de cosir fi, doncs, la situació s'ha anat estabilitzant per a alguns dels casos que podrien ser més crítics, com el del Parc Científic de Barcelona, però és un treball continu i segurament en els propers dos anys hi hauran trenta reunions més, però de moment tenim un marge fins al 2016 per la moratòria continguda en els pressupostos del 2014.

La presidenta

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els escenaris pressupostaris per al 2015.

Interpel·lació

al Govern sobre els escenaris pressupostaris
per al 2015 (tram. 300-00189/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, la setmana passada vostè feia unes declaracions... Avui va de llegir declaracions seves, però aquestes em sembla que les encertaré, eh? perquè és una nota de premsa del Departament d'Economia i, com a mínim, la font em sembla que coincidirem que expressarà de manera més clara –si no, malament– el que volia dir el conseller. Deia vostè: «Si no millora substancialment la quantitat de recursos no podem aguantar ni la quantitat ni l'extensió dels serveis socials, i això no ho sabrem fins que no hi hagi un nou sistema de finançament», i també, doncs, en entrevistes a Catalunya Ràdio i a RAC1, en aquestes dues emissores vostè va deixar ben clar que de cara al 2015 les decisions que prengui l'Estat en les properes setmanes al voltant de qüestions com la fiscalitat, però també el que es debati i el que es decideixi en el si del Consell de Política Fiscal i Financera, acabaran determinant com serà el pressupost del 2015.

En aquest sentit des d'Esquerra Republicana de Catalunya, i ja ho va deixar també clar el nostre president, el senyor Oriol Junqueras, Esquerra Republicana de Catalunya estem, perquè tenim aquest acord d'estabilitat, amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, doncs, estem a disposició per poder arribar a un acord de cara als pressupostos de la Generalitat de l'any 2015, tenint en compte diverses qüestions. La primera és que afrontarem la seva elaboració amb una conjuntura política molt complexa que, evidentment, afectarà la capacitat, no només de poder teixir bé els acords sinó també els recursos que estiguin disponibles, perquè bona part dels ingressos vindran determinats per allò que decideixi l'Estat. I és evident que en aquesta conjuntura política complexa de la propera tardor les decisions importants que estarà prenent en aquest país no seran d'un model de finançament autònom, sinó que seran decisions de l'estatus polític del país, si decidim ser un estat o no, i si decidim que aquest estat sigui independent o no, per tant, la consulta del 9-N ens situarà en un escenari complex, que no ens ha de distreure d'una feina important, que és que el 2015 l'estat del benestar a Catalunya ha de tenir com finançar-se i ha de tenir, doncs, els diners per poder funcionar.

Des d'Esquerra Republicana de Catalunya hem cregut que, atesa aquesta conjuntura política i ateses quines han de ser les prioritats, creiem que la prioritat política de negociació en matèria econòmica del Govern de la Generalitat no ha de ser liderar la negociació d'un nou model de finançament, que és el que s'havia fet tradicionalment en les darreres dècades, no liderar una negociació d'un model de finançament per quedar-nos dins de l'Estat espanyol, sinó concentrar-se a garantir una bona negociació dels aspectes financers amb rela-

ció a allò que decideixi la ciutadania de Catalunya el 9 de novembre. Evidentment, nosaltres, com a força independentista, no aspirem a negociar models de finançament. Si es posen sobre la taula, evidentment, s'hi ha de ser, perquè encara els interessos dels ciutadans de Catalunya passen per les decisions del Govern de l'Estat espanyol, per tant, allà on hi hagi alguna cosa a discutir hi hem de ser, però no hem de liderar-ho ni aquest Parlament, ni creiem tampoc que ho ha de liderar el Govern pel desgast polític que comporta i pels resultats que previsiblement podrien obtenir.

Dit això, tenim uns serveis de l'estat del benestar que el 2015 volem mantenir i que hem de mantenir, no només perquè és la nostra responsabilitat, sinó també perquè el procés de construcció d'un nou país també està relacionat, evidentment, no només amb el grau de llibertat política sinó també amb el grau de justícia social, i per això que puguem garantir els serveis de l'estat del benestar per nosaltres és fonamental.

Algunes dades econòmiques que ens posen sobre la taula la magnitud del repte que tenim per davant, la despesa no financera d'aquest any 2014, amb càrrec als recursos generals, per tant excloent, doncs, els recursos finalistes, 20.373 milions d'euros. Des d'Esquerra Republicana creiem que hem arribat a aquesta xifra, que és lleugerament superior a la que es va disposar l'any 2013 i que no podem tirar enrere. En tot cas, els passos d'ara endavant han de ser d'augmentar aquesta despesa, d'ara endavant. Probablement no tant com voldríem, probablement serà una línia més de manteniment i no tant d'un augment significatiu, però no es pot reduir despesa. Hem arribat al moll de l'os. Aquest any 2014 ja és el primer any en què no es redueix despesa dels darrers quatre exercicis, i això ho hem de continuar l'any 2015.

Però tindrem algunes dificultats, el dèficit autoritzat per a enguany és de 2.000 milions, l'any que ve serà de 1.400, per tant hi ha un *gap* de 600 milions d'euros que s'haurà de cobrir. I hi han uns ingressos extraordinaris que es preveuen en aquest pressupost, que pel caràcter mateix d'extraordinari no es poden repetir cada any, és a dir, si ens venem edificis d'oficines, normalment un edifici d'oficines te'l pots vendre una vegada, no dues, i si te'l vens dues vol dir que has fet alguna cosa malament i algú t'ho reclamarà, no? I, per tant, aquí hi ha una xifra important que s'haurà de cobrir.

Com es pot compensar això? Doncs, en primer lloc, millora d'ingressos; l'activitat econòmica hauria de permetre una millora d'ingressos tant d'aquells tributs propis de la Generalitat com dels que són cedits totalment o parcialment. Millora també en la capacitat de poder recaptar alguns tributs que en aquests moments tenim aturats, com és el de dipòsits bancaris, pel contenciós presentat en el Tribunal Constitucional. Pagament de quantitats degudes pel Govern de l'Estat, tenint en compte que el marge per fer més reformes fiscals, en l'àmbit de la nostra capacitat normativa, és reduït. I aquí ens hem de sentir com alguns grups polítics diuen que tenim els impostos més alts de tot l'Estat espanyol. I és cert que una part d'això pot respondre també a una voluntat d'una major progressivitat, però entenem que quan tenim 16.000 milions d'euros de

dèficit fiscal, 15.000 amb la darrera actualització de les balances, i milers de milions d'euros també que es deixen de recaptar per frau fiscal, doncs, entenem que on s'ha d'atacar políticament i ens hem de concentrar és en aquest àmbit.

I, en tot cas, el marge que tenim en matèria de fiscalitat són d'impostos, alguns, que ja s'estan tramitant, com els ambientals, a la cambra, o d'altres en què la recaptació és molt, molt menor, com la reforma de l'impost de grans establiments comercials o l'impost sobre els habitatges buits dels bancs, en què la capacitat de recaptació és petita.

Per tant, ens agradaria saber, doncs, quins són els elements que considera el Departament d'Economia que seran claus per garantir la sostenibilitat dels serveis públics l'any 2015, tenint en compte que qui decideix el perímetre del pressupost, és a dir, la quantitat de diners que tenim a disposició, amb l'actual marc polític, és el Govern espanyol.

Dit això, un govern espanyol que ens ha deixat clares quines són les seves prioritats, i en les darreres setmanes ho hem tingut clar, i ens agradaria també, doncs, que el conseller ens ho pogués comentar. Tenen diners per abaixar impostos. Després, quan veiem això d'abaixar impostos i anem a la lletra petita, resulta que per als acomiadaments improcedents no ho són, resulta que per a algunes rendes que estan al voltant dels vint mil euros, un cop descomptat el mínim personal i familiar encara pot haver-hi un petit augment percentual; però, en tot cas, el seu titular és que abaixen impostos. Sembla que tenen prou diners per a això, però no per complir amb el pagament de la disposició addicional tercera, com a mínim la dels exercicis en què ha estat reconeguda com a deute, que diuen que ara no hi ha diners per poder-ho fer, ni per millorar el finançament i, per tant, incrementar quin és el percentatge dels recursos generats a Catalunya que es queden per a la Generalitat.

Nosaltres creiem que això, evidentment, doncs, està connectat també amb la necessitat d'intentar remuntar electoralment per part del Govern del Partit Popular. Hi ha eleccions l'any 2015 i, per tant, rebaixa fiscal.

Per tant, tenim aquest avantprojecte que ja està en marxa i ens agradaria saber quines alegacions, quines propostes plantejarà el Govern de la Generalitat. En segon lloc, tenim un consell de política fiscal i financera, que em sembla que està convocat demà, i, previsiblement, algunes reunions més, si no són del mateix consell, de les comissions de caràcter tècnic que hi estan vinculades, que seran durant el mes de juliol. Aquest divendres el Govern de l'Estat fixarà el sostre de despesa de la part de pressupost que correspon a l'Administració general de l'Estat.

Veient quines són les previsions macroeconòmiques i de recaptació i el sostre de despesa per la part d'Administració estatal, sabrem quants diners tindrem disponibles per al conjunt de comunitats autònomes i, per tant, si tindrem més diners del model de finançament l'any que ve o no. I, per tant, aquí també és important el paper del Govern. Recordem que aquest any, malgrat

que s'està incrementant la recaptació, 550 milions d'euros menys per a la Generalitat, no?

Per tant, ens agradaria saber com afronta tots aquests reptes el Govern i quins són els elements essencials que ens permetran que el 2015 seguim tenint un pressupost que garanteixi l'estat del benestar.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, efectivament, ja hem de parlar del pressupost del 2015 i el procés de llançament de la preparació tècnica d'aquest pressupost ja ha començat. Però ara preferiria parlar, una mica amb el seu mateix esperit, de consideracions generals i dels diferents elements que cal encaixar. I ja li puc dir que la meva conclusió al final no serà que encaixin, sinó que serà aquesta intervenció una intervenció oberta i plena d'interrogants.

En primer lloc, i repetint el que he dit anteriorment, el principi sobre el qual treballarem és que el pressupost de despesa del 2014 no pot ser inferior al 2013, al nivell pressupostat de 2013. Ja hem dit, més d'una vegada, que hem tocat os pel que fa a la reducció de la despesa. De fet, hauria de ser superior que el del 2013, com a mínim amb la magnitud de la paga extra de la qual no hauríem de mantenir indefinidament la seva supressió.

Per tant, idealment –idealment–, mateix pressupost de despesa d'aquest any més la paga extra. I, ja ho dic, dic això primer perquè el nostre principi fonamental és que s'han de mantenir els serveis de l'estat del benestar.

Segon element..., això són les despeses, no? Segon element: objectiu de dèficit, que, com saben, es va fer més petit, no? L'any 2015 l'objectiu de dèficit de la Generalitat és del 0,7 per cent del PIB. És a dir, el que ens imposen de Madrid és el 0,7 del PIB. Aquest any era de l'1 per cent.

Encara que em repeteixi d'altres vegades, vull posar èmfasi que el Govern considera que el repartiment dels objectius de dèficit per al conjunt de les comunitats autònomes no compleix amb la Llei d'estabilitat pressupostària de l'Estat. Per això el 6 d'agost del 2013 vàrem presentar un requeriment al Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques sobre els objectius del dèficit per al conjunt de les comunitats autònomes, per incompliment de l'apartat 1 de la disposició transitòria primera de la Llei orgànica 2/2012. El 18 d'octubre del 13 el ministeri desestima el requeriment de la Generalitat. El 19 de març del 14 s'ha presentat una demanda al Tribunal Suprem contra els objectius de dèficit de les comunitats autònomes per període 13-16. Entenent que l'aplicació del que estableix la disposició transitòria primera de la Llei orgànica 2/2013 determina els objectius de dèficit de les comunitats autòno-

mes següents: 2013 hauria d'haver estat el 2,5 del PIB; el 2014 el 2,2 per cent i el 2015 hauria de ser l'1,6 per cent del PIB.

En canvi, el desequilibri entre l'Estat i les comunitats es fa evident si s'observa l'evolució de la distribució del dèficit entre administracions públiques fins al 2017. Així, mentre que a l'any 2010 l'Estat tenia el 60 per cent del dèficit liquidat i les comunitats autònomes el 33 per cent, l'objectiu per al 2017 és que l'Estat tingui el 100 per cent del dèficit i 0 les comunitats. Per això s'observa com cada any que el percentatge s'incrementa a favor de l'Estat i en detriment de les comunitats autònomes, malgrat que aquestes són responsables del gruix de la despesa social.

El 2011 la distribució del dèficit liquidat va ser del 58 per cent per a l'Estat i el 37,6 per cent per a les comunitats autònomes. Aquest percentatge va augmentar fins al 76 per cent el 2012 per a l'Estat, i la diferència per a les comunitats autònomes. L'últim any liquidat, el 2013, l'Estat s'ha quedat amb el 83 per cent del dèficit, mentre que les comunitats autònomes només hem tingut un 23 per cent.

La previsió per al 2014 és que l'Estat es quedi amb el 83 per cent del dèficit i el conjunt d'autonomies només tingui el 17 per cent.

Quan només es mira un any pot semblar que sigui un error. Quan se'n miren diversos és per treure's el capell si hi ha una ment pensant que té com a programa de treball com asfixiar les comunitats autònomes, que ho està fent d'una manera rigorosa i sistemàtica i aspira que no es noti, però, francament, es nota molt.

Per tant, aquest és el primer problema greu que tenim, el de la distribució del dèficit. Això té una implicació econòmica que ja ha esmentat vostè, que són a la vora de 600 milions d'euros que aquest any, doncs, hem hagut de gastar però que l'any que ve ens haurem de gastar, perquè simplement l'objectiu de dèficit és inferior, sí, és inferior al d'aquest any. Tindrem 600 milions menys de marge.

Una segona consideració és que s'han acabat les mesures *one-off*—ho dic en anglès, però—, aquelles que no es poden repetir, perquè no pots vendre un edifici set vegades, oi?, ho pots intentar, però no ho aconseguiràs. Per tant, això també s'ha acabat, perquè la Generalitat no és infinitament rica.

Per cert, ja, posats a demanar—ja, posats a demanar—, permeti'm considerar que si es ven AENA, doncs, hi ha un trosset d'AENA que hauria de repercutir en Catalunya, perquè si AENA treu un preu positiu, doncs, deu ser, sobretot, perquè hi ha aeroports que generen diners, i un dels que generen diners és Barcelona. No sé la història dels terrenys del Prat, com es varen aconseguir, com es varen comprar, etcètera, però valdria la pena investigar-ho. Alguns drets haurien de donar, com a mínim alguns drets morals. Però, en fi, aquí tenim un segon problema, un segon problema seriós.

Ara passem als ingressos. Continuem amb ingressos, vull dir, eh? Quins recursos rebrem de l'Estat? Després, a la segona part, els parlaré de la possibilitat o no d'un nou model de finançament. De moment, no sem-

bla que hi hagi d'haver un nou model de finançament. Per tant, estem a l'espera de rebre la informació sobre quant rebrem l'any que ve. Això, fins fa dos anys, es feia amb un sobre, que s'entregava el mes de juliol; a una reunió del *consejo* se'ns entregava un sobre. Però des de fa dos anys això de sobres no queda bé, i, per tant, se'ns comunica el mateix dia de la reunió del *consejo*—que no serà demà, serà, segurament, al juliol—, se'ns comunica per correu.

Què sabem sobre això? Doncs bé, no sabem gaire. Per una banda, podem calcular les pèrdues que representa la retallada—però són dos anys o és un any, no està molt clar— d'impostos per part de l'Estat. Algunes coses són molt clares. La de l'IVA són una clatellada de 58 milions que ja podem comptabilitzar. Per a la resta, els efectes indirectes a través de l'IRPF o de l'IVA, doncs, la pujada de tipus es neutralitza, però nosaltres paguem IVA, per tant, això ens costa 58 milions.

Per a la resta, com vostès saben, i sorprèn, el 2014 el conjunt de les comunitats autònomes han rebut menys 2,6 per cent, mentre que el PIB augmenta l'1,5 per cent, i la recaptació augmenta, per tant, això és una mica incoherent. I aquí té la seva gràcia, però el Govern ja ha concedit que això és incoherent. És a dir que és incoherent que hàgim rebut menys aquest any que l'any anterior. Però el que ja se'ns ha comunicat d'alguna manera, així una mica indirecta, és que efectivament això és un error. Però l'error és que ens van passar massa diners l'any passat, no pas que aquest anys ens n'hagin passat massa pocs. O sigui que ja ens han anunciat que al 2015 les liquidacions de l'any 2013 seran liquidacions negatives. Per això jo ja els he dit que quan el Govern ha dit que l'any que ve hi haurà més diners per a les autonomies no sabem si són deu, quinze, vint, cent, mil o els que siguin, però el Govern ha parlat sobretot del funcionament del sistema de finançament, de fons, que ens compensen, que patatim, patatim, però no ha parlat de liquidacions.

O sigui que, en resum, esperem el sobre. I quan arribi el sobre els farem saber quants diners tenim.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor conseller. Bé, en primer lloc, celebri que coincidim en la diagnosi, perquè, en bona part, doncs, en els aspectes relatius als *gaps* que haurem de superar en el pressupost 2015 respecte al pressupost aprovat el 2014, doncs, hem identificat, i, per tant, com a mínim, compartim diagnosi, allà on hi ha els problemes que hem de superar i que hem de mirar de fer-ho conjuntament.

En aquest sentit, nosaltres plantejarem una moció, que esperem que sigui aprovada pels grups de la cambra, en què intentarem, doncs, malgrat que tornem a constatar incompliments de l'Estat, no ser reiteratius amb altres mocions que ja s'han aprovat en aquest Parla-

ment. Però costa no ser reiteratiu quan l'Estat sí que és reiteratiu i és persistent en la seva actitud i en les seves decisions. I, de moció en moció, ja ens hem trobat unes quantes decisions de l'Estat que minven la capacitat financera de la Generalitat i que minven les possibilitats de prestar els serveis de l'estat del benestar com correspon i amb la dotació econòmica que correspon.

Però la primera idea que creiem que quedarà plasma- da en la moció és el compromís de mantenir la despesa de l'estat del benestar per part de la Generalitat de Catalunya de cares a 2015 i prioritzar, recuperar nivells de despesa anteriors, i, dins d'aquesta priorit- zació, l'important –i en això, doncs, celebri que tam- bé coincidim– sigui eliminar alguna de les mesures restrictives que s'han pres, com ha estat, doncs, l'eli- minació de la paga extra, la catorzena paga; doncs, aquesta ha de ser una de les prioritats. I per això tenim instruments a l'abast que caldrà negociació política i caldrà també pressió per poder recuperar, com és l'im- post sobre dipòsits bancaris i la seva recaptació.

En segon lloc, l'Estat –i aquest serà un també dels punts que nosaltres voldrem posar sobre la taula amb la moció– ha prioritzat; ha prioritzat una reforma fis- cal –bé, qualificar-la de «reforma» potser és molt agosarat–, és a dir, més aviat unes rebaixes i algunes modificacions en àmbit fiscal, amb un objectiu clara- ment electoralista, que és plantar-se a les eleccions a les Corts Generals el 2015 i que ja s'hagi començat a notar en les retencions –i després vindran les decla- racions, però, en tot cas, en les retencions– alguns dels efectes d'aquesta reforma. I ha prioritzat això per da- vant del manteniment dels serveis de l'estat del ben- estar.

Doncs, nosaltres creiem que aquest Parlament també ha de prioritzar. I, per tant, cal traslladar al Govern de l'Estat la necessitat que es prioritzi mantenir l'estat del benestar, per tant, el finançament de les adminis- tracions que presten els serveis de l'estat del benestar –les modificacions han d'anar en aquesta línia, en po- sitiú, evidentment–, augmentar la capacitat pressupos- taria d'aquestes administracions, a les reformes fiscals d'un altre tipus. Perquè seria paradoxal que s'anunciés una rebaixa, que es porti a terme una rebaixa d'impos- tos com si tot anés perfecte, tot fos de color de rosa, i els ciutadans vegin reduïda la qualitat i la quantitat de les prestacions en salut, de les prestacions en ensenya- ment o de les prestacions en protecció social, més del que ja han estat reduïdes; és a dir, és absurd fer una rebaixa impositiva o anunciar una rebaixa impositiva quan segueixes fent retallades. La diferència és que, com que nosaltres no recaptem, ens obliguen a fer les retallades a nosaltres i ells es posen les medalles de les rebaixes impositives. Per tant, aquí també cal tras- lladar la prioritat que això s'ha d'invertir.

En tercer lloc, Consell de Política Fiscal i Financera; el Govern ha de defensar un augment de la capacitat de despesa de la Generalitat per a l'any 2015. I estem convençuts que ho farà, però tindrà el suport del Par- lament per poder-ho portar a terme.

Hi han molts altres elements que podríem situar i que creiem que cal que es posin sobre la taula en aquesta matèria; totes les despeses que provenen amb caràcter finalista per part de l'Estat i que s'han reduït, o algu- nes de les quals han desaparegut, i que han obligat a departaments de la Generalitat a posar sobre la taula les seves..., és a dir, a detreure diners del que seria el fons general per atendre centres especials de treball –és un cas–, o el fet que s'estan pagant unes taxes judi- cials, que avui hem debatut al matí, unes taxes judicials d'àmbit estatal, que no estan revertint com haurien de revertir en la dotació del torn d'ofici i en els serveis de l'Administració de justícia.

Per tant, el que esperem és que aquesta moció sigui aprovada i el que també, doncs, esperem és que, quan hi hagi el Consell de Política Fiscal i Financera, el Go- vern hi pugui anar amb un text sota el braç amb el su- port ampli del Parlament per tal que el 2015 la despesa en estat del benestar no es redueixi, sinó que millori.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També per al torn de rèplica, té ara la paraula el conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

El sosteniment de l'estat del benestar als nivells ac- tuals i la trajectòria d'estabilitat pressupostària, és a dir, d'anar cap a nivells de dèficit zero, només és pos- sible si hi ha un replantejament radical i global de la distribució dels ingressos pressupostaris a nivell de l'Estat entre les comunitats autònomes, és a dir, entre els serveis bàsics de l'estat del benestar i la resta. I no ens fem il·lusions: o hi ha aquest replantejament o l'es- tat del benestar està en qüestió. Pel que jo crec Euro- pa i els mercats no ens permetran que tinguem dèficit que augmenti o a perpetuïtat. Que això és possible, és completament possible.

Està clar que els ingressos, la massa total d'ingressos de l'Estat hauria d'augmentar amb la recuperació eco- nòmica i, sobretot, amb una política activa i eficient de compliment fiscal. Aquí, per tant, hi ha una bossa de diners, en part alliberats..., bé, hi ha una bossa de di- ners que em sembla que el Govern de l'Estat pretén quedar-se o per repartir-la en disminució de tributa- ció, cosa que no em sembla malament *per se*, però no pensa incloure en aquesta equació que una part d'a- quest augment vagi als serveis de l'estat del benestar, és a dir, a les comunitats autònomes. I crec que a nivell global espanyol aquesta serà, diguem-ne, una gran ba- talla dels propers anys, com s'ha de repartir aquesta bossa.

Tot el que s'entén sobre el nou model de finançament indica que el Govern no hi vol posar diners addi- cionals i, en contra del que s'havia indicat en algun moment, tampoc vol posar «tuberies» –utilitzo l'ex- pressió del ministre– que, quan hi vagi més aigua, ga- ranteixin que arribi més aigua a les autonomies.

Per tant, es va formar un grup de treball, es va reunir una vegada, es va demanar avaluació del model de finançament anterior, s'ha fet una avaluació del model anterior, i això és tot. En això passa com amb tots els informes: desapareixen en algun lloc. No s'ha tornat a reunir aquesta reunió. Jo crec que, simplement, el *ministerio* veu que, si no hi posa més diners, té un problema i llavors prefereix dir: «Mantinguem la continuïtat.» I, evidentment, doncs, el que cal és que hi posi més diners.

I ja, si parlo concretament de Catalunya, jo crec que la cosa és molt clara, que l'equació pressupostària de l'any que ve només és factible si o bé disminueix la despesa pública de la Generalitat, o bé augmenten substancialment els diners que l'Estat té a bé de transmetre'ns dels diners que nosaltres paguem; és a dir, només o bé nosaltres reduïm la despesa, o bé rebem una proporció més alta dels impostos que paguem. Això és aritmètica barata, eh? Però és així: una o l'altra.

Jo vull manifestar que nosaltres no tenim intenció de reduir la despesa, perquè són els serveis de l'estat del benestar que estan en qüestió. Per tant, el que diem al *ministerio* és: «Has d'augmentar la proporció dels diners que paguen els catalans que van a sostenir els serveis públics dels catalans.»

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpe·l·lació

al Govern sobre la política d'acció exterior (tram. 300-00188/10)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpe·l·lació al Govern sobre la política d'acció exterior. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. I esperarem uns segons que la interpe·l·lant ara ve.

(Pausa llarga.)

Dèiem, il·lustre diputada, que, per defensar aquesta interpe·l·lació i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, president. Disculpi'm, perquè hi ha hagut una confusió amb l'ordre del dia... (Pausa.)

El vicepresident segon

No pateixi, prengui's el temps que cregui oportú...

Sara Vilà Galan

Bé, doncs, aquesta interpe·l·lació no és només de part d'Iniciativa per Catalunya Verds, sinó que també ha estat impulsada per la gent de la campanya «No més complicitat amb Israel»; aquesta interpe·l·lació i també la moció subsegüent que se'n derivarà.

Nosaltres creiem que en nombroses ocasions, des d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida Alternativa, ja li hem demostrat que hem estat sempre al costat del procés nacional quan toca i també de l'acció exterior del Govern de la Generalitat pel que fa a la internacionalització del dret a decidir.

El nostre grup no ha posat mai en dubte les competències de la Generalitat en matèria d'acció exterior, i, de fet, ens enorgullim que el Govern hagi tingut la iniciativa de fer un projecte de llei d'acció exterior propi, que, en part, no compartim, perquè nosaltres creiem que el paper de la societat civil és escàs en aquest projecte d'acció exterior, però ja hem tingut ocasió d'esmenar-lo.

En tot cas, a la pràctica, hem detectat moltes incongruències que ens preocupen molt, i aquest és el fil conductor, si m'ho permeten, d'aquesta interpe·l·lació; és a dir, el que diem que fem o que volem fer com a poble i el que acabem realment fent.

En diferents ocasions, en aquest Parlament, però també en aquesta legislatura, hem tingut ocasió de votar mocions d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida, en què es votava a favor del respecte pels drets humans dels pobles i de països tercers, però, malauradament, aquestes mocions es veuen incomplertes, no sabem si perquè les presenta l'oposició, perquè no són del Govern.

Però el que ens estranya, el que més ens estranya és que ja s'incompleix també un projecte de llei d'acció exterior que ha parit, si m'ho permeten, el mateix Govern de la Generalitat; un projecte de llei que té principis rectors com el principi *a*, per exemple, «la projecció de Catalunya com un actor internacional compromès, solidari i responsable»; l'*e*, que diu «la garantia de la màxima coherència de l'acció exterior i de la coordinació de les seves actuacions, a més del principi de transparència en l'actuació dels poders públics en aquesta matèria»; el principi rector *f*, que diu «el reconeixement del dret de les persones i dels pobles en la defensa i promoció de la cultura, llengua i identitats pròpies i l'impuls dels valors de convivència multicultural»; «la promoció de la pau, no-violència, seguretat humana, solidaritat i cooperació al desenvolupament», etcètera.

Tot i que aquesta llei, com dèiem, no està aprovada, ja l'estem incomplint de partida, ja que hem vist en nombroses ocasions com la internacionalització de la nostra economia no està tenint en compte ni està tenint escrúpols per part del Govern a l'hora d'aliar-se amb altres governs que incompleixen sistemàticament aquests principis rectors, per exemple. I parlem del Govern del Marroc amb el conflicte sahrauí, o parlem del Govern turc amb el poble kurd, si m'ho permeten, i també parlem concretament del Govern d'Israel, que viola sistemàticament els drets del poble palestí.

Com que amb aquesta interpe·l·lació només tinc escassos minuts, és impossible analitzar tots els conflictes en els quals la Generalitat de Catalunya està contribuint directament o indirectament a violar també els drets dels pobles i els drets de les nacions i els drets humans, i per això ens volem centrar en un conflic-

te puntual, que és el conflicte entre Israel i Palestina i que, a més, ens avergonyeix enormement com a ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I per què? Doncs, perquè fa set mesos, escassos set mesos, que el president de la Generalitat va efectuar un viatge a Israel, acompanyat per trenta empresaris catalans i del conseller Mas-Colell també, en un intent desesperat de buscar companys de viatge per al nostre desenvolupament econòmic, però també per al procés. En altres ocasions ja li ho he dit, conseller: l'objectiu és legítim, però el company de viatge escollit és un dels pitjors que hauríem pogut escollir o que podíem anar a trobar. Podíem haver anat a buscar aliats naturals en aquest procés, com podria ser Escòcia, o com podria ser el Quebec, o com podria Islàndia, però no, ara que tothom comença a boicotejar obertament les empreses israelianes que es troben en territoris ocupats i fan negoci de l'ocupació, ara és quan el Govern de Catalunya les va a buscar.

Concretament les paraules del president Mas a la Universitat de Tel-Aviv van ser: «Estem aquí pel gran interès que Israel genera a Catalunya com a model, com a soci per a la innovació, però també perquè en aquest moment únic Catalunya necessita impulsar la seva capacitat d'internacionalització i millorar les relacions amb els socis internacionals, i Israel és clarament un company de viatge escollit per Catalunya.»

Home, conseller, d'entrada, indignació; indignació perquè vostès confonen Catalunya amb el Govern de la Generalitat, i vostès saben que això és una burla per a centenars de milers de catalans i de catalanes que sempre han estat a favor de la causa palestina. Als catalans no ens han preguntat res sobre aquestes relacions, i segurament no ho pregunten perquè saben que, tradicionalment, sempre ens hem identificat molt més amb el poble palestí que no pas amb Israel. Israel com a model, per què?

Fem una mica de memòria. La imposició de l'Estat d'Israel des de l'any 1948 va significar l'expulsió de més del 70 per cent de la població palestina de les seves llars i de la seva terra, i més de 700.000 palestins i palestines es van convertir en refugiats. A partir de la guerra del 67, Israel ocupa militarment i civilment Gaza Cisjordània, Jerusalem Est i els alts del Golan; resultat: 300.000 desplaçats. Avui els refugiats palestins sumen més de 5 milions, i Israel continua negant-los el seu dret al retorn i incompleix la Resolució 194 de 1948, de l'Assemblea General de les Nacions Unides, i la 237 de 1967, del seu Consell de Seguretat. Només a Cisjordània i Jerusalem Est, Israel ha establert més de 230 assentaments, i tots aquests assentaments són il·legals, i, segons el dret internacional, violen a més la IV Convenció de Ginebra i incompleixen la Resolució 242 de 1967, del Consell de Seguretat de les Nacions Unides.

Però és que des de l'any 2005 el bloqueig criminal d'Israel contra la Franja de Gaza és insostenible. La situació a la Franja de Gaza és d'extrema crisi humanitària, i així ho reconeixen les Nacions Unides. L'Estat d'Israel ha establert i consolidat tot un aparell legislatiu discriminatori per al 20 per cent de la seva població,

que és de minoria àrab i musulmana. Això no és racisme, conseller? Això no és apartheid?

Tampoc s'han respectat mai els acords d'Oslo de 1993, i això que discriminaven ja i deixaven un territori marginal a Palestina. I actualment l'exèrcit israelià també aquests dies ha desencadenat una nova onada de violència contra el poble palestí per ordre del seu Govern i arran d'una suposada desaparició de tres colons. I dic «suposada» perquè ni tan sols s'ha pogut demostrar, ja que cap partit ni cap moviment de la resistència l'ha reclamat. I la contestació per part de l'exèrcit ha estat desproporcionada, com sempre, i fora de lloc: 300 detinguts, 7 palestins assassinats, 80 ferits –un amb mort cerebral– i 4 dones segrestades, s'han produït centenars d'assalts nocturns a cases, robatoris, destrucció de béns en cases i universitats, escoles, seus, moviments de partits, entre altres. Fins quan hem de permetre aquesta situació, la comunitat internacional?

Realment no li sembla, conseller, que la política de col·laboració amb l'Estat d'Israel impulsada per la Generalitat de Catalunya no fa més que enfortir i legitimar aquesta ocupació i la violació sistemàtica dels drets humans i del poble palestí? Doncs, no és casualitat que des de l'any 2005 també hi hagi un moviment i una crida per part de més cent setanta entitats de la societat civil palestina, en què es demana que s'apliqui una campanya inspirada en el moviment de l'apartheid sud-africà, de boicot, desinversions i sancions –moviment BDS–, contra Israel. Per què? Doncs, perquè no està complint amb les resolucions de les Nacions Unides, i tampoc respecta la legalitat internacional.

A aquesta campanya s'hi ha sumat gent de vint-i-tres països diferents, una campanya d'acció no violenta i legitimada, a més, per Desmond Tutu, algú a qui vostès van premiar no fa gaire dies en aquesta casa; segurament a Desmond Tutu no li van explicar quines relacions tenien amb el Govern d'Israel. Aquí a Catalunya, de moment, ja s'han recollit més de tres-centes signatures de professors i cinquanta catedràtics que demanen que s'aturen els convenis acadèmics amb les institucions israelianes, i unes cinquanta entitats catalanes s'han unit a la campanya «No més complicitat amb Israel».

Però és que, a més, la política adoptada per la Generalitat de Catalunya i altres institucions va en direcció oposada a la creixent exigència de la Unió Europea envers l'Estat d'Israel. L'estiu del 2013, la nova Directriu 205/05 de la Unió Europea va establir clarament la no col·laboració amb qualsevol universitat o centre de recerca israelià establert a territoris ocupats. Igualment, al llarg del 2014 Alemanya, Holanda i Noruega han tallat vincles institucionals i empresarials amb entitats que tinguin un vincle directe o indirecte amb l'ocupació dels territoris palestins. I ahir mateix França treia un comunicat desaconsellant qualsevol tipus de negoci amb els territoris ocupats, de la mateixa manera que ho va fer el Regne Unit i pot ser que també ho facin Espanya i Portugal. És que resulta que les empreses que es troben en assentaments declaradament il·legals per la llei internacional també poden tenir riscos legals i a la llarga també pateixen inseguretats jurídiques.

Li ho deia al principi, conseller: coherència entre el que aprofitem, el que diem que farem com a país, i el que acabem fent. Ens pronunciem a favor de respectar els drets humans i dels pobles, però acabem signant convenis amb governs homicides. Les relacions amb Israel són i seran el paradigma de la coherència d'Occident.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per respondre a aquesta interpellació i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de la Presidència, el senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora diputada, deu recordar que sobre el que m'ha interpellat avui s'hi va referir en una interpellació d'aquest passat mes de desembre; es va referir concretament, doncs, al viatge –que ara també ha esmentat– del president de la Generalitat a Israel de l'any passat. Vaig tenir l'oportunitat de contestar-li, de donar-li informació al respecte, de quins eren els motius i de quin és el capteniment del Govern amb relació, no a Israel en concret, sinó al que en podríem dir «el conflicte d'Israel i Palestina».

Jo li diré, diguem-ne, sincerament, que no..., vaja, no crec que en aquests moments ni vostè, ni aquest Parlament, ni el Govern de la Generalitat encara menys segurament, no?, estiguem en condicions de resoldre per nosaltres sols, doncs, el que representa aquest conflicte. I crec que això al que ens obliga és a tenir-lo ben present, és evident que sí; crec que ha estat així per part del Govern de la Generalitat en tots aquests temps, i ho continua sent, no? Tenir-lo present vol dir fer-se càrrec de la situació, de la situació que té un conflicte molt evident; vostè n'ha fet un esment molt clar, i jo no li trec raó en les coses que ha dit. Segurament n'hi ha d'altres, de raons, al costat de la seva o de la que ha exposat; segurament, no ho sé. Però jo crec que en aquests moments i en les condicions actuals, com a govern, com a institució, no..., vaja, si som honestos, no estem en condicions de dir exactament qui té tota la raó i qui no en té gens. Jo ho veig d'aquesta manera, no?

I, des d'aquest punt de vista, la nostra màxima aportació que podem fer, doncs, és ser profundament respectuosos amb totes les parts, tenir informació de totes les parts –com a govern procurem fer-ho d'aquesta manera, no?– i, en qualsevol cas, situar per davant de tot tot el que puguin ser aquelles expressions consensuades en el marc de les Nacions Unides, que evidentment han de tenir un nord –un nord principal, s'entén, no?–, que és el respecte als drets humans. Aquí ens hi trobaran sempre, i aquí és on som i on hem estat i on estarem com a govern de Catalunya, i crec que tots els governs del nostre país han procurat buscar, doncs, aquest punt, aquesta situació i aquest compromís, que..., vaja, crec que seria un desenfocament absolut presentar el Govern de Catalunya com a aliat d'accions de tipus genocida o semblants, perquè em penso que això està absolutament, diguem-ne, fora de lloc i fora de la mateixa realitat, no?

En el terreny més general, que vostè també hi ha fet una referència, doncs, del que és la nostra acció exterior..., i vostè adduïa que no som coherents amb els principis que tenim instaurats i establerts. De fet, jo no només li recordaria els que estan en el projecte de llei que va aprovar el Govern, que sí, evidentment, els vàrem aprovar com a govern, i a més a més ens hi sentim absolutament còmodes i creiem que els complim absolutament també. Bé, és clar, a vostè li semblarà sempre que no, però jo li asseguro que sí. En qualsevol cas, diguem-ne, actes concrets i fets els hauria d'aportar; nosaltres els complim, igual que tenim i es va aprovar per part d'aquest Parlament amb una resolució, doncs, una expressió que jo en alguna ocasió també l'he mostrada, de..., vaja, no sé si l'expressió és de simpatia, però, si més no, d'acord amb el que és l'Acord nacional d'acció exterior, que també em sembla que estableix una bona guia, una bona pauta de com hem de funcionar, no? Per tant, aquests són els nostres principis rector, que nosaltres complim i procurem fer complir per part de tothom.

A més a més, a l'hora de fer aquesta política exterior, nosaltres també hem, diguem-ne, actuat i actuem i actuarem no només tenint en compte la dimensió estrictament institucional, la governamental –diguem-ho així–, que és la responsabilitat directa nostra, sinó aquella que configura el que es denomina «diplomàcia pública». I des d'aquest punt de vista em sembla que el nostre país, doncs, té un bon fons, no?, una bona aportació, gens improvisada, de molt temps, i que des d'aquesta perspectiva..., vostè feia una referència al Projecte de llei d'acció exterior, i que hi faran esmenes, i les estudiarem entre tots. La disponibilitat del Govern ja la vaig expressar el dia que vaig presentar projecte de llei. L'únic, diguem-ne, consell –si és que es pogués donar per part meua, eh?– a aquest Parlament fóra saber escriure les coses de manera que aquesta llei no ens quedés, diguem-ne, impugnada directament al Tribunal Constitucional per part del Govern espanyol, que ens esperen, diguem-ne, amb aquesta pretensió; suposo que a ningú se li escapa que digui això, no? I, per tant, tinguem des d'aquest punt de vista l'audàcia jurídica, només l'audàcia jurídica..., no per repetir més coses en una llei, diguem-ne, seran més eficaces, sinó que ens podem trobar a aquests efectes que volent escriure allò que ens agradaria a tots, doncs, potser hi perdem força jurídica, a raó que el Govern espanyol ja ens ha avançat quins eren aquells punts que considerava, a criteri seu, susceptibles de no complir en el marc constitucional –ja sap que fan sempre una lectura molt, molt, molt restrictiva des d'aquest punt de vista. Tinguem-ho present. No vol dir que ho hàgim d'assumir al cent per cent, ni molt menys; jo crec que hi han moltes raons que ens permeten defensar la nostra posició. Però tinguem-ho present si el que volem és tenir una llei operativa al més aviat possible. Perquè a última hora l'acció de la diplomàcia pública ja l'estem fent –ja l'estem fent– i l'estem, diguem-ne, activant, en la mesura de les nostres possibilitats des del mateix Govern de Catalunya, en allò que hi puguem contribuir, no?

Li vull fer notar, a títol d'anècdota, doncs, que fa uns..., pocs mesos enrere, a propòsit del Projecte de

lleï d'acció exterior català, el Govern espanyol això de la diplomàcia pública no ho comprenia, perquè ells tenen una visió absolutament, diguem-ne, estatalista de l'acció exterior, i «diplomàcia pública», els semblava que això era, diguem-ne, fer-los la competència al seu servei d'ambaixades. Imagina't si entenen..., i quina perspectiva més diferent de la nostra que tenen, no?, perquè es confonien –simplement per una qüestió suposo que de llenguatge, per desconeixement de la matèria d'una manera absoluta–, ho confonien amb el que és el servei diplomàtic de l'Estat, que des d'aquest punt de vista no és exactament el mateix –de fet, ni de bon tros–, el que entenem per «diplomàcia pública», el que s'entén arreu del món per «diplomàcia pública».

Per tant, aquesta consideració, ja que vostè l'ha fet, l'esment, em sembla oportú que jo en aquest temps de resposta la comparteixi amb vostè, evidentment disposat a, vaja, estudiar, juntament amb el conjunt dels grups parlamentaris, i en allò que hi pugui ajudar el Govern, totes aquelles esmenes, doncs, que vostè consideri convenients, no?, per tant, sota tots aquests principis, que estan en el projecte de llei, que estan en l'Acord nacional d'acció exterior, sobre aquesta manera de fer política, no només el Govern, sinó també de bracet, diguem-ho així, doncs, amb el conjunt de la iniciativa de la societat civil, de la diplomàcia pública, que en diem, no?

Què són? Quins són en aquests moments els nostres objectius, no? Per situar també una mica les coses en quin context estem actuant a propòsit de la interpellació que vostè m'ha fet, no? Doncs, nosaltres ens movem amb tres objectius principals, que són el suport a la internacionalització de la nostra economia catalana, evidentment amb la idea, doncs, de promoure les exportacions del nostre teixit productiu; la possibilitat de captar inversions envers el nostre país o cap al nostre país, i, òbviament, la internacionalització incorpora també tota la dimensió del turisme, no?

Un altre gran objectiu és el d'explicar la situació que té Catalunya en la present conjuntura, eh? En aquest sentit, doncs, procurar consolidar el prestigi i la qualitat del nostre país en termes de ser una gent seriosa que procura complir amb els compromisos que contreu. Aquí passa, per exemple, quelcom que evidentment, doncs, no ens és senzill per a cap de nosaltres, com és tot el procés de sanejament de les finances públiques. Però si volem ser un país seriós al món, doncs, estem obligats d'alguna manera o una altra a expressar-nos en aquests termes i a fer-ho, eh?

I, finalment, el tercer gran objectiu és el de traslladar als actors internacionals tot el que és el procés de la transició. I, en aquest sentit, aquest dematí he tingut l'oportunitat en aquest plenari també, doncs, arran d'una pregunta d'un diputat del Grup d'Esquerra Republicana, de fer notar fins a quin punt –paradoxes de la vida, no?– la sentència del Tribunal Constitucional ens empara en aquests moments per poder fer aquesta acció exterior de poder explicar el procés que estem seguint, el procés relacionat amb tot el tema del dret a decidir, al qual, com vostè molt bé ha recordat, doncs, vostès hi donen suport, no?

Si hi ha alguna qüestió més que consideri que hagi de precisar, en el segon torn d'intervenció ho faré amb molt de gust.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyora diputada.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, president. Home, diu: «M'ha de precisar unes quantes coses.» (*L'oradora riu.*) És que no m'ha contestat res del que li he preguntat, ho ha contestat res de la interpellació! Fins i tot el que ha exposat em sembla meravellosament bé; ens sembla a tots meravellosament bé. O sigui, ho tindrem en compte de cara al Projecte de llei d'acció exterior.

Però és que jo li estava preguntant i l'estava interpellant sobre les relacions pel que fa al Govern d'Israel, i li estava demanant una cosa molt concreta: precisament que deixin, que desestimin aquestes relacions amb el Govern d'Israel, perquè aquestes relacions fan que s'incompleixi el nostre Projecte de llei d'acció exterior; un projecte que a la llarga haurà de ser compartit i un projecte on hi posa respecte pels drets humans i respecte pels drets dels pobles, per la pau, per la no-violència, promoció que tots els pobles puguin tenir la seva pròpia cultura, puguin decidir el seu futur com a poble, etcètera. Això és el que li estava demanant. I això és el que no està complint precisament el Govern d'Israel. I això és el que la societat catalana li està dient en aquests moments, li deia, si més de cinquanta entitats catalanes s'han aplegat en aquesta campanya de «No més complicitat amb Israel». I el moviment BDS és d'escala internacional i està aconseguint realment paralitzar de forma no violenta aquestes accions i aquest apartheid d'Israel que està creant amb el poble palestí.

I vostè deia, home, doncs, que havíem de tenir informació de totes bandes i que s'havia d'escoltar les dues parts. Doncs, per què el president Mas quan va anar de viatge a Israel només en va escoltar una? Perquè això és el que li demanava la comunitat palestina, que anés a veure l'Autoritat Palestina també, Mahmud Abbas. I resulta que només en va anar a veure una part i no va escoltar l'altra. I per això li va venir la comunitat palestina de Catalunya empenyada aquí, al Parlament, a demanar-li explicacions de per què no s'havia tingut en compte la comunitat palestina. Si volem escoltar les dues bandes, fem-ho i fem un gest també cap a l'Autoritat Palestina.

Li demanem transparència, transparència per a aquests acords signats amb el Govern d'Israel que no sabem en què consisteixen exactament. Sabem que hi són però no sabem en què consisteixen ni si aquestes empreses amb les quals s'han signat aquests compromisos i aquests acords estan directament o indirectament vinculades amb l'ocupació de Palestina. Que prou complicitat, això és el que li demanem; prou complicitat amb el Govern d'Israel i no impulsar més

relacions comercials des de les institucions públiques ni amb el sector militar ni amb el negoci de la seguretat. Perquè sap què passa amb el negoci de la seguretat a Israel? Doncs, que resulta que Israel, sí, és model en les empreses de seguretat, o d'inseguretat, perquè, clar, el negoci de la seguretat privada està precisament a crear inseguretat. I el que està fent el Govern d'Israel és tenir Palestina, els territoris palestins com a laboratori per provar precisament les seves armes i les seves tecnologies. Sí. Vostè sap el que és el *tested in combat*? Això és el que van a fer els nostres Mossos d'Esquadra, *tested in combat*: provar armes i tècniques que han estat provades en població civil, en homes, en dones i en criatures. Això és el que fa el Govern d'Israel.

I per això li demanem que boicotegi també, igual que ho estan fent altres governs, igual que ho estan fent altres empreses, que boicotegin la seva relació amb el Govern d'Israel fins que no sigui capaç realment de respectar els drets humans i els drets del poble de Palestina. Per tant, trencament dels convenis, també, signats entre les universitats israelianes, perquè sí, perquè també està comprovat que les relacions acadèmiques tampoc són innocents, perquè les universitats estan d'alguna manera..., tenen una relació directa amb l'ocupació de Palestina, precisament perquè fan recerca en tecnologia armamentística, per exemple.

Miri, com deia Nelson Mandela, nosaltres creiem i sabem que la nostra llibertat és incompleta sense la llibertat del poble palestí. I voldria donar les gràcies i donar moltes abraçades i felicitacions a tota la gent de la campanya «No més complicitat amb Israel», al moviment BDS, a la comunitat palestina i a la gent d'Unadikum, que han col·laborat en aquesta interpel·lació i també ho faran en la moció subsegüent; impossible anomenar-los tots, perquè són molts, però per a tots un agraïment. I sobretot un record i tot el nostre respecte cap a totes les víctimes palestines caigudes en aquesta brutal ocupació des de l'any 1948.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula l'honorable conseller de Presidència, senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el president va escoltar i ha escoltat, i en més d'una ocasió, de fet, en diverses, totes les parts implicades, i, a més a més, li ho vaig explicar, com recordava abans, aquest passat més de desembre, no?

Deixi'm que li ho digui, jo crec que és un error buscar la confrontació que busca en aquest Parlament amb aquesta qüestió. Jo crec que s'equivoca. Sincerament li ho dic, eh? Voler venir aquí a presentar les coses de manera que, de fet, no són, eh?, doncs, jo crec sincerament que és un error, amb relació al que està a l'abast del Govern de la Generalitat de Catalunya, em refereixo; quan dic «presentar les coses que no són», amb relació al que està a l'abast del Govern de Catalunya.

Jo crec que, vaja, vostès deuen tenir necessitat –ho deuen saber vostès–, doncs, de buscar confrontacions, de fixar posicions, el que sigui, en contraposició amb el Govern, eh? Vostès tenen aquesta obsessió de fer oposició, que l'entenen només en el sentit, doncs, del desgast pel desgast. I crec que ha triat un tema que em sembla que és un error. (*Veus de fons.*) Sí, home, aquest és, sí, un error. Perquè resulta que aquí, doncs, els marges d'actuació que hi tenim com a govern són els que tots sabem i els que vostè sap. Entén què vull dir?

Jo no ho sé, si quan el senyor Nelson Mandela estava al capdavant de Sud-àfrica va fer boicot a Israel. No ho sé. Ho repassaré –ho repassaré. No ho sé, eh? Però em fa l'efecte..., i aquí és el missatge per mi important que volia compartir arran, diguem-ne, d'aquesta interpel·lació, més enllà del tema que vostè planteja..., que, ja ho ha dit, a més a més, d'entrada, ha tingut l'honestedat de plantejar-ho, de dir: «Vinc aquí amb un encàrrec», no?, ha vingut a dir. Bé, doncs, ja l'ha fet, eh? Nosaltres, doncs, serem pacients i atents a tot el que vostè exposa. I ja li he dit abans que en bona part hi podem estar d'acord, i hi som sensibles, com procurem, diguem-ne, fer-nos càrrec en conjunt, doncs, de la situació.

Ara, més enllà del tema aquest en concret, eh?, que està al nostre abast el que està, la reflexió que crec que ens hem de fer com a institució, com a parlament, si realment algun dia volem fer alguna contribució que no sigui merament declarativa..., perquè ara com ara som principalment un factor de generació de declaracions, però no pintem re en l'esfera internacional. M'entén què vull dir? Jo ho sé, vostè també: no hi pintem re, perquè no som, no existim.

Per tant, com que tenim unes bones bases, col·lectivament, com a país; com que, vaja, estem convençuts, amb tota la modèstia i atenent a la nostra dimensió..., que és petita, eh?, i ho serà sempre, des d'aquest punt de vista; és evident, no? Però centrem-nos a disposar d'aquells instruments que potser després ens permetin actuar.

Vostès han de decidir, diguem-ne, quin és l'ordre de prioritats des d'aquest punt de vista. Perquè de cara als propers mesos, no li sé posar una data en concret, no?, però de cara als propers mesos, com a país, hauré de construir una política d'estat, de debò, eh?, una política d'estat de debò, d'aquelles que ens permetin assolir, primer, el fet de tenir un estat i, després, poder fer polítiques d'acord amb els nostres principis, als quals no estem disposats, diguem-ne, a haver-hi de renunciar. És que no s'hi ha de renunciar. Però s'han de saber situar, diguem-ne, les prioritats en cada moment.

Això ho hauré de saber fer, perquè, si no, ens quedarem en la fase aquesta, doncs, declarativa, que queda molt bonica, que es fan apel·lacions a boicots... Perquè si vostè repassa bé quants governs hi ha al món en aquests moments que facin boicot al Govern d'Israel i a Israel, eh?, si vostè repassa bé quants països hi ha que fan aquest boicot que vostè ape·lla que fem aquí, bé, doncs, quedarà sorpresa, potser, no? O no. No ho sé. O ja li estarà bé. O voldrà ser com aquests. No ho sé –no ho sé–, eh?

En qualsevol cas el que sí que sé és que nosaltres no estem en condicions de fer boicot, perquè no som un estat, no som un govern d'un estat, no som subjecte, no som res, en aquests moments, des d'aquest punt de vista.

I alguns tenim un ordre de fer les coses, eh?, que primer va el fet de disposar dels instruments necessaris i després, a partir d'aquí, començarem a ser algú, continuarem sent petitons, perquè, de fet, Catalunya continuarà sent un país, doncs, de dimensions no grans, diguem-ho així, no?, però que estarem en condicions, amb capacitats de tenir una influència que en aquests moments no tenim, i potser, després –després–, d'incidir en aquestes coses de debò, no per la via purament declarativa, de venir aquí a quedar bé, quedar-nos descansats, però finalment no resoldre res.

Jo aquesta invitació també la hi vull fer perquè és, de ben segur, una feina que tindrem tots plegats en els propers mesos –vaja, jo espero que la puguem tenir en els propers mesos–, i amb tot el que això, de fet, comporta, hi insisteixo, òbviament sense renunciar a cap dels principis que tenim, diguem-ne, assumits col·lectivament.

Moltes gràcies, senyora diputada, senyors diputats, senyor..., president? (*Pausa.*) President, sí.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació

al Govern sobre el model de gestió del 0,7 per cent de l'IRPF per a finalitats socials i les perspectives de futur d'aquest model (tram. 300-00190/10)

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el model de gestió del 0,7 per cent de l'IRPF per a finalitats socials i les perspectives de futur d'aquest model. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i, en el seu nom, té ara la paraula el diputat senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, fa escassament quinze dies vàrem tenir l'oportunitat de debatre una interpellació, de la qual substanciarem la moció demà, al voltant del suport del Govern de la Generalitat a les entitats socials, de quina forma podríem contribuir a simplificar les seves relacions amb l'Administració i de quina forma els podríem garantir la seva estabilitat.

Avui en certa forma plantejem una interpellació complementària a aquella, amb un mecanisme important a nivell del finançament de les entitats com és la casella destinada a finalitats socials de la declaració de renda. En aquests dies molta gent tindrem l'oportunitat d'omplir aquest qüestionari des d'un punt de vista de declaració de renda –aquí porto la meva– i tots els ciutadans tenim opció de fer un tràmit tan senzill com carregat de significat que és triar entre dues case-

lles, en les quals decidim, d'una banda, si destinem el 0,7 per cent de la declaració a l'Església catòlica, o bé el destinem a finalitats socials, o bé ho fem de forma conjunta a les dues parts.

Voldríem debatre avui amb vostè aquest model de finançament. Voldríem debatre també quines repercussions o aplicació té a nivell del nostre país i les repercussions que això significa a nivell del que és l'esforç solidari dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país i de la repercussió que té a les entitats, és a dir, els recursos que acaben derivant a les entitats socials del nostre país. I també volem debatre, per què no?, i a més en aquest moment, quin ha de ser l'escenari ideal de futur. Nosaltres volem debatre, en aquest, com en qualsevol altre tema –l'altre dia el diputat del nostre grup parlamentari ho feia a nivell de la seguretat social–, quin seria, quin serà l'escenari d'una Catalunya independent en aquest àmbit; és a dir, si ens hem de plantejar aquest model que actualment hi ha al damunt de la taula, o bé hem d'optar per un altre model que utilitzi mecanismes de finançament directes del govern de les entitats, o mecanismes indirectes a través de mecenatge, a través de potenciar l'esforç solidari dels ciutadans i les ciutadanes, en definitiva, de debatre sobre el model de futur.

La primera qüestió que hem de posar al damunt de la taula és explicar quins són els orígens del model actual. Es tracta d'un model que, com és prou sabut, prové dels anys vuitanta, i no prové directament d'una intenció d'aplicar un sistema de finançament de les entitats així, *motu proprio*, si m'ho permet, sinó que sobretot ve derivat d'un acord amb l'Església catòlica que fa que, en la mesura que el Govern d'aleshores opta per utilitzar aquest mecanisme –si m'ho permet, bastant inversemblant o bastant poc, diguem-ne, utilitzat a nivell del continent europeu–, hagi de trobar una via de compensació, com és l'ampliació d'una casella, també, destinada a finalitat social. Per tant, és una mena de *rara avis* en el context europeu, que acaba fent una traducció d'allò que està passant en el sistema educatiu, que és que els ciutadans hagin de triar entre una via o l'altra.

Lògicament, aquest no és el model que nosaltres voldríem, i una de les coses que plantejarem en la moció subsegüent és debatre sobre aquest model a nivell de futur, perquè nosaltres el que volem és un model que apoderi els ciutadans, un model de potenciació de les entitats per via directa del Govern de la Generalitat, i no un model creat per compensar un sistema de finançament de l'Església catòlica, que entenem que ha de tenir altres principis, sobretot amb un model d'estat com el que voldríem, totalment laic, i en el qual l'Església busca els seus mecanismes de finançament, totalment respectables, però que no hagin de passar per aquest sistema.

En tot cas, el problema no és només aquest, d'aquesta naturalesa. El problema també és la seva aplicació a nivell del nostre país, en dos aspectes que voldríem posar en relleu: d'una banda, quina capacitat té el Govern de la Generalitat d'incidir en aquest sistema, i de l'altra banda, quina derivació hi han dels recursos de l'esforç solidari dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya a nivell del que són les entitats del nostre

país? Perquè convindrem que és necessari –i en això em sembla que trobaríem un ampli consens en aquesta cambra– que aquell esforç solidari que fan els ciutadans o ciutadanes quan marquen la casella destinada a finalitats socials tingui una traducció en les entitats, en els programes que operen al nostre país. Em sembla que és voluntat i fins i tot, si m'ho permeten, con-substancial a la naturalesa del mateix sistema que puguem dir als ciutadans d'aquest país que els recursos que destinen a aquest 0,7 per cent van als programes que pugui fer, doncs, per exemple, la Creu Roja o el Casal dels Infants del Raval per atendre una situació del nostre país que tots sabem que és perfectament punyent. Perquè en aquest sentit tenim taxes d'índexs de pobresa que ens situen a la banda mitjana o, fins i tot, a la banda elevada a nivell de l'Estat espanyol. Per tant, en aquest sentit, les necessitats socials del nostre país són absolutament, diguem-ne, remarcables.

En tot cas, el que sí que contemplem si analitzem un historial, el primer problema que tenim en aquest sentit –i una de les propostes que plantejem en la moció subsegüent és el tema de la manca de transparència del Govern de l'Estat– és que si analitzem l'històric dels anys que tenim, els últims quatre o cinc anys, en les últimes dues declaracions de les quals hi han dades, el que sí que comprovem és que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya han fet un esforç suplementari de més de deu punts respecte a la mitjana de l'Estat espanyol a l'hora de decidir aquesta casella de finalitats socials; per tant, hi ha un esforç suplementari i una major solidaritat dels ciutadans de Catalunya en aquest aspecte de la casella de la seguretat social. Hi ha, a més a més, que l'aportació de Catalunya en el conjunt d'allò que es recapta a l'Estat espanyol es situa sempre entre el 24 i el 25 per cent. Si això ho comparem amb el pes demogràfic que té Catalunya, veiem que és un esforç prou notable.

Aquest és l'esforç que fan els catalans i les catalanes. Però això té una traducció? O resulta que també patim, en aquest sentit, un dèficit fiscal, com el que patim des d'un punt de vista general a través de l'IRPF? Doncs, resulta que sí, resulta que només torna –només torna– la meitat d'allò que els ciutadans i ciutadanes, lliurement, destinen a la casella de finalitats socials. Estem parlant d'una quantitat de 24 milions de mitjana en els últims exercicis pressupostaris, la qual cosa representa una quantitat esgarriosa: 24 milions..., estem parlant de quatre vegades més d'allò que va recaptar en el seu moment la marató per a la pobresa, o de quatre vegades més del pressupost total, per exemple, d'una entitat que treballa en el barri del Raval i en altres poblacions del nostre país, com el Casal dels Infants del Raval, i, per tant, estem parlant d'un munt de recursos que en aquests moments no vénen aquí, sinó que van a entitats d'abast estatal o que van a altres zones de l'Estat.

Si això resulta que succeís en un territori en el qual tinguéssim, doncs, taxes de risc de pobresa, diguem-ne, que es situessin al llindar baix, doncs, això probablement podria tenir algun tipus de justificació. Però resulta que no; si contemplem les últimes dades que tenim, Catalunya es situa per damunt de la mitja-

na de l'Estat espanyol. I, per tant, queda evident, no només des d'un punt de vista de pes demogràfic, sinó també des d'un punt de vista de necessitats d'aquest país, que aquí hi ha un greuge comparatiu que no té altra justificació que una justificació de tipus polític. S'està castigant –igual que es castiga també en el tema del dèficit fiscal que patim els ciutadans i ciutadanes–, d'una forma punyent, amb una eina, amb un instrument que es va idear en el seu moment per canalitzar la solidaritat dels ciutadans i ciutadanes del país i que hem d'entendre –i estic convençut que aquí ho compartirem tots plegats– que està pensat amb la voluntat que pugui anar a cobrir les necessitats socials que té el nostre país.

Però el problema no és només aquest dèficit fiscal; encara hi ha un problema afegit. El problema és que resulta que l'article 166.1 de l'Estatut d'autonomia vigent –en aquest cas, aquest article ha estat dels pocs que no va ser recorregut pel Partit Popular– estableix de forma clara que les competències exclusives en matèria de serveis socials les té el Govern de la Generalitat, i que el Govern del Partit Popular ha incomplert no només alguna sentència, diverses sentències del Tribunal Suprem, del contenciós administratiu del Tribunal Suprem, sinó també algunes del mateix Tribunal Constitucional. Si gairebé sembla ciència-ficció! El Partit Popular, que dia rere dia ens està argumentant aquí que hem de complir la llei, que hem de complir les sentències del Tribunal Constitucional, es declara rebel al Tribunal Constitucional, quan resulta que no li interessa aplicar unes sentències que clarament són favorables als interessos no només del Govern de la Generalitat, sinó del conjunt d'entitats d'aquest país i del conjunt de ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

I què ens diu quan han sortit algunes d'aquestes sentències, l'última de les quals l'any 2011? Doncs, ens surt el ministre o la ministra del ram dient que no pensen complir-les. Un ministre del Partit Popular dient que no pensa complir una sentència del Tribunal Constitucional. Amb quina legitimitat aquest partit polític o aquest Govern pot demanar al Govern de la Generalitat, als parlamentaris d'aquesta cambra o al conjunt de la ciutadania que compleixi les sentències que ni ell mateix pensa complir?

En definitiva, són aquests els problemes que tenim. Nosaltres li volem plantejar, en aquesta primera part de la interpellació, saber quin és el posicionament del Govern, saber quines accions té previst dur a terme el Govern per intentar capgirar aquesta situació. Sabem que els mecanismes que tenim són pocs, sobretot trobant-nos, com ens trobem, a l'altre costat de la trinxera un govern del Partit Popular que està fent una autèntica centrifugació de competències, que està situant allò que alguns anomenen «la tercera via» en una autèntica ciència-ficció, però, en tot cas, sí que el que hem de veure és què podem fer i quins mecanismes té el Govern de la Generalitat, com a mínim insistint en aquesta via legal que nosaltres pensem que, com a mínim, s'hauria d'explorar. I, a partir d'aquí, en la segona part de la intervenció plantejarem algunes propostes que voldríem compartir amb vostès i que faran l'eix principal de la nostra moció.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. En nom del Govern i per respondre a aquesta interpellació, té ara la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família, la senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ho apuntava perfectament en la seva intervenció, que aquesta territorialització dels fons del 0,7 per cent de l'IRPF, destinats a finalitats socials, ha estat una reivindicació constant del Govern de la Generalitat des de l'any 98. A fi i efecte de centrar el debat –vostè ho ha fet, jo també voldria fer-ho–, simplement recordar que aquests són uns fons que es destinen a finançar programes d'interès social que porten a terme les entitats i les ONG i que es dirigeixen precisament als sectors més vulnerables de la societat –persones amb discapacitat, gent gran, infància, gent amb risc d'exclusió social– i que són els ciutadans els qui, marcant la corresponent casella de la seva declaració de renda, decideixen què volen que es faci amb un percentatge dels seus diners, concretament amb aquest 0,7 per cent de la quota íntegra de l'impost sobre la renda.

A Catalunya es donen algunes circumstàncies que val la pena tenir en compte, específiques. A una d'elles ja hi ha fet referència, jo també m'hi referiré després: la competència exclusiva en matèria de polítiques socials; no és un tema menor, al contrari. Una altra és que des de Catalunya sempre hem manifestat la voluntat de gestionar aquests fons, sempre, i que és aquí on un major percentatge de declarants marca aquesta casella de finalitats socials. Miri, concretament, l'any 2013, un 48 per cent dels contribuents van fer-ho, van mostrar activament la seva solidaritat per la via de marcar la creueta de la declaració de la renda, i aquest és el percentatge més alt de totes les comunitats autònomes, i està dotze punts per sobre de la mitjana estatal. Vostè ho deia: un major esforç, un major esforç solidari dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya a l'hora de realitzar la seva declaració de renda. I aquest mateix any 2013 Catalunya va aportar el 25 per cent del total de la recaptació estatal, 52 milions d'euros, i només en va rebre, en concepte de subvencions, el 14 per cent: 29,7 milions d'euros, aproximadament. Vint milions, per tant, que cada any, anualment, no retornen per aquesta via. Per tant, major esforç solidari, però, en canvi, un resultat, un retorn per part del Govern de l'Estat absolutament insolidari, aquests 22 milions d'euros menys que li pertoqueu, hi insisteixo, en base a aquesta major aportació, implicació i voluntat col·lectives, que no són uns recursos que s'adrecin o que arribin al Govern de la Generalitat, sinó directament a les entitats i a les ONG que realitzen aquests programes i aquests projectes de contingut social.

Però tornem per un moment al marc jurídic que dóna suport a aquesta reivindicació històrica dels successius governs de la Generalitat i que la fan ben legítima,

i que té a veure amb les competències recollides en el nostre Estatut: la potestat legislativa, reglamentària i executiva en matèria d'assistència social, activitat de foment, joventut, serveis socials, voluntariat, menors i promoció de les famílies. Però també hi ha una clara i coincident jurisprudència que dóna la raó a la Generalitat quan reclama aquesta gestió i aquesta territorialització dels fons.

L'any 92 ens trobem amb la primera sentència, en aquest cas del Tribunal Constitucional, on estableix que l'Estat pot destinar fons a subvencionar matèries que són competència exclusiva de les comunitats autònomes, sempre que n'especifiqui la destinació i reguli les condicions essencials d'atorgament, fins on ho permeti el que seria una competència bàsica o de coordinació, però sempre deixant marge a les comunitats per concretar l'afectació i el destí d'aquests fons. I també indicava –i això no és menor– que correspon a les comunitats autònomes aquesta gestió de les subvencions, que no es pot consignar en favor d'un òrgan de l'Administració de l'Estat ni d'un organisme intermediari.

I posteriorment hi ha hagut fins a dotze sentències més del Tribunal Suprem, del Constitucional, com vostè deia, fins i tot de l'Audiència Nacional, que s'han mantingut en aquesta mateixa opinió i posicionament. Les sentències més recents corresponen a l'any 2013 –tinc aquí les referències, les hi puc relacionar. En definitiva, totes elles estimen els recursos jurisdiccionals i els conflictes competencials que ha promogut el Govern de la Generalitat, i diuen que l'Estat no és competent per gestionar i distribuir aquests fons, sinó que ho han de fer les comunitats autònomes. En definitiva, que l'Estat no té títol competencial per fer-ho; que, en tot cas, aquesta intervenció s'ha de limitar a assignar part dels fons pressupostaris, i que aquests s'haurien d'integrar com a part de la hisenda autonòmica, de fet, s'haurien de consignar en els pressupostos generals de l'Estat –això és el que determinen les sentències–, de manera que es fes efectiva aquesta territorialització dels fons. I també diuen les sentències: si això no fos possible per la via de la Llei de pressupostos, s'hauria de fer mitjançant altres instruments jurídics, concretament en un conveni interadministratiu entre l'Administració de l'Estat i l'Administració autonòmica.

Per tant, territorialització –ho diuen molt clarament les sentències–, assignant a cada comunitat la quantitat que li correspongui de la recaptació de l'IRPF, d'acord amb els criteris que s'estableixin, però –i això també és important– de forma prioritària en proporció a la seva aportació. I ha quedat clar que l'aportació en el cas de Catalunya és històricament superior a la de la resta de territoris de l'Estat.

Parlem, per exemple, de l'exercici del 2013. Abans li'n deia les xifres, però és bo saber que l'any 2013 l'Estat va modificar la regulació i les bases del sistema de subvencions, precisament per salvar allò que les successives sentències estaven ordenant cada vegada d'una manera més ferma. Però n'ha mantingut la gestió. Vostè sap que és una modificació que novament el Govern de la Generalitat va recórrer davant dels tribunals, perquè el que es va produir és una reassignació del títol competencial. Tot i que –i també hem tingut

ocasió en aquest Parlament d'abordar-ho— la pretensió inicial de l'Estat tenia un calat encara molt més important. Només una dada: la pretensió inicial era que les entitats que no tinguessin un abast únicament estatal podien haver quedat excloses d'aquests subvenció. Això, en el cas de Catalunya, afectaria al voltant d'unes cent entitats catalanes. Ja vam valorar en el seu moment que s'havia perdut una oportunitat, l'havia perdut l'Estat a l'hora de modificar, ni que fos lleugerament, les bases de la convocatòria, de donar compliment a les reiterades sentències dels tribunals, però lluny d'això, i una vegada més, l'Estat va continuar d'esquena a les sentències, vostè ho mencionava, però el que encara és més greu, d'esquena a les necessitats específiques de cada territori i al treball que realitzen en aquest sentit les entitats socials.

La convocatòria d'enguany, de l'any 2014, es va publicar en el BOE el passat 24 d'abril, i es dicta exactament a l'empara de les bases aprovades l'any passat, que no han sofert canvis; per tant, tret d'algun aspecte menor, la regulació no introdueix cap novetat respecte a la del 2013; per tant, el propòsit, i en coherència amb el que s'ha fet fins ara, la resolució d'aquesta convocatòria, vinculada al 0,7 per cent de l'IRPF, doncs, haurà de ser també, necessàriament, impugnada, tenint en compte que vostè deia amb quines vies comptem; efectivament, la judicial, com no pot ser d'una altra manera, i aquest ha estat el camí que hem seguit fins ara, i la via política de reclamació davant del Govern i davant del *ministerio*, però també fent un front comú amb les entitats del tercer sector, que crec que també dona encara més fortalesa i més potència a aquesta reivindicació.

Tenim molt clar que tots els projectes que desenvolupen les entitats, i que s'orienten a aquests col·lectius amb majors dificultats i, en definitiva, a preservar i a reforçar la cohesió social a Catalunya, són un bé a protegir, i això és el que fem tots plegats, el Govern, també en seu parlamentària, amb el suport de la majoria de grups, com vostè referia, reclamant la gestió completa d'allò que ens toca, que ens pertoca, i que recull el nostre Estatut. Ho dic perquè històricament ha existit una bona sintonia i un treball conjunt amb el conjunt d'entitats, concretament amb la Taula del Tercer Sector Social, que les agrupa i representa, a l'hora de defensar plegats aquest 0,7 per cent de l'IRPF. En el marc del Pla de suport al tercer sector, i com vostè deia a l'inici de la seva intervenció, vam tenir ocasió de parlar-ne en l'anterior Ple, per tal de donar precisament resposta a aquest traspass efectiu del 0,7 es va convocar el passat mes de febrer un grup de treball amb la finalitat de posar en comú les diferents informacions, i de plantejar —i em sembla que aquest és l'element important— una estratègia conjunta per tal que l'Estat compleixi amb les sentències judicials i atorgui la gestió de les subvencions amb càrrec a l'assignació de l'IRPF. Una reunió on es van analitzar diferents qüestions que preocupaven les entitats, que vostè coneix; la incertesa sobre la convocatòria del 2014, ara ja aclarida perquè ja ha estat publicada, com li deia, o l'afectació de la nova Llei de subvencions, aquella amenaça d'una llei de subvencions que ha estat rebuda amb inquietud per part de les entitats i que

en aquests moments estem també a l'espera que la secretària d'Estat, i en definitiva, el ministeri, clarifiqui les seves intencions i l'escenari d'aquesta normativa.

En tot cas, un exemple més de la col·laboració entre les entitats del tercer sector social i el Govern de la Generalitat, i en aquest cas amb el Departament de Benestar Social i Família, és, un cop més, la campanya que impulsem conjuntament a l'inici de la campanya de declaració de la renda per tal d'informar, precisament, el conjunt de ciutadans i ciutadanes de la possibilitat de decidir, com deia a l'inici de la meua intervenció, sobre una part dels seus recursos i, en aquest sentit, una iniciativa que sota el títol d'«El millor de la declaració de la renda», informa sobre aquesta possibilitat de marcar una casella, o de marcar-les les dues, perquè en tot cas res d'això té un cost per a l'usuari, sinó tot el contrari, representa la seva voluntat solidària, i com que estem parlant de la casella de finalitats socials, la capacitat de destinar una part dels seus impostos a aquestes finalitats. Una campanya i unes iniciatives les quals aprofitem precisament en el marc d'aquesta estratègia conjunta per denunciar aquest reiterat compliment de les sentències judicials.

En la segona part de la meua intervenció intentaré clarificar alguns dels altres aspectes que vostè m'ha plantejat.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, consellera. Per al torn de rèplica torna a tenir la paraula el diputat Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, intentarem en aquesta segona intervenció desgranar alguns aspectes de la moció, per intentar, doncs, començar a dialogar amb vostè com a portaveu del Govern en aquesta matèria, i començaria a plantejar el debat que volem posar al damunt de la taula.

Nosaltres volem intentar que el Parlament faci algunes consideracions i emprengui algunes actuacions, tenint en compte que tenim dos condicionants prou importants al damunt de la taula que no hem d'obviar i que nosaltres no volem obviar. El primer condicionant és que la clau de la caixa i, per tant, el control de l'IRPF, el té el Govern de l'Estat, condició número 1, i el condicionant número 2 és que, com hem comentat anteriorment, ens trobem al davant un govern que de forma sistemàtica incompleix les sentències judicials, i per tant, ens trobem amb un govern, el del Partit Popular, que manifestament es declara alegal. I per tant, són dos condicionants importants a tenir en compte.

Què volem, diguem-ne, posar de manifest en aquesta propera moció? La primera, posar de manifest que el sistema actual és una autèntica anomalia i, per tant, que hem d'avançar en l'escenari d'una Catalunya independent i dissenyar un nou model. Aquest no és el model que nosaltres volem; nosaltres volem un model en

el qual les entitats socials rebin recursos directament de les administracions i que, en tot cas, ideem mecanismes, a través del foment del mecenatge o altres incentius, perquè els ciutadans puguin fer les aportacions directament a les entitats, i per tant, aquest model, que en el seu moment es va crear per compensar l'Església catòlica, ha de ser un model que s'ha de substituir per un model més adequat al que entenem que ha de ser un model de suport directe a les entitats.

La segona és que, a part de tot, tenim un model enormement pervers i, per tant, que constatem també en aquesta cambra parlamentària que, a banda de l'incompliment reiteratiu de les sentències judicials, resulta que hi ha un greuge comparatiu als ciutadans i ciutadanes de Catalunya i, per tant, que el posem de manifest. I a més a més d'aquest greuge comparatiu, que hi ha una vulneració d'unes competències definides de forma molt clares per l'Estatut d'autonomia. I què demanarem –què demanarem? Doncs, demanem al Govern de la Generalitat que faci quatre coses.

La primera és que insti el Govern de l'Estat a actuar amb transparència, un dels problemes que tenim en aquests moments és que no tenim desagregació, des d'un punt de vista territorial, de les dades i, per tant, no podem conèixer l'autèntica magnitud que s'ha produït en els últims anys, per tant, primera constatació. També es demanar coses estranyes al Govern de l'Estat i del Partit Popular, que actuï amb transparència, perquè sabem que no és el seu fort. La segona, demanem al Govern de la Generalitat que actuï també amb la màxima contundència per defensar els interessos de les entitats i del conjunt de ciutadans i, per tant, que en la mesura que tenim ple convenciment que les bases seran consecutives, d'aquesta declaració de renda seran lesives per als interessos de les entitats, que el Govern també actuï de la màxima forma, amb la màxima contundència possible.

Demanem, o demanarem també que hi hagi, no només un traspàs del 50 per cent; nosaltres entenem que hem d'aspirar al cent per cent, és a dir, el que volem és que tots els recursos derivats d'aquest 0,7 per cent es quedin al nostre país, en un país al qual tenim una taxa de risc de pobresa extraordinàriament elevada, i que diàriament en aquesta cambra parlamentària estem encomanant, encoratjant el Govern de la Generalitat a atendre aquestes necessitats, el que no pot ser és que una de les vies de finançament que tenen les entitats s'estigui perdent per altres territoris o per entitats d'abast estatal i no puguin atendre el que són les necessitats del nostre país; per tant, és un missatge que també volem traslladar al conjunt d'entitats i de ciutadania. I l'última, entenem també important en aquests moments, és que el Govern comenci a endegar un procés de diàleg amb les entitats, amb la Taula del Tercer Sector Social però també amb el conjunt d'entitats d'aquest país, per dissenyar el que ha de ser el nou model de finançament de les entitats, que per a nosaltres, lògicament, ha de ser diametralment oposat a aquells que estem patint en aquests moments, però que en tot cas s'ha de fer a través d'un diàleg, d'un procés de diàleg amb el conjunt de les entitats.

Això és el que demanem a la moció. Esperem comptar amb la complicitat del Govern i la resta de conjunts parlamentaris, sobretot per un objectiu: perquè aquí no només ens juguem qüestions metafísiques, sinó que, sobretot, ens juguem recursos. Abans li posava diferents exemples, els reitero: avui dia, parlar de 24 milions d'euros que es perden any rere any per aquest sistema, en recursos que els ciutadans han d'escollir, han de poder escollir lliurement a través de la seva decisió voluntària de signar, de marcar la casella de finalitats socials, té repercussions en allò que són les entitats del nostre país. I aquells que visitem diàriament entitats en barris complicats del nostre país, amb entitats que estan a primera línia, el que no pot ser és que ens permetem el luxe que aquests recursos es perdin i, per tant, ho repeteixo, esperem comptar amb la complicitat del Govern, amb la complicitat del grup que dona suport al Govern, i amb la resta de forces parlamentàries.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica torna a tenir la paraula l'honorable consellera, senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies. Sí, senyor diputat, crec que les conclusions les compartim al cent per cent. Una d'elles seria que el Govern de l'Estat no ha respectat en cap cas, en cap moment, els dictats de la jurisprudència constitucional sobre aquestes subvencions en matèria d'assistència social, que a més a més vulneren, vulneren clarament les competències de la Generalitat de Catalunya. Tampoc respecta acords que s'han subscrit per part de les forces polítiques, per exemple, l'any 2008 en el Congrés de Diputats, on la majoria de forces van acordar unes mesures que mandataven el Govern a establir criteris per un procés gradual –fixi's, parlava d'un procés gradual– de distribució territorial entre les comunitats autònomes per assignar aquests recursos del 0,7 per cent, i també demanava una major participació de les comunitats autònomes en la seva gestió. Cas omís, diguem-ne, a aquestes recomanacions o a aquests acords que es van fer en el Congrés dels Diputats.

I efectivament, que el sistema actual es poc equitatiu, i que aquest desequilibri que existeix entre les aportacions dels ciutadans i ciutadanes del nostre país, la seva decisió, la seva voluntat explícita que hi hagi un retorn d'aquels recursos per la via de la declaració de la renda i que tinguin com a finalitat programes i projectes socials no es compleix; aquest desequilibri es diu, es tradueix en més de 20 milions d'euros anuals, i efectivament, que aquesta és una quantitat molt elevada quan estem parlant de taxes de pobresa i de situacions que a tots ens «frapen» i que afecten, precisament, persones i col·lectius amb els quals aquestes entitats treballen directament. Per tant, no només no podem administrar aquests recursos d'acord amb les necessitats concretes i específiques del nostre país,

de la nostra societat, sinó que no hi ha un retorn just, un retorn just d'aquests diners, que, com deia a la meua intervenció inicial, no s'adrecen a la Generalitat de Catalunya sinó a les entitats socials que desenvolupen programes i projectes que tots coneixem. Hem parlat d'entitats conegudes i grans i d'abast territorial important, però també coneixem entitats molt més petites que estan fent una gran feina i que amb aquests recursos poden nodrir, doncs, actuacions molt interessants.

Per concretar i respecte al que vostè manifesta i que inclourà a la seva moció, evidentment que estem d'acord amb aquestes anomalies, amb aquests incompliments reiterats de sentències. La voluntat del Govern no és altra que continuar combatent aquests incompliments i fer-ho per la via de la impugnació de les convocatòries. Efectivament que, en aquest cas, la convocatòria del 2014 serà igual de lesiva que la de l'any passat, perquè, com li deia abans, no experimenta cap canvi. Continuarem, això sí, vetllant de prop els projectes que presenten les entitats catalanes, com no pot ser d'una altra manera, i defensant la seva oportunitat davant de les instàncies i dels grups amb els quals en relacionem amb el Govern de l'Estat.

Vostè parlava d'un sistema anòmal, i hi coincideixo. El model de suport a les entitats pot admetre diferents vies, efectivament, i vam tenir ocasió de parlar-ho fa quinze dies, i ho tindrem demà a la votació, en el debat i votació de les mocions que tenen a veure amb el suport econòmic a les entitats del tercer sector. Estem totalment d'acord amb instar el Govern de l'Estat que, més enllà de resoldre aquesta qüestió, a territorialitzar els fons al cent per cent, hi estem d'acord, la gestió per part del Govern de la Generalitat, però que treballi amb major transparència. Vostè sap, ho hem comentat en altres ocasions, les dificultats que tenim per conèixer quines són les dades exactes i, per tant, per més que estiguem parlant de dades aproximades, són d'aquesta quantia, són d'aquesta magnitud, però hi ha poca transparència en la gestió de les dades que afecten el conjunt del territori de l'Estat, i creiem que aquesta és una anomalia que també haurem de solucionar.

I per descomptat que el diàleg amb les entitats per configurar un nou sistema però també el diàleg amb les entitats per seguir bastint aquesta estratègia conjunta que, hi insisteixo, crec que ens dona major fortalesa, major legitimitat com a govern, com al conjunt de forces polítiques i, per descomptat, amb les entitats del tercer sector i amb la taula com a entitat més representativa, per tal de defensar aquests interessos comuns, que sobrepassen els que representa el mateix Govern de la Generalitat i que tenen a veure amb les dificultats, amb les desigualtats, amb els col·lectius més afectats per la crisi i que crec que legitima molt bé quina és la concreció de les diferents sentències. En aquest sentit, totes, una darrere l'altra, i dictades per diferents tribunals, coincideixen a donar raó al Govern de la Generalitat, ara i abans, en aquesta pretensió de territorialització dels fons i de gestió amb base al nostre marc competencial.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, consellera.

Interpellació

al Govern sobre la situació dels professionals del sector sanitari (tram. 300-00192/10)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació dels professionals del sector sanitari. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i en el seu nom té ara la paraula la diputada senyora Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Bona tarda, president, conseller, diputats i diputades, quasi nit. Espero que podré ser breu i acabarem d'hora.

Miri, jo els venia a plantejar, li venia a plantejar, conseller, el tema dels recursos humans en el sector sanitari, que crec que és un tema que vostè coneix sobradament.

El sector sanitari, com tots els sectors productius o tot el sector serveis del país i totes les empreses, és evident que té dos tipus de recursos: els recursos materials, que, evidentment, es poden comprar, es poden adquirir només amb una disposició pressupostària i relativament es poden fer servir en poc temps, i després tenen els recursos personals, els recursos humans, que en aquest sector concretament, que és un sector en què el coneixement és imprescindible, de moment no es poden suplir ni per un decret ni per un increment pressupostari puntual. La formació dels professionals sanitaris requereix una important despesa tant de temps com de diners, i, evidentment, és el factor fonamental –jo penso que hi estarem tots d'acord– en el nostre sector sanitari. És evident que, de moment, no s'ha pogut suplir el coneixement dels professionals que, en aquest sector, tant en nombre com en percentatge, jo crec que és el més important, dels més qualificats que hi han en qualsevol tipus d'empresa, ja sigui pública o ja sigui privada.

I nosaltres, llavors, venim a plantejar-li, venim a demanar-li quin és el pla de recursos humans que té vostè per al sector, que té el departament, no només el retributiu, sinó el formatiu, el que permeti mantindre la continuïtat del sector i la continuïtat de l'assistència, que, evidentment, sense ells serà impossible mantenir, i, en alguns casos, fins i tot recuperar la qualitat que últimament estem perdent.

Fins ara ja hem vist quines eren les actuacions que s'havien fet, és a dir, no s'amaguen a ningú. Les condicions laborals en què estan professionals en aquest moment, ho ha reconegut vostè i ho han reconegut consellers anteriors, ha anat empitjorant progressivament; estem parlant de retalls salarials del 20 al 50 per cent segons els centres, que és una cosa supera els retalls que s'han aplicat a qualsevol altre funcionari de la Generalitat de Catalunya.

Però és que, a més dels retalls salarials, pèrdua de complements, la carrera professional congelada..., sobretot retalls que estem aplicant al sector més jo-

ve d'aquests professionals, que són els que estan portant l'assistència, el pes de l'assistència, l'assistència d'aguts, les urgències, l'assistència primària i que són els que representen el futur immediat del sector, són els que estan més castigats per aquestes polítiques del seu departament.

Però, a més, la situació de precarietat no és només retributiva, sinó que, a més, és d'estabilitat laboral. Jo li haig de recordar que hi ha un 40 per cent de metges a l'ICS que són interins; d'aquests, la meitat, més d'un 20 per cent, a més d'interins, se'ls estan fent contractes mes a mes i, en alguns casos, setmana a setmana. Què dir de la infermeria? A la infermeria se li fan contractes a dies i, en alguns casos, fins i tot contractes a hores.

Per tant, és evident que aquesta situació es fa molt insostenible. Jo vull recordar-li que en els metges, concretament, els metges, però la infermeria també, però sobretot els metges, penso que és més palès. La retribució dels metges catalans està a la cua d'Espanya i són els tercers a la cua d'Europa, només estan superats a la baixa pels hongaresos, pels búlgars i pels romanesos, o sigui, no crec que sigui una cosa de la qual ens puguem sentir orgullosos. I és evident que és lògic i és lícit que els professionals el que pretenen és tindre major estabilitat, veure millor retribuit el seu gran esforç formatiu, i estem propiciant, aquestes polítiques estan propiciant una fugida importantíssima d'aquests professionals, ja sigui cap a altres comunitats autònomes del país, ja sigui cap al sector privat, perquè la majoria provenen del sector públic. I, evidentment, el que és més dramàtic, una fugida massiva a l'estranger. L'any 2013, segons les dades que presenta l'Organització Mèdica Col·legial, hi han més de sis-cents metges que han marxat de Catalunya per buscar més estabilitat professional en altres països d'Europa. Però aquesta xifra duplica la que hi havia l'any 2011, gairebé el 100 per cent dels que van marxar, i és un 40 per cent més alta, un 41 exactament, que la que teníem l'any passat.

Després, fa poc, en la Comissió de Salut, alguns estaven aquí i ho van sentir, el responsable de l'agència de qualitat ens deia que per formar-se com a MIR els metges escollien fonamentalment els nostres centres concertats. És cert que escullen els centres concertats, però el que no ens va dir el doctor Argimon és que aquests residents que tenim en aquests centres concertats, com en els centres també de l'ICS, majoritàriament són extracomunitaris, perquè els metges que acaben la seva formació, abans de cursar l'especialitat, prefereixen fer-la a altres centres del país, en altres centres d'Espanya, on tindran millors retribucions, millors condicions laborals i econòmiques, i sobretot tindran major trajectòria, major futur professional, que és el que s'està posant en risc en aquest moment al nostre sector.

I parlant de la formació..., que també li volem preguntar quins plans de formació té el departament, de formació continuada, d'actualització de coneixements i tècnica, perquè, evidentment, i vostè ho sap, conseller, fins ara la formació continuada dels professionals ha estat basada en el seu voluntarisme i sobretot ha estat retribuïda i ha estat en mans de la indústria, fet que

suposa, evidentment, un increment dels costos posteriors que s'acaben..., les empreses farmacèutiques i les empreses de la indústria no són entitats de caritat, i tot això després va repercutint-se en els costos que paguem des de l'Administració amb els diners de tots els catalans.

Jo sé que vostè no em pot dir que això és només una demanda corporativa, perquè és evident que tindrien tot el dret lícit els professionals a reclamar millors condicions, però és evident que això incideix directament en la qualitat assistencial, està incidint directament en l'atenció dels ciutadans, i, el que és més greu, està compromentent el futur a mitjà..., el futur immediat de l'atenció sanitària.

Tampoc ens pot dir que això correspon a l'autonomia de gestió que tenen els centres, perquè vostès, des del departament, són els que han implantat aquests retalls, són els que han obligat a una taxa de reposició del deu per u, que afortunadament els professionals de la gestió no estan aplicant perquè això és incompatible –és incompatible– amb el manteniment mínim de l'assistència.

Això, com li deia, conseller, i diputats i diputades, té unes conseqüències socials importants que s'afegeixen, a més, a tots els retalls que hi han hagut a sanitat. Li vull recordar aquesta disminució del pressupost superior al 20 per cent, mentre que, en canvi, els contractes que el CatSalut ha mantingut amb centres privats s'han incrementat en un 80 per cent en el mateix període. Això ens fa dir que de diners sí que n'hi han; el que passa, que potser es destinen a llocs que no siguin l'atenció directament pública. El tancament de llits i de quiròfans és evident; en els centres, en sis hospitals dels grans hospitals de Barcelona s'han tancat set-cents llits. I, a més, el copagament i el repagament, que incideix directament sobre les classes més dèbils i sobre la població més fràgil.

La conseqüència dramàtica d'aquesta situació, i, evidentment, la coneixem tots, són les dramàtiques llistes d'espera, que en aquest moment s'han incrementat en més d'un 50 per cent. Li vull recordar, i són dades que faciliten vostès mateixos, més de 180.000 pacients en llista d'espera quirúrgica, una bona part dels procediments garantits, però és que a més hi ha 110.000 malalts que estan en llista d'espera diagnòstica, que probablement del seu resultat s'haurà d'indicar també una intervenció quirúrgica. Això és un drama, és un drama absolut que s'incrementarà, i vostè sap que s'incrementarà, amb els tancaments que s'han previst darrerament per a aquest estiu. Hi ha una autèntica revolta social, professional, ho han vist aquest dematí, que s'ha tallat l'autovia a Bellvitge, perquè els professionals i els usuaris no accepten que es tanquin llits sobre una situació que ja realment és crítica.

És evident que, tancant tots aquests llits a l'estiu, quan a alguns hospitals es tanca més de la meitat de les sessions quirúrgiques, i això els que encara tanquen poc, és evident que així veiem difícil..., com vostè deia aquest mateix dematí, que havíem d'esperar a final d'any per veure com acabarien les llistes d'espera,

perquè és evident que tancant tot això les llistes d'espera no aniran a menor, sinó que aniran a més.

Jo no sé, jo em pregunto si potser dintre d'aquesta arca independent que alguns ens prometen en què tots serem feliços i tots serem rics, a més tots serem sans i s'haurà acabat amb els accidents i s'haurà acabat amb les malalties i, per tant, ni caldran centres sanitaris ni caldran professionals i podrem prescindir d'aquesta reposició, que, evidentment, és, es fa imprescindible.

Jo, conseller, en nom del nostre grup, li vull demanar que aquests retalls tant sobre el que és l'atenció sanitària com sobre els professionals s'haurien d'acabar, que hauria... Li demanem que deixi de foragitar els professionals..., fora del sector, ja sigui del sector, i fora del país. Li demanem que, evidentment, deixi de servir o d'afavorir els interessos privats, perquè de diners n'hi han per enviar els pacients a aquests centres privats.

També li demanaríem que deixés de protegir, en certa forma, els ineptes i a vegades els corruptes, perquè els escàndols dintre de la sanitat penso que estan a l'ordre del dia i tots els coneixem.

I li volem demanar un pla de recursos humans que contempli totes aquestes coses que li estem dient i que suposi treballar per un sistema públic de salut, que és el que necessita Catalunya i és el que necessiten tots els seus ciutadans.

Res més.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Govern, i per respondre aquesta interpellació, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Il·lustre diputada, benvinguda al Parlament de Catalunya, i benvinguda perquè aportarà amb tota seguretat apreciacions i qüestions que serà bo que discutim tots plegats aquí.

Bé, en la primera intervenció que faré, si m'ho permet, distingiré dues coses o tres coses que hem barrejat, eh? Hi ha una primera qüestió que és els recursos humans, que ha diferenciat molt bé dels recursos materials. És a dir, els metges, les infermeres i el personal sanitari treballen amb malalts directament i de tant en tant hi interposem una màquina; per tant, el recurs material és important, però l'important és el que hi ha al darrere del recurs material. Això ho sap molt bé. I els recursos humans del nostre país, especialment en el que és l'àmbit salut, són uns recursos que en diem «de capital coneixement». El capital coneixement de les organitzacions sanitàries és el que s'afegeix al capital propietat, i, per tant, un sense l'altre no seria possible que poguéssim configurar un projecte assistencial sanitari.

Dins el capital coneixement, òbviament, considero tots aquells professionals, no solament els metges, que la Llei d'ordenació de les professions sanitàries deter-

mina que són professionals sanitaris, i per tant abordaré el tema en el seu conjunt.

Des del punt de vista..., vostè ha abordat el punt de vista dels recursos humans i després s'ha referit a les condicions laborals d'aquests recursos humans, que aquestes jo crec que són dues dimensions diferents a les quals també em referiré.

Jo sí que, de totes maneres, m'agradaria desdramatitzar tot això que ens ha explicat, perquè algunes xifres, doncs, no són les que són; però no entraré en un debat de xifres, sinó en un debat de principis i continguts.

Jo crec que el nostre sistema sanitari té un problema a mitjà termini des del punt de vista de la seva piràmide poblacional. Nosaltres hem de fer un pla de recursos humans en dos sentits, no solament en el sentit de quin és el marc competencial que necessita el nostre professional sanitari en els propers deu anys i quina és la capacitació que ha de tenir, que serà la suma del seu coneixement, les seves aptituds i les seves habilitats, perquè es produeix una massiva jubilació en els propers anys d'una determinada generació de metges i infermeres que requerirà ser substituïda per un personal nou, que ja el tenim, que l'estem formant, i algun que està format, i que això requerirà que tinguem un pla de recursos humans prou adaptat i prou clar respecte al que necessitem.

En aquest sentit, nosaltres hem començat a treballar i a tenir molt avançat el registre de professionals sanitaris de Catalunya, a través del qual podrem saber i podrem permetre'ns prendre determinades decisions en termes de planificació de què és el que en el futur necessitarem des del punt de vista de la capacitació de tots i cada un dels professionals que en el sistema sanitari haurem o d'augmentar o de derivar o de canviar en funció de les demandes i necessitats.

Per tant, respecte al capital coneixement, el primer que hem de veure és quina quantitat de capital coneixement i de quin coneixement necessitarem els propers anys. Per tant, registre de les professions en marxa, de totes les professions, hi insisteixo, de la Llei d'ordenació de les professions sanitàries.

Dit això, és evident que en alguns punts hem perdut alguna competència. Com saben molt bé, l'Estat es reserva la decisió final sobre les places MIR que es convoquen a Catalunya, cosa que no havia passat fins ara, però aquesta és una nova retracció d'una competència que, d'alguna manera, hauríem de mantenir perquè, si ens correspon la gestió del capital coneixement del nostre país, doncs, hauríem també de disposar dels instruments adients per decidir quins són els professionals que formarem, que a Catalunya necessitarem en aquest futur immediat.

Des del punt de vista de la capacitació d'aquests professionals, insisteixo que cada cop tindrem més transversalitat, cada cop necessitarem compartir més coneixements i cada cop més un model organitzatiu públic que treballa en xarxa i que suma coneixements requerirà, hi insisteixo, un abordatge diferent, que no solament ha de començar en el sector sanitari, sinó que també ha de començar en la universitat, que ha de continuar amb la formació de

postgrau i que ha d'acabar amb la formació continuada en l'àmbit en què un exerceix la professió.

Això, que és una qüestió que es deriva d'aquest pla que serà conseqüència de quin sigui el resultat d'aquest registre de professionals, que va en la línia del registre de professionals de l'àmbit estatal, que també s'hi està treballant, això, és una qüestió.

I una segona qüestió que vostè plantejava són les condicions laborals i aquest càstig i aquesta poca estabilitat, aquesta fugida de professionals, etcètera.

Bé, com comprendrà, això no és volgut per ningú, i menys per aquest conseller. La realitat és la que és. En l'àmbit sanitari podíem prendre dues decisions: una decisió que afectés directament i únicament l'atenció a les persones a nivell de cartera de prestacions, i una altra que afectés a tots aquells altres elements que formen part del cost de la prestació sanitària, i vam decidir actuar sobre aquest segon element, per preservar al màxim possible, la màxima preservació possible, en situacions excepcionals, de l'atenció a les persones.

Per tant, tots aquests esforços en la majoria de casos, per no dir en el 99,9 per cent dels casos, amb desencant per totes les parts, són pactats. Per tant hi han acords... No hem aconseguit fer un acord general en l'àmbit de tot el sector sanitari, però hem aconseguit fer acords, centre per centre, de com des del punt de vista de la retracció dels recursos públics impactava això en les condicions laborals de les persones. Per tant, malgrat tot hem aconseguit amb la majoria pràcticament absoluta dels centres sanitaris un acord vigent fins a finals del 2014, i aquesta és la realitat en què ens movem; amb el compromís clar que el dia que es recuperi el finançament sanitari per la raó que sigui possible, aquest primer increment de les disponibilitats haurà de servir per recuperar tota aquesta pèrdua de poder adquisitiu que han tingut els professionals durant aquest període de crisi, que no sabem el temps que ens pot durar, malgrat les expectatives de millora a curt termini.

Nosaltres a Catalunya patim –i això, òbviament, té un efecte dòmino sobre el conjunt del sistema sanitari– una doble situació negativa des del punt de vista econòmic de la sanitat pública al nostre país: patim la crisi econòmica derivada de la reducció dels ingressos fiscals a Catalunya; un segon element que patim és l'alt endeutament, que ens obliga a una despesa financera que, si només en fos la meitat, no hauríem hagut de tenir cap problema des del punt de vista del finançament sanitari en termes de 2010, i per altra banda, un subfinançament crònic que hem denunciat històricament, no a Catalunya, sinó a totes les comunitats autònomes, que va amb relació a la despesa pública que destina l'Estat en el seu conjunt en termes de PIB respecte al PIB que hi destina Europa. Parlo en termes de PIB tenint en compte, a més a més, que el PIB és molt més alt en altres països que al nostre i, per tant, aquest dèficit estructural s'ha aguantat sempre, abans de la crisi, a través d'uns salaris sempre inferiors, unes condicions sempre inferiors dels professionals sanitaris del nostre país respecte als d'altres comunitats autònomes. Aquesta és una realitat que hem viscut, i tots

hem fet esforços, des del sector sanitari, des de les posicions que teníem, per millorar aquest finançament, cosa que no ha estat possible.

Deia, em sembla, aquest dematí o, si no, ho reitero: nosaltres a Catalunya, de les tres variables que condicionen la despesa sanitària, o un sistema sanitari públic, si ho prefereixen dir d'una altra manera, només podem incidir sobre una variable, que és la de la despesa. No podem incidir sobre el catàleg de prestacions i no podem incidir sobre el finançament; no podem decidir com s'ha de finançar ni en quin percentatge, més que aquella disponibilitat que tenim en l'àmbit pressupostari. I dos, no podem decidir sobre la cartera de prestacions.

Tenim un altre problema, com sap vostè molt bé: que anem incorporant reiteradament prestacions del sistema sanitari públic a Catalunya que no són acompanyades de la disponibilitat pressupostària que marcaria el que se'n diu «el principi de lleialtat» del finançament de les comunitats autònomes. Ara tenim medicaments de l'hepatitis C, però, ara que està tan de moda el debat de l'avortament, jo vull recordar que quan es va introduir l'avortament a la cartera pública el ministeri de l'Estat no va aportar la partida econòmica corresponent d'increment a les comunitats autònomes. I, com això, de cada medicament nou que introduïm, no n'apareix ni una sola introducció. I portem molts anys amb aquesta situació: menys finançament i, a sobre, noves prestacions sobre les quals no podem incidir que no són acompanyades de l'ampliació pressupostària corresponent. I això va repercutint cada cop més en el conjunt dels nostres professionals, i s'evita al màxim possible que repercuteixi en el conjunt de les persones que hem d'atendre en un sistema sanitari públic.

Per tant, tot això requereix prendre decisions de prioritització. És evident que tenim una llista d'espera, ho vam dir des del principi, però fixi's si tenim subfinançament crònic que la llista d'espera era de 150.000 malalts el 2010 i són 180.000 amb la crisi econòmica. Per tant, estem patint una situació econòmica de fons que s'ha agreujat per la crisi econòmica i financera, però la situació de fons hem d'estar tots junts a l'hora d'intentar resoldre-la, per repartir aquests recursos que no ens arriben i que ens haurien d'arribar de forma més justa i més redistributiva.

Dit això, des del punt de vista de l'actuació del departament, insisteixo que el pla de recursos humans és absolutament imprescindible; hem de saber què necessitem, com ho necessitem i amb quina formació, i en segon lloc, el compromís de traslladar les millores financeres que tingui el sistema sanitari públic al món professional sanitari, que és el que en major quantia ha sofert la crisi econòmica i financera del nostre país i el subfinançament crònic al llarg dels anys.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats, diputades..., senyor conseller, honorable conseller, dues coses. Primer, sobre el que ha dit, a mi m'agradaria puntualitzar que, tot i que els retalls que s'han fet, s'han fet sobre el personal, perquè evidentment poc marge més hi havia, vostè diu que només afecten el personal, i joestic en condicions de garantir-li, i penso que tothom li ho pot dir, que evidentment que han afectat les persones. És a dir, vostès limiten el nombre no ja de retribucions, sinó que limiten el nombre d'intervencions quirúrgiques i d'actuacions diagnòstiques i tota una sèrie de sessions que es feien a les tardes a tots els nostres hospitals públics i concertats; és evident que això incideix directament sobre l'assistència poblacional, i per això tenim aquestes llistes d'espera. Vostè sap perfectament que mentre tenim tancades les sessions quirúrgiques a les tardes, perquè no hi han diners per retribuir els professionals, perquè no es poden contractar tampoc nous professionals, perquè aquest grau d'expertesa tampoc el tenim d'aquestes formes tan difoses —o sigui, s'ha de retribuir alguns professionals, que és el que es feia, perquè es quedessin a la tarda—, quan hem tancat totes les sessions de tarda les llistes d'espera s'han disparat.

Però el que a mi em sembla que és greu, i jo crec que mereix retret, és que mentre això es fa aquestes parts d'aquestes carteres, d'aquests paquets, s'estan derivant a l'empresa privada, perdó. Vostè ho sap, els índexs són clars, els contractes del CatSalut des de l'any 2011 s'han incrementat respecte a empreses privades. Vostè em podrà dir que les xifres variaran; jo li dic que un 80 per cent, que són les dades que jo tinc. Potser seran menys, potser serà un 50 per cent, no discutirem les xifres. Però el que no em pot negar, conseller, és que mentre tenim els nostres centres concertats i públics tancats, amb tota la tecnologia i els professionals que podien tancar..., els estem derivant a entitats privades, i en alguns casos —que és el «colmo» de l'escàndol— en aquestes entitats privades estan treballant inclús els nostres metges que estan treballant en el sector públic. Això em sembla que és escandalós, i em sembla que això s'ha d'acabar. A més, aquesta porta que vostè ha fomentat i permès, en certa manera, que els mateixos hospitals públics, amb recursos públics, estiguin actuant i treballant, fent activitat privada i competint amb l'activitat privada, només beneficia les persones que tenen recursos. I a mi em sembla, conseller, que això..., penso que té un cert retret i que això no és defensable des del punt de vista..., quan es diu que s'està defensant un sistema públic de salut per a Catalunya.

És evident que el model que vostès proposen i que tenen la majoria per fer-ho, és lícit que el proposin, però jo el que els demano, i en nom del meu grup, és que com a mínim l'explicitin i no diguin que estan treballant per un sistema públic de salut, quan probablement..., almenys les evidències no són aquestes.

I després, dit això, jo només li voldria dir que el presupost que a vostès els arriba no és finalista. Vostès ens retallen en prestacions socials, perquè és una opció política de govern que vostès tenen i que obeeix a un model social, que, com li dic, és lícit, però que nosaltres no compartim.

La moció que farem posteriorment —i veig que estem d'acord en això, que vostè creu que és important tindre aquest pla de recursos humans— vindrà en aquest sentit. Pensem que aquest pla de recursos humans és urgent, no es pot deixar per a gaire més temps, perquè evidentment que no podrem improvisar. Aquestes persones que estan fugint són els més preparats, són els més qualificats; els residents que estem formant no es quedaran en el nostre país. Per tant, no podem esperar gaire temps per fer aquest pla de recursos humans i per aconseguir aquests recursos i poder, potser, obtenir-los d'altres fons que s'envien a l'acció exterior, a les subvencions de determinats ens... Potser valdria més que els destinessin a aquelles coses que realment repercuteixen directament sobre la cosa més important que tenen els ciutadans, que és la seva salut i la seva vida.

Perquè li vull recordar, ja sé que les dades no són..., no es pot dir que siguin una causa/efecte directa, però que la mortalitat es va incrementar un 5 per cent en el 2012. I, malgrat que sé que vostès diuen i neguen que això tingui a veure amb les llistes d'espera i amb aquests retalls sanitaris, tampoc s'ha demostrat el contrari. I aquests retalls i aquestes llistes d'espera, aquesta actuació sobre la salut de la població, evidentment, conseller, algun efecte ha de tenir, perquè si no tingués cap efecte és evident que fins a aquest moment hauríem estat llençant els diners i treballant debades, perquè no hauria estat necessari. Vull dir, alguna conseqüència, tot això, ha de tenir.

Per tant, nosaltres estem d'acord amb vostè que és important tindre aquest pla de recursos humans que contempli la formació i la recerca clínica com a part integrant del que són l'assistència sanitària i la prestació sanitària, i l'actuació dels professionals, i no seguir deixant-ho en les mans de la indústria i amb uns fons de provenença moltes vegades opaca, que també funcionen en el sistema i que donen lloc a moltes situacions que malauradament hem tingut ocasió de viure.

Res més. Moltes gràcies, conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable conseller senyor Boi Ruiz.

(*Remor de veus.*) Si us plau, una mica de silenci. (*Pausa.*) Gràcies.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Il·lustre diputada, miri, jo el que sí que d'alguna manera..., no voldria entrar en un debat que fos un debat sobre determinades qüestions que ja són una miqueta, diguem-ne, «cansines» d'explicar i contra-explicar. Miri, l'any 2010 es van utilitzar el 70 per cent dels llits instal·lats a Catalunya. Això què vol dir? Que en vam tancar el 30 per cent? O que hi han èpoques de l'any que els hospitals estan plens, al 100 per cent, i altres èpoques que estan al 60? I que això ha sigut tota la vida així, i continua essent així. I que els hospitals faran l'activitat que tenen contractada i prevista al final de l'any. Tinguem una miqueta de perspectiva històrica i

no fem debats reiterats sobre coses que no tenen cap justificació. Any 2010: 70 per cent d'utilització dels llits instal·lats, perquè hem de tenir un 100 per cent de llits instal·lats, i en períodes ocasionals..., i vostè ho coneix molt bé, perquè el seu hospital ho ha fet tota la vida, des que té coneixement..., en aquell hospital sabem que en determinades èpoques s'utilitzen més llits o menys llits, més quiròfans o menys quiròfans. Què és l'important? L'important és que al final de l'any s'hagi fet la feina amb resultats de qualitat i objectius que tenia previst fer aquell hospital.

Per tant, no comencem a interferir i crear una imatge que alguns acompanyen, no tan sols amb aquesta imatge que tanquem mig hospital de Bellvitge, com si això fos una *débâcle*... No, a l'hospital de Bellvitge durant l'estiu utilitzem menys llits dels que s'utilitzaven durant la resta de l'any, que tornaran a funcionar fins al final de l'any per fer l'activitat prevista. Per tant, això forma part de la dinàmica ordinària de la gestió de qualsevol centre des dels anys seixanta. Per tant, aquesta és una realitat. Una altra cosa és que un li vulgui trobar rèdit, a això, dient que tanquem els hospitals de Bellvitge, desmantellem el sistema sanitari públic... Tot això està molt bé, però la realitat és una altra. Això es fa cada any a Bellvitge, a la Vall d'Hebron, al Clínic, a Sant Pau, a l'Hospital de Campdevàrol, arreu, des que existeix la xarxa pública d'aquest país, i també es feia en l'època de la seguretat social. Aquesta és una realitat.

Que aquest cop és més o menys aguda? Doncs, segurament sí, perquè, com els hospitals han de fer menys activitat perquè no la podem pagar tota, segurament el nombre de llits que en els períodes aquests deixen de funcionar..., que no vol dir que quedin tancats, sinó que en cas de necessitat absoluta s'obren. Per tant, jo crec que sobre aquest debat..., demanaria a tots plegats que no frivolitzem gaire i parlem de les coses que són transcendents i essencials.

Home, dir a Catalunya que derivem l'atenció pública a centres privats on treballen els mateixos metges que treballen a la pública, això no és una realitat de Catalunya. No sé com vostè cataloga els centres privats de Catalunya, però aquesta realitat a Catalunya no existeix, eh? No tenim cap concert amb cap centre privat de Catalunya. Cap, ni un, eh? I, per tant, aquesta és una realitat que tampoc l'acabo de veure ni se m'acaba d'explicar amb rotunditat. Jo vull que em diguin quines clíniques privades o centres privats a Catalunya, que no estan al Siscat, tenen un contracte a través del qual derivem malalts públics a aquests centres privats.

Jo vull que m'ho diguin, perquè insisteixo sempre que em preguntin...

Home, el tema de la formació, jo crec que no està tot en mans de la indústria. Una part important està en mans de la indústria, ho ha estat, però una part molt important està en els recursos públics. Si jo no ho recordo malament, el conveni col·lectiu del sector en el seu moment preveia un 6 per cent de la massa salarial destinada a formació continuada. Per tant, aquesta és una realitat que hi és, eh? Per tant, aquest 6 per cent s'havia de destinar i es destina a formació continuada.

Que és insuficient? No ho sé. Que la indústria hi ha participat? Evidentment, jo crec que la indústria no és qui ha de finançar la formació continuada dels professionals; l'ha de finançar el sistema sanitari públic. Però, hi insisteixo, en l'àmbit del sector, com en l'àmbit de l'ICS, hi ha un percentatge de la massa salarial que estan destinats a la formació continuada.

Per tant, jo crec que algunes de les coses no per repetir-les constantment i fer-ne un tòpic es transformen en veritat, malgrat que a vegades ho sembli. Crec que tenim un problema que hem de millorar, d'accessibilitat, que millorarem d'aquí a final de l'any, de totes totes, perquè així està treballant el Departament de Salut en aquest sentit, no solament en l'àmbit de l'atenció quirúrgica, sinó també en l'àmbit de les primeres visites hospitalàries i en l'àmbit de les proves complementàries. I avançarem en la millora del possible, amb un sistema que li recordo que disposa d'un 20 per cent menys de recursos de què disposava abans de la crisi econòmica.

Per tant, davant d'aquesta realitat, jo crec que o sumem tots o no li farem un favor excepcional a la sanitat pública d'aquest país. Per tant, jo crec que el conflicte d'interessos no ho ha de ser més que en raó del que hem de fer per al ciutadà, però el conflicte d'interessos mai hauria de ser el del rèdit polític, i sí, el del rèdit per als ciutadans.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, conseller.

Suspenem la sessió fins demà al matí, a les nou, que començarem amb el debat i votació de les mocions.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i un minut.